

A romantic illustration of a man and a woman in a night setting. The woman, with long dark hair and a flower in it, wears a vibrant red dress with lace details. She is leaning back, looking up at the man. The man, with dark curly hair, is leaning in to kiss her on the cheek. He is shirtless, and his hands are gently holding her. The background is a dark, moody landscape with a full moon in the upper right corner, casting a soft glow. The overall color palette is dominated by the red of the dress, the dark blues and blacks of the night, and the warm tones of the moonlight.

Дженифър Блейк

ИСПАНСКА СЕРЕНАДА

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК ИСПАНСКА СЕРЕНАДА

Превод: Надя Петрова

chitanka.info

Севиля 1800 г. Страстната и красива Пилар би дала всичко, за да се отърве от тираничния си втори баща дон Естебан. Но да избяга сама е невъзможно. Затова намира съучастник — гордият благородник Ел Леон, който заради интригите на Дон Естебан е загубил фамилните си богатства. Пилар става част от бандата на Ел Леон в дивите гори на Андалусия. А когато той попада в ръцете на отмъстителния Дон Естебан, тя изведнъж открива, че сърцето ѝ е пленено от младия благородник. И се впуска в борба на живот и смърт за спасяването на любимия си...

ГЛАВА ПЪРВА

Пилар Мария Сандовал съзнаваше, че онова, което прави, е абсолютна лудост. Дори случайна среща, посред бял ден с разбойника Ел Леон, Лъва на андалуските хълмове, би била опасна, а да го поканиш у дома си, посред нощ, в тънещата в мрак градина на вътрешния двор, беше вече равносилно да повериш и честта, и живота си в ръцете му. Но понякога човек трябва да поеме риска...

Пилар се загърна по-плътно с шала си, като не преставаше да крачи неспокойно по плочите на вътрешния двор. Нощта беше хладна — нещо обичайно за Севиля през декември.

Положително този нощен хлад беше единствената причина за студените тръпки, които я побиваха. Защо трябва да се страхува от Ел Леон? Вторият ѝ баща, дон Естебан, беше къде-къде по-страшен, истински дявол в човешки образ, но все пак тя не се разтреперваше пред него. Дон Естебан си въобразява, че я е сломил напълно, но тя... О, да, тя ще му покаже какво може!

Нощта беше тиха. Само откъм улиците, оттатък високата стена на градината, от време на време прогърмяваше каляска, понесла към дома закъснял гуляйджия. В далечината се чуваше лай на куче. През няколко къщи надолу в уличката някой запя стара андалуска песен — обожател правеше серенада на своята възлюбена. Китарата звучеше страстно и мамещо, гласът на мъжа беше тежък от стаен копнеж.

Луната осветяваше част от оградения със зидове вътрешен двор, светлината се процеждаше през клоните на жакарандата и очертаваше тъмни петна под портокаловите дървета, посребряваше тъмните лъскави листа, играеше в струите на шадравана над каскадата отводни басейни и превръщаше всяка капчица в скъпоценен лунен камък. Лунните лъчи проследяваха витите орнаменти по плочите на мавританския под и превръщаха в бледорозови водопади отрупаните с червени цветове герании във висящите саксии по стените.

Лунната светлина превръщаше меднокестенявите коси на Пилар в злато, а топлите ѝ кафяви очи изглеждаха още по-тъмни и загадъчни

върху перлената прозрачност на лицето ѝ.

Пилар забави крачките си. Спря и се заслуша в песента. Имаше нещо в този мъжки глас, което проникваше дълбоко в самата ѝ душа. Разтърси я някаква непозната тръпка, почувства някакво странно вълнение, от което ѝ идваше да заплаче. Стори ѝ се, че разбира съвсем точно болката на певица, но че и той, също така, споделя нейната собствена тъга. За миг успя да забрави опасенията, които не ѝ даваха покой.

Песента свърши. Последните звуци на китарата заглъхнаха и отново настъпи тишина.

Пилар разтърси глава, като че искаше да се отърси от тази странна лунна омая. Тя сбърчи чело, взря се в светлото небе и се поприкри в сянката под лоджията на къщата. Не бива в никакъв случай да я види някой! Вторият ѝ баща е на някаква официална вечеря, но нейната дама-придружителка, дуенята, е още будна, сигурно продължава да се взира усърдно във вечното си ръкоделие... Дуенята беше сестра на дон Естебан, но се боеше дори от сянката на брат си. Сега тя мисли, че Пилар е отдавна вече в леглото и не бива да ѝ дава възможност да разбере, че съвсем не е така.

Къде се губи Ел Леон?

Той положително е получил нейното известие. А може и да не е... Изпрати му вест, без да има време да обмисли нещата, а и нямаше как да му съобщи и по друг път. О, беше истинско чудо, че изобщо намери начин да го повика! А ето че сега очакваше и второ чудо: Ел Леон да се отзове на нейната покана. Възможно е да е решил да не обърне внимание на случая. От негова страна би било не по-малка лудост да се появи в дома на дон Естебан Итурбиде, също както беше лудост от нейна страна да го вика...

Около палмата в ъгъла на двора се дочу нещо като леко драскане. Пилар спря и наостри уши. Взираше се в тъмното, докато очите я заболяха, цялата напрегната в очакване. Нищо. Навярно студеният нощен вятър е бръснал по зида или е изпърхала подплашена, птица...

От гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка. Тя придърпа по-плътно шала си и отново закрачи в сянката на лоджията.

Чудеше се как досега пастрокът ѝ не я е убил. Нямаше да му бъде никак трудно. В края на краищата нали бе убил майка ѝ... Пилар нямаше никакви доказателства, че наистина е било така — нищо друго,

освен собствените си подозрения и онова, което знаеше за характера на дон Естебан... Именно затова беше сигурна, че е точно така.

Беше намразила този надут дребен мъж с жестоки очи и остра напарфюмирана брадичка още в мига, в който преди шест години майка ѝ го представи като нейния бъдещ втори баща. Пилар не си направи труд да скрие от него чувствата си, нещо повече, тя предприе всичко, което е по силите на едно шестнадесетгодишно момиче, за да осуети съюза между майка се и този човек. Странно, че майка ѝ се беше прехласнала по дон Естебан. Разказа на Пилар, че бил вдовец, очарователен мъж, с високо потекло... И през цялото време се усмихваше нежно на Пилар и я галеше по копринените коси. Било чест и привилегия да стане негова съпруга, щял да получи висок пост в Мадридския двор... Благодарение на нейното богатство, съчетано с неговото, те двамата щели да водят там разкошен живот... О, съвсем естествено е, че Пилар не може да понася човека, който ще заеме мястото на татко ѝ, когото е боготворила... Но няма нищо страшно, съвсем скоро тя ще свикне с дон Естебан. След някоя и друга година, като порасне още малко, ще е възможно да помислят дори за женитба между Пилар и сина на дон Естебан от първия му брак...

„Това няма да стане!“ — бе обявила Пилар, която вече беше видяла на някакъв прием възлюбения син на дон Естебан. Младият човек я издебна в един тъмен салон и присмивайки се на протестите ѝ, я опипа и понамачка хубаво, докато тя не го ритна в глезена, изскубна се от ръцете му и го остави да ругае и проклина. За нищо на света не би приела за ухажор такъв нахален и недодялан егоист... А не допускаше бащата да е по-добър от сина.

Разбира се, Пилар не би могла да повлияе върху решението на майка си. Щом свърши брачната церемония обаче дон Естебан си отмъсти за нейното „нежелано вмешателство“, както се изрази той. Веднага я изпрати в едно далечно манастирско училище, като проведе личен разговор с майката игуменка — да знае тя колко своенравна и разглежена е Пилар, колко строгост е необходима при възпитаването на това дете. Поиска от игуменката да научат Пилар да уважава родителите си, да сдържа езика си, да смири дивия си нрав и да се държи както подобава на една истинска дама.

Само няколко месеца по-късно Пилар научи, че синът на дон Естебан бил убит на дуел. Накараха я с часове да се моли на колене за

душата му, защото бе дръзнала да каже на всеослушание, че се радва за неговата гибел.

Но нямаше как, успяха наистина да я научат да бъде покорна, да се държи сдържано и чинно, нищо че в нея всичко бушуваше от ярост. Подчиняваше се на хиляди правила и изисквания, докато вътрешно се мяташе и търсеше всякакви начини да ги заобиколи. Изтърпяваше наказанията без да трепне, на устните ѝ грееше усмивка на всеблагост и опрощение, докато в това време всъщност жадуваше за отмъщение. Пилар ненавиждаше това притворство, но то беше станало нейна втора природа.

През всичките тези години затворнически живот не ѝ позволиха нито веднъж да се върне в къщи и да се види с майка си. Ала другите момичета, които заминаваха за дома и се връщаха, все пак донасяха новини. Явно бе, че дон Естебан е един от мъжете от старата школа, които очакват от жените си да се затворят в къщи както по времето на маврите. Преди сватбата той се бе постарал с всички сили да прикрие това. Но майката на Пилар така и не можа да блесне в двореца, тъй като съпругът ѝ заяви, че тя няма какво да търси там, мястото на жената е в къщи. Не е нейна работа да се интересува какво предприема съпругът ѝ с нейните собствени пари, нито да му държи сметка, че се конти с дантели и смарагди. От нея се иска да се подчинява на заповедите му и да изпълнява безпрекословно нарежданията му. Неговата дума е закон. А дон Естебан не желаше Пилар в къщата си.

Беше, може би, преди година, когато до ушите на Пилар достигна вестта, че майка ѝ линее от някаква невярна болест. Пилар написа писмо с гореща молба да ѝ разрешат да се върне, но вместо отговор последва пълно мълчание. Тя отново писа на единствената си роднина, сестрата на починалия ѝ баща, която живееше в Кордова. Надяваше се, че леля ѝ ще може да направи нещо. Лелята наистина се зае да проучи нещата, но нищо не излезе. Дон Естебан увери уважаемата госпожа, че всичко е наред и Пилар само гледа да създава неприятности. След това Пилар писа писмо на изповедника на своята майка, отец Доминго, но не получи нито задоволителен отговор за онова, което става, нито разрешение да напусне манастира. А малко по-късно майка ѝ умря. Най-сетне отец Доминго успя да изпроси разрешение да я пуснат за опелото на майка си. Какво ще кажат хората, ако единствената дъщеря на мъртвата не присъства? Всеки ще се

запита защо я държат под ключ, какво ли крои дон Естебан? Разбира се, след този случай присъствието на отец Доминго в къщата на дон Естебан Итурбиде стана нежелателно, но все пак изпратиха екипаж, който да доведе Пилар в Севиля.

Къщата, в която се беше затворила майката на Пилар, и в която горката жена почина, беше повече от петстотин години собственост на семейството на бащата на Пилар, още от времето, когато Фердинанд Светеца беше прогонил маврите от Севиля. Пилар едва позна дома си. На мястото, където по-рано стоеше гербът на семейство Сандовал, сега се мъдреше лъскавия грозен символ на семейство Итурбиде. Нови прислужници бяха заменили старите верни слуги, работили дълги години в дома Сандовал. Пилар не можеше да види нито едно познато лице. Красивите стари мебели бяха изнесени от стаите и салоните, нямаше ги богатите стари резби, нямаше ги гоблените по стените, златото и среброто бяха изчезнали... От дрехите на майка ѝ, от портретите ѝ, от нейните бижута нямаше и следа.

Всичко се беше стопило, за да напълни кесията на дон Естебан и да улесни домогванията му до някаква длъжност в двореца. Очевидно той беше успял да се добере до кралската милост, защото му бяха дали поста на пеня де камера, един от регидорес де Кабилдо — корпорацията, която управляваше града Ню Орлиънс в далечната испанска колония Луизиана. Този пост му предоставяше възможност да борави със значителни суми, от които му се полагаха по право десет процента от наложените и събрани глоби, а като се прибавеха към това и огромните подкупи, дон Естебан можеше да събере голямо богатство, много по-голямо от имуществото на жена си, което бе раздал, за да се добере до него. Злата мълва подшушваше, че този пост му бил предложен просто защото кралят искал да се отърве от непрекъснатите ласкателства и сплетни на този досадник, домогващ се до кралското благоволение. Но дори и да се досещаше, дон Естебан не показваше с нищо, че е станало точно така. Той се биеше в гърдите и се перчеше навсякъде, като че е бил удостоен с най-голямо благоволение.

Майката на Пилар, боледуваща вече от месеци, бе починала точно в деня, в който дон Естебан се завърна от Мадрид с вестта за своето назначение. За него смъртта ѝ дойде точно на време, защото нито би могъл да мъкне със себе си в Луизиана една тежко болна жена,

нито пък вървеше да я остави в Испания — всеки би го обвинил, че я е изоставил.

От своята дуеня, сестрата на дон Естебан, Пилар научи, че преди няколко месеца дон Естебан донесъл от Мадрид на жена си някакъв специален еликсир за усилване, като наредил стриктно да ѝ се дава всеки ден. Бил много загрижен, дори в деня на смъртта ѝ ѝ дал лекарството собственоръчно... А още с връщането от погребението дон Естебан бе започнал да стяга багажа си за Луизиана...

Пилар потръпна от нощния хлад и рязко вдигна глава. Не помръдна ли нещо в сянката отсреща, до голямото глинено гърне, в което събираха дъждовна вода? Не беше съвсем сигурна, може би е само повей на вятъра в олеандровите храсти. А може да е и игра на въображението ѝ, изтерзано от дългото очакване. Беше чакала напрегнато Ел Леон и миналата, и по-миналата нощ. Не дойдеше ли и тази нощ или поне утре, щеше да е вече твърде късно.

С огромно усилие на волята, не желаейки да признае дори пред себе си своя страх, Пилар обърна гръб на тънещия в мрак ъгъл на градината и продължи своята нервна разходка по плочника. Някъде измяука котка, до ушите ѝ достигнаха мъжки гласове отвъд оградата, но закъснелите минувачи отминаха и отново стана тихо. Прекалено тихо.

Пилар се опита да отхвърли тревогата си и да насочи мислите си към нещо друго.

На погребението тя затаи в себе си подозрения за смъртта на майка си. Но усилието да скрие болката и гнева беше толкова изнурително, че не се сдържа и направи бурна сцена на дон Естебан заради разграбената къща. Той нагло заяви, че било негово право да продаде всичко, което пожелае, че майка ѝ била наследила къщата от първия си мъж, бащата на Пилар, тъй като нямал мъжки наследници, че според брачния договор именно всичките тези имоти се падали на дон Естебан. А и за какво са ѝ на Пилар мебели и украшения в манастира, там няма да има къде да ги дене...

Пилар се оттегли тактично от битката и само запита защо ще трябва да се връща в манастира. Отговорено ѝ бе, че тя не може да остане самичка в къщата докато дон Естебан е в Луизиана, а няма къде другаде да отиде, няма кой да я прибере. Немало и никакви изгледи някой да я поиска за жена, всъщност било ѝ минало времето, на

двадесет и две години е вече, кой ще се ожени за стара мома?... В манастира Пилар ще е защитена, дон Естебан възнамерявал да направи от нейно име голямо дарение на църквата — цяла ракла жълтици, повече от няколко хиляди песос. Пилар ще се върне в манастира с всичкото това злато, така хем издръжката ѝ ще е осигурена, хем ще получи подобаващо място в йерархията на манастира, според нейното потекло и възпитание...

Пилар не беше ни най-малко впечатлена нито от тази явна грижовност за нейното благополучие, нито от предлаганото дарение, незначителна частица от имуществото, което би трябвало да наследи след смъртта на майка си. Тя решително заяви, че не възнамерява да се връща в манастира, а и имала къде и при кого да отиде — щяла да замине при леля си в Кордова.

Боже, каква разправия последва! Стигна се дотам, че накрая дон Естебан се видя принуден да извика домоуправителя и двамата насила, почти на ръце замъкнаха Пилар до стаята ѝ, бутнаха я вътре и заключиха вратата.

Две нощи по-късно тя се събуди от превъртането на ключа в ключалката. Вратата се отвори и в стаята ѝ се вмъкна някакъв мъж. Пилар се надигна и седна в леглото, заговори го, но мъжът не реагира. Прокрадна се към леглото и я сграбчи за крака. Пилар се изплъзна от хватката му и скочи от леглото. Мъжът отново я сграбчи, започна боричкане в тъмното. И в този момент в стаята ѝ се втурна пастрокът ѝ със свещник в ръка. Зад гърба му надничаха много лица — изглежда е имал гости на вечеря. На светлината на свещите се видя, че човекът, който я нападна, е един от лакеите на дон Естебан, едно нагло, пъпчиво момче на име Карлос.

Но пастрокът ѝ насочи гнева си не към Карлос, а към самата Пилар. Тя била примамила лакея в стаята си, била безпътница, истински срам за дома му!... Или ще се омъжи за Карлос, или той, дон Естебан Итурбиде, ще я изпрати в манастира още тази нощ! Пастрокът ѝ се бе запенил от ярост.

Пилар разбираше, че това е злостна измама, но беше толкова компрометирана, че нямаше никаква надежда да се измъкне неопетнена от този позор. Никой от гостите на пастрока ѝ, които се кокореха зад гърба му, не би повярвал на нейните обяснения за нападението. Ако се омъжи за Карлос, би трябвало да се свърже за цял

живот с този лигав негодник, който ще получи законно право върху тялото ѝ, а и върху всичко, което тя може би все още притежаваше. Но Карлос беше толкова предан на дон Естебан, че след сватбата всичко щеше да премине моментално в ръцете над дон Естебан... Ако приеме обаче да се върне в манастира, може бе щеше да спечели още малко време...

Пилар си даде вид, че е уплашена и сломена. Успя да докара нещо като ридание и се примоли да ѝ позволят да се върне отново в килията си при добричките монахини, при всички толкова скъпи на сърцето ѝ неща... Молбата ѝ прозвуча толкова пламенно, че дори дон Естебан се изненада.

Съвсем не беше толкова лесно да поддържаш дълго време впечатлението за покорство, когато гневът изпепелява сърцето ти, но Пилар все пак успя. Наградата за това бе, че ѝ позволиха до отпътуването да посещава всеки ден утринната служба в църквата на отец Доминго. Така тя можа да разкаже на свещеника цялата си история. Добрият отец само въздъхна, поклати глава и я посъветва да се примири със съдбата си. Не е възможно дон Естебан да е чак толкова лош, колкото тя го изкарва, все пак нали беше подарил на църквата прозорец от цветно стъкло в памет на жена си!... Неведоми са пътищата Господни... Може пък Пилар да е избрана да стане христова невеста и това да е Божията намеса...

Пилар нямаше ни най-малко желание за такова поприще и напълно съзнаваше това. Радостите и удоволствията тук долу, на този свят, означаваха твърде много за нея, достатъчно остро беше чувствала липсата им, докато живееше като истинска затворничка в манастира, за да се откаже доброволно от света. В главата ѝ нямаше и мисъл да се подчини, духът ѝ трескаво пламтеше в планове за мъст и бягство, кой от кой по-безумни.

Един от тези планове за бягство ѝ хрумна, когато се видя с един млад човек на име Висенте де Каранца и Леон. Беше студент по теология в университета, на времето се бе въртял все около църквата, но сега вече ходеше там само на утринни служби. Висенте беше як младеж с приятно, открито лице, което рядко се озаряваше от усмивка. Преди няколко години само, малко след като се беше оженил за майката на Пилар, дон Естебан беше разорил семейството му.

Двете семейства — Каранца и Итурбиде — враждуваха от четири поколения. Разправяше се, че дон Естебан наел убийци, за да затрият бащата на Висенте. Освен това синът на дон Естебан, същият онзи, за когото готвеха да омъжат Пилар, похитил и обезчестил сестрата на Висенте и момичето се самоубило. Когато по-големият брат на Висенте, Рефуджо, извикал на дуел прелъстителю и го пробол с шпагата си, дон Естебан използвал връзките си в двора и повдигнал срещу Рефуджо обвинение в убийство. Рефуджо отказал да последва стражата от Цивилната гвардия, завързал се бой, в който паднали убити трима от войниците. Обявили Рефуджо за човек извън закона, за разбойник и той намерил убежище в планините. Нарекли го Ел Леон, Лъва, не само заради фамилното име на майка му, но и поради жестокия му и опасен нрав. Омразата, която Рефуджо де Каранца и Леон изпитваше към дон Естебан, сигурно бе не по-малко силна от омразата на Пилар.

Следващият път, когато Пилар се срещна с Висенте пред църквата, тя избърза към него, като остави далеч след себе си дуенята да си пробива път всред множеството на богомолците, излизащи от църквата. Тя стигна до Висенте де Каранца, взря се в тясното му сериозно лице, отпусна шала си и го остави да се свлече на земята. Висенте приклекна да го вдигне, Пилар бързо направи същото и прошепна няколко думи, докато поемаше шала от ръцете му. Черните му пронизателни очи я стрелнаха, той леко кимна, но не продума нищо. Пилар се обърна към своята дуеня и чинно влезе в църквата.

Дали Висенте разбра? Времето беше толкова кратко, че нямаше никаква възможност да провери дали я е чул, дали изобщо знае коя е тя! Ако не знае, ще си даде ли труд да открие нещо за нея? И ако открие, ще стори ли онова, за което го беше помолила, или ще сметне всичко за някаква незначителна прищявка? От тази мигновена среща зависеше толкова много!...

А има и друго. Дори и ако Висенте предаде на брат си молбата й да се срещнат в градината на дон Естебан, пак нямаше гаранция, че Ел Леон ще дойде.

Часовете се нижеха. Стъпките на Пилар ставаха все по-провлечени. Умори се — вече трета нощ го очакваше... Но много потискащо й действаше мисълта, че трябва да се прости с надеждите си. Беше толкова уверена, че ще пресече козните на дон Естебан, че ще

се измъкне от ръцете му! Толкова сигурна, че ще намери сили да му се противопостави... О, тя ще съумее да се справи — с или без помощта на Ел Леон! Но толкова много бе разчитала на подкрепата на Рефуджо де Каранца, че просто нямаше сили да търси сега други пътища.

Да беше мъж, можеше да излезе срещу пастрока си с меч в ръка, да поиска сметка за смъртта на майка си и за откраднатото имущество. Каква опияняваща радост би било да го прободете със стоманеното острие, да види как ужасът ще изкриви ухилената му муцуна!... Противен, проклет, надут дребосък! Непоносима е дори мисълта да превие врат под неговата воля! Ще направи всичко, абсолютно всичко, само да се измъкне от неговата власт...

Сепна я лек шум зад гърба ѝ, като че прошумя дреха. Пилар бавно се обърна. Едно светкавично движение, една желязна хватка около ребрата ѝ, сякаш обръч от толедска стомана!... Една длан запуши устата ѝ. Тя завъртя бясно глава, пое дълбоко въздух и блъсна инстинктивно с лакти назад. Усети тежката наметка и твърдите коремни мускули, сякаш удари каменна стена. Хватката около гръдния ѝ кош се стегна още повече и изкара целия въздух от дробовете ѝ. Гърбът ѝ опираше в яката снага на мъжа, топлината му я обгръщаше заедно с меката му вълнена наметка.

— Спокойно! — чу тя шепота му в косите си. — Колкото и съблазнителна да е мисълта да изнася жена от дома на Итурбиде на плочника на собствения ѝ двор, в момента нямам настроение за това! Но ако ме провокирате, бързо мога да променя решението си...

Беше Ел Леон, нямаше никакво съмнение. Възмущението от грубите му ръце и хапливия му език я заля с гореща вълна и прогони страха ѝ. Пилар завъртя глава и се опита да освободи устата си.

— Изглежда искате да кажете нещо, така ли? Чудесно намерение! Изгарям от желание да ви чуя. Но ви съветвам да избирате думите си по-предпазливо...

Ръката се отдръпна бавно от устните ѝ. Тя изчака да я свали съвсем, преди да проговори тихо, но остро:

— Пуснете ме, ще ми счупите ребрата!

— Да не сте очаквали да сложа в краката ви живота си, завързан с панделки и повехнали рози? О, не, няма да стане! Освен това мисълта за възмездие е все още жива... Редно е да ви опозоря...

— Не бихте направили такова нещо!

— Кажете, защо не бива да го направя? — Гласът му изведнъж изгуби топлотата си и стана дрезгав. — Знаете, че последният път една Каранца бе изнасилена от един Итурбиде. Сега е наш ред.

— Аз не съм Итурбиде и нямам нищо общо с вашата вражда!

— Вие живеете в дома на Итурбиде, значи сте член на неговото семейство. — Думите му сечаха като меч.

— Но не и по моя воля! Освен това, по-рано тази къща е принадлежала на моя баща...

Пилар усещаше в гърба си силните удари на сърцето му, необузданата му сила. Дрехите му миришеха на мокра вълна, на коне, на кожа. Искаше ѝ се да се обърне и да го види, но не можеше да мръдне.

— Всичко това ми е известно, зная името ви, потеклото ви и всичко, каквото сте правила в последно време. Поставих си за задача да се осведомя за всичко, защото не съм нито идиот, нито глупак, готов да се бие с вятърни мелници. Онова, което не зная, е какво ще искате от мене.

С рязко движение той пусна талията ѝ, хвана я за китката и я завъртя към себе си. Пилар залитна, протегна ръка и се опря на гърдите му. Усети твърдите му мускули. От цялото му присъствие се излъчваше желязна непоколебимост. Тя вдигна очи към лицето му и гласът ѝ замря някъде в гърлото, задушен от страх и съмнение.

Мъжът беше висок и широкоплещест, дългата надиплена наметка го правеше да изглежда още по-едър. Имаше правилни черти, дори на бледата лунна светлина се виждаше колко силно е опалено лицето му от слънцето. Ала очите му не се виждаха, те си оставаха тъмни орбити, тънещи в сянката на широката периферия на шапката му. От него се излъчваше сила, таяща в себе си заплаха, която не познава съчувствие.

Рефуджо де Каранца погледна жената, която държеше в ръцете си. Изведнъж сякаш някаква тежка ръка стисна сърцето му. Беше дошъл на срещата, воден от любопитство и надменност, просто му се искаше да види що за жена е онази, която бе откъснала Винсенте от науките му и го беше превърнала в свой вестоносец, въпреки че такава връзка между братята беше предвидена само за краен случай. Сега тя беше пред него. Красива жена. Бялата кожа и светлите коси издаваха, че в жилите ѝ тече кръвта на вестготските завоеватели. В Северна

Испания, откъдето бе родом Ел Леон, това беше често срещан тип, но тук, в Андалусия, такива жени бяха истинска рядкост. Начинът, по който държеше главата си и изпънатите ѝ рамене говореха за гордост и решителност. Той потръпна при спомена за мекото ѝ тяло, за аромата на кожата ѝ, за копринените коси в лицето му, едва овладя подтика да я притегли отново към себе си. Беше започнал да вярва, че е завинаги изцелен и имунизиран срещу чаровници от нейния тип. А ето че, за беда, тя му доказва точно обратното.

— Е? — подкани я той, защото тя не издаваше нито звук. — Имахте ли някакво определено предложение или всичко е само шега? Може би очаквате да направя нещо, за да прогоня скуката ви или ми готвите някаква клопка?

— Аз... аз никога не бих ви предала.

— Приемам уверението ви. Още повече че вече щателно прегледах цялата ви разкошна градина. Тук няма друг нападател, освен вас, естествено.

— Оставете това!

— Значи е рандеву в такъв случай. И ето ме пред вас, един плах ухажор, който няма кураж да ви прегърне... Ела и дай ми сладостта на твоите устни!...

Пилар гневно поклати глава и дръпна ръката си, която той все още стискаше.

— Вие се забавлявате! Не разбирам защо го правите.

— А защо не? За хора като мене има твърде малко удоволствие на този свят. Но истинската наслада за мен ще бъде, ако благоволите да ми кажете защо бях замолен да се явя пред вас...

— Аз искам... — Пилар млъкна, не знаеше как трябва да се изрази.

— Да? Вие искате? Всеки иска нещо. Ще ми позволите ли да изрека до край онова, което вашата свенливост ви пречи да кажете?

— О, не! — побърза да го спре тя. — Аз искам да ме вземете...

— Знаех си аз!

Тя го изгледа по-скоро възмутено, отколкото засрамено. Чак сега видя, че над рамото му стърчи дръжка на китара, окачена на ремък на гърба му. Нима това беше певецът, когото слушаше преди малко? Някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че е така. Изведнъж, без да може да

си обясни защо, всичките ѝ опасения и съмнения се стопиха. Тя пое въздух и изрече припряно и твърде високо:

— Искам да ме похитите!

Мъжът отслаби хватката си. Пилар измъкна ръка и отстъпи крачка назад. Стана ѝ приятно, че успя да го смути.

Но радостта ѝ беше прибързана.

— По всяко време, сеньорита! — Той свали шапката си и потъна, размахвайки я, в дълбок поклон. — На вашите услуги! Сега веднага ли искате да го направя?

— О, бих искала да е веднага, но в момента не разполагам със средства, за да ви заплатя. Ако изчакате и ме отвлечете, след като ме върнат в манастира, ще разполагам с касетка жълтици, дарение, което трябва да направя на църквата. Тогава ще можете да вземете тези пари като възнаграждение.

Той притихна като дебнеща котка, която се готви за скок. Когато заговори, думите му сякаш хапеха:

— Трябва да ми бъде заплатено. Предостатъчно ще е, ако получа самата вас.

Гневът и объркването я заляха като вряла вода.

— Вие... Вие няма да ме получите! Ще ме предадете незабавно в дома на моята леля в Кордова.

— Така ли ще направя? — Мекотата в гласа му придаде на думите му още по-заядлива двусмисленост.

Мъжът, който стоеше пред нея, е бил някога богат и благороден гранд, образован и възпитан като хората от неговата класа. Сега той беше разбойник, човек извън закона, който причаква хората по пътищата. Превърнал се беше в Ел Леон, Лъва, главатар на крадци и разбойници, завоювал предводителството единствено благодарение на силата и смелостта си. Как би могла да му се довери?! Но нима има някакъв избор?...

— Вие трябва да ми помогнете, Рефуджо де Каранца! — извика тя, направи крачка и сграбчи с две ръце крайчеца на наметката му. — Всичко се получава някак объркано, като се опитвам да го изразя! Не исках да ви оскърбя, просто помислих, че може би онова злато би ви било от полза. Сигурна съм обаче само в едно: ако вие направите онова, за което ви моля, ще можете да засегнете тежко дон Естебан. Това ще бъде жесток удар по неговата гордост, да отвлечат под носа му

доведената му дъщеря! А ако това бъде направено под открито небе, докато ме изпровожда с ескорт до манастира, той няма да може да запази всичко това скрито-покрито, ще трябва да го признае пред света.

Той помълча, преди да запита остро:

— Ще бъде ли в този ескорт и самият дон Естебан?

— Да, ако съм разбрала правилно. Той ще иска да се увери с очите си, че отново са ме затворили там.

— Наясно сте, предполагам — започна той, бавно вдигна ръце, обхвана юмручетата ѝ, вкопчили се в плата на пелерината му, и ги стисна, за да се освободи, — че онова, което искате от мене, означава да съсия репутацията ви? Няма да се намери човек в Испания, който да повярва, че целомъдрието ви е било пощадено, щом и за кратко дори сте били в моята компания! Цял свят знае за враждата между моето семейство и вашия втори баща, ще сметнат, че съм търсил отмъщение.

Пилар вдигна брадичка и срещна светналия му поглед.

— За мене това няма значение, стига и за вас да е така. Вече съм компрометирана, нищо не може да ме засегне! — И тя му разказа за капана, който ѝ беше скроил дон Естебан.

Рефуджо слушаше младата жена с половин ухо. Чу за тази долна хитрост, познаваше дон Естебан, можеше да си представи останалото... Мисълта му бе запленена повече от този звънък глас, от прозирния седеф на кожата ѝ, огряна от лунната светлина, от искрящия живот в тъмните очи. Споменът за тези мънички ръце в неговите, за нежната заобленост на тялото ѝ, притиснато до неговото, го изпълваше с неудържимо желание да я опознае по-добре...

— И все пак, каквото и да стане — заговори той с известно нежелание, — мислите ли, че леля ви ще ви повярва и ще се съгласи да ви приеме?

— Смятам, че да! Моля се, да е така!

— Но дори и да ви приюти, мислите ли, че ще може да ви предпази от попълзновенията на дон Естебан?

— Мога само да се надявам на това! Няма към кого другиго да се обърна.

— Дори църквата? Манастирът?

Неговите въпроси и съчувствието, което се четеше в тях, обнадеедиха Пилар. Гласът ѝ прозвуча по-уверено, когато отговори:

— Църквата? За нищо на света! Не съм родена за монахиня и отказвам да ида в манастир, само защото такава е волята на дон Естебан!

— А ще приемете ли да си останете мома, момиче без зестра, което мъжете ще избягват, с вечното съмнение, че надали е недокосната девица?...

— Ако тези мъже са толкова тъпи да ме искат само заради парите ми, или ако ще ме оценяват само по някакви глупави клюки, и аз не ги искам!

— Гордо твърдение! Но гордостта не топли през студените зимни нощи...

Пилар отдавна беше превъзмогнала всичките тези съмнения, на които той сега даваше израз. Беше си дала сметка какво означава една такава стъпка за цялото ѝ бъдеще, но нямаше връщане назад. Тя вирна брадичка и го погледна право в очите:

— Искате ли или не искате?

— О, да — каза меко Рефуджо де Каранца, вперил в нея поглед в лунното безмълвие. — Искам.

ГЛАВА ВТОРА

Ескортът, който съпровождаше Пилар до манастира, не беше голям. В старата тясна карета седяха тя и дуенята, дон Естебан яздеше до тях на арабския си жребец и ги съпровождаха осем лакеи за охрана — четирима отпред и четирима отзад. Ако не се страхуваше заради златото, дон Естебан не би взел и толкова хора, в това Пилар беше сигурна. Пастрокът ѝ не беше страхливец, но не беше и глупак. Промърмори само нещо за крадците и разбойниците, които върлуват по пътищата, за това, колко опасно е да се пренася толкова злато... Сега малката ракла бе завързана здраво отзад на каретата, до сандъка с жалкото имущество на Пилар. Въпреки това Пилар допускаше, че конниците, които ги съпровождаха, бяха по-скоро охрана срещу неговия стар враг, Рефуджо де Каранца, тъй като навлезеха ли в хълмовете на Андалуското плато, лесно можеха да станат плячка на Ел Леон. Всичките тези предпазни мерки, взети от дон Естебан, обезпокоиха Пилар, но нищо не можеше да се промени. Тя можеше само да се надява, че Рефуджо ще предвиди действията на дон Естебан и ще се подготви според тях своя план за нападението.

Дон Естебан бе настоял да тръгнат рано и по пътя рядко позволяваше да спират. Бързаше да приключи с тази история. Ако се движеха добре, щяха да стигнат преди мрак селцето горе на хълмовете, в което се намираше манастирът. Щеше да пренощува в селската странноприемница и на другия ден щеше да се върне в Севиля. Дори да не бе пришпорван от желанието да се измъкне час по-скоро от опасната близост с територията на Ел Леон, дон Естебан пак щеше да бърза — беше получил заповед от кралския министър веднага да потегли към Кадис, където го очакваше кораб за Луизиана.

Каретата се люшкаше и подскачаше по прашното неравно шосе. Пейзажът наоколо, по-ведър през лятото, когато го изпъстряше червеното на маковете и златото на жълтугата, сега се простираше гол и кафеникав под тежкото зимно небе. Тук-таме се мяркаха сивите сенки на маслинови дървета или петна от сребристозелена трева, а в

далечината се чупеше сиво-лилавата линия на хълмовете, сливаща се с хоризонта. Понякога застигаха някой селянин, крачещ тежко след натовареното с дръвца магаре, или някое хлапе, подкарало на паша няколко овци или кози. Иначе всичко беше замряло.

Следобедът се влачеше бавно. Вече бяха напуснали главния път и следваха тясната виеша се нишка на пътя през хълмовете. Скоро ще изникнат пред очите им кубетата на селската църква, която е досами манастира... Какво става с Ел Леон?! Беше ѝ обещал!... Пилар дори не смееше да помисли, че може да я излъже. Тя вече не можеше да се сдържа и час по час дърпаше кожената завеса на прозорчето на каретата, за да надзърне навън.

— Но какво има, сеньорита? — обади се най-сетне дуенята. — Какво не е наред?

Пилар отпусна перденцето.

— О, няма нищо! Искam само... да зърна отново манастира!

— Сигурно скоро ще ви омръзне до смърт този манастир! — погледна я изненадано придружителката ѝ, смаяна от странното желание.

— Е да, но ще го виждам само от вътрешната му страна... — отвърна Пилар покрушена.

Беше ѝ все по-трудно да играе ролята на покорна девойка. Задавяше се от желание да изрече на глас своята съпротива, да заяви на тази женица, на която бяха възложили да я следи, че свободата е вече близо!...

Но не можеше да си позволи такъв лукс. Трябваше да запази своята смирена сдържаност, докато наистина се отърве от дон Естебан. Самомнението на този човек беше толкова нагло и помпозно, че изобщо не би могъл да си представи, че Пилар би могла да пожелае дори, а камо ли да намери сили да му се противопостави. Ох, само да може да види лицето му, когато разбере, че не е успял да я подчини на волята си!...

Пилар бе направила всичко, което беше по силите ѝ, за да улесни отвличането. Дневната рокля, която бе облякла, беше от сиво-син вълнен плат, без всякакви шарки, рюшове и дантели, които биха привлекли вниманието. Беше избрала кафява наметка, обточена със съвсем тясна ивичка бродерия. Точно дрехи, каквито подхождаха на една послушница... Беше се отказала разсъдливо от своята „кюл дьо

Пари“ — фустата с кринолин, която правеше полите още по-бухнали, но сигурно би затруднила ездата. Обу ниски обувки от здрава кожа без катарамии — може би я очакваше много ходене по камънак и неравни пътеки. Сама стегна здраво косите си на кок, за да не пречат при бързия ход.

Малката група стигна до някакъв завой. Точно пред тях по пътя пъплеше стадо овце. Кочияшът изруга и дръпна юздите. Овцете се разскачаха на всички страни и забляха уплашено. Каретата бавно спря в сред обезумелите животни. Голямото куче зад стадото залая ожесточено, вперило очи в своя господар, овчаря, възрастен човек, приведен и накуцващ, целия в дрипи, зиморничаво загърнат в наметката си с качулка. Той крачеше бавно в сред морето от мръсни руна, без да обръща внимание нито на овците, нито на кучето. Не реагира и на проклятията, които сипеше кочияшът, и на заповедите на дон Естебан да разкара овците от пътя им. Всъщност, това надали беше възможно, тъй като от двете страни на пътя се издигаха стръмни скалове.

Конете от впряга се дърпаха и цвилеха, изправяха се на задните си крака и каретата подскачаше ту напред, ту назад. Дон Естебан изрева някаква заповед на слугите, които бяха поизостанали назад от каретата, и те започнаха да си пробиват бавно път измежду овците, за да успокоят конете. Пастрокът ѝ тръгна заплашително към стария овчар. За момент Пилар помисли, че ще сгази с коня си човечеца, но вместо това дон Естебан вдигна бича от кожени ремъци — той никога не се разделяше от този бич — и го стовари с плясък върху приведения гръб на стареца. Овчарят трепна, сви глава в раменете си и се извърна. Дон Естебан отново замахна, ремъците изсъскаха във въздуха, но този път не улучиха целта. Овчарят се протегна, хвана виещата се плетена змия на бича, омота я около китката си и дръпна рязко — едва не свали дон Естебан от седлото. В този миг качулката на стария човек се смъкна назад. Появи се мъжествено красиво лице и тъмна, разбъркана от вятъра коса.

— Каранца! — ахна дон Естебан. Хвърли камшика, вперил изумени очи в овчаря. Само след миг той ревна през рамо: — Убийте момичето! Убийте я, казвам ви! Веднага!

— Ел Леон! Ел Леон!

Този вик дойде откъм хората на дон Естебан. Пилар чу ужасените им викове, когато хората на Рефуджо де Каранца изникнаха сякаш изневиделица, крещейки името на своя главатар. Сърцето ѝ сякаш подскочи и ѝ прилоша. Ръцете ѝ трепереха, вкопчени в завеската на прозореца. Той дойде! Това беше моментът на нейното отвличане...

Един от хората на пастрока ѝ се запъти към вратата на каретата. Измъкна меч си, но не можа да удържи коня, в чиито крака се блъскаха подплашените овци. Беше онзи гнусен лакей, Карлос, когото дон Естебан бе изпратил в стаята ѝ. Тя го гледаше стреснато, но в този миг изведнъж осъзна думите, които бе изкрещял дон Естебан. Пастрока ѝ бе заповядал да я убият! Предпочиташе да я види умряла, отколкото съюзена с най-злия си враг.

Тя се огледа трескаво наоколо, за да намери нещо, с което да се предпази!... Нищо. Срещу нея на седалката дуенята шептеше с безпаметни очи молитвите си, с бяло като кърпа лице.

Дон Естебан изрева още веднъж, но викът му внезапно секна. А лакеят се приближаваше все повече, протегнал напред като копие меч си. Заби го през прозореца и острието блесна през кожата на завесата. Пилар рязко отскочи назад, докопа една от възглавниците и смело отби следващия удар на меч. Пухът се разлетя из цялата кабинка и започна да се сипе като сняг по пода.

Острието не се появи повече. Навън се чу острия звън на стомана, биеща в стомана. Някакъв мъж с качулка препречи с широките си рамене целия отвор на прозорчето. Миг след това се чу предсмъртно стенание, тялото на Карлос се плъзна като парцалена кукла, а конят му се спусна бясно нанякъде.

Всички крещяха, разнесе се бесен тропот на копита — някои от слугите на дон Естебан бягаха. Цялата карета се олюля от тежестта на мъжа, който скочи на нея. Почти в същия миг се чу глух шум от падане на нещо тежко, като че някой от хората на Рефуджо бе скочил върху покрива направо от скалите горе. Започна се бориране, проехтяха изстрели. Дуенята скимтеше и ронеше с разтреперани пръсти зърната на броеницата си, едва запазвайки равновесие при бясното люшкане на каретата.

Пилар посегна да отвори вратичката към капрата, но дуенята хвана здраво ръката ѝ.

— Къде отивате?! Връщайте се! Ще ви убият, а може да стане и нещо по-страшно...

Пилар се откъсна от ръката ѝ. Отвори вратичката, за да види какво става.

Глъчката беше постихнала. Кочияшът седеше като вкаменен, вперил поглед в дулото на пистолета, насочено към гърдите му. Четирима от техните придружители бяха завързани, насядали на земята, с гръб един към друг. Карлос лежеше неподвижно на земята и тъмното кърваво петно на ливреята му ставаше все по-голямо. Останалите трима лакеи явно бяха офейкали, не се виждаха никакви. Дон Естебан лежеше по очи на пътя пред самата карета, овчарското куче се бе приближило до него и душеше, сбърчило нос, напарфюмираните му коси.

Стресна я звук на галопиращи копита. Пообърна глава и съзря ездача, който яздеше бясно към нея. Ел Леон се пресегна, хвана я през кръста и я изтегли от каретата. Пилар изпищя, наистина уплашена.

— Точно това... нямаш защо да го правите! — успя да каже най-после тя, борейки се да си поеме въздух. — Аз щях да тръгна с вас...

— Отвличането трябва да си е истинско, заради самата вас! Сега вашата дуеня е жива свидетелка.

Имаше толкова много люта ирония в гласа му! Тя извърна глава и погледна лицето му. То беше напрегнато и сериозно, но напълно непроницаемо. Сега най-после тя видя очите му — някак лъчезарно сиви, излъчващи интелигентност и дива решителност. Сърцето ѝ се сви от тревожно съмнение, което премина направо в страх. За да скрие тревогата си, тя бързо извърна от него лице.

Пред тях лежеше проснат дон Естебан. Пилар облиза устни и прошепна:

— Той... мъртъв ли е?

— Не! Този човек има дяволско щастие! — отвърна Рефуджо. — Изгуби съзнание, защото падна на главата си, когато го смъкнах от седлото.

— Но вие толкова го мразите! Защо не го убихте? Защото не беше в съзнание ли?

— Предпочитам той да знае кой е нанесъл смъртоносния удар.

Конят под тях беше неспокоен, сега се изви настрани и рязко вдигна глава. Рефуджо де Каранца се напрегна като стоманена

пружина, за да го овладее — Пилар почувства това в бедрата, които я придържаха, в желязната хватка на ръцете, които я обгръщаха.

— Това е един благороден жест — каза тя с напрегнат глас, — който можеше да ви коства живота.

— Искате ли да ви пусна да слезете, за да свършите онова, което не сторих аз?

— Аз нямам оръжие.

— Ще ви заема меча си.

Изкушението бе твърде голямо, но тя знаеше, че не е в състояние да го направи.

— Не, благодаря ви.

— Ето, виждате ли, дали е било благороден жест или грешка, но вие споделяте моето отношение.

— Да.

— Можем ли да тръгваме вече?

Въпросът беше зададен сериозно, сякаш той я изчакваше, като че ли тя можеше да изразява желание или да изменя взетите вече решения.

— Да — каза тя почти без глас.

Той даде разпореждания на хората си — бяха трима, въпреки че Пилар бе готова да се закълне, че в нападението бяха участвали цяла дузина. Мъжете моментално се подчиниха. Единият затегна колана на едно от товарните седла на мулето, на което бяха натоварени сандъкът на Пилар и касетката с парите, вторият бандит хвана поводите на останалите коне, а третият провери и затегна въжетата, с които бяха вързани лакеите на дон Естебан. Миг след това всички бяха вече по конете и полетяха в бесен галоп. Дуенята провря глава през прозорчето на каретата и най-после се осмели да нададе глас — ту умоляваше разбойниците за милост, ту ги проклинаше с остър, прегракнал глас. Никой от мъжете не се обърна.

Те яздеха миля след миля в мрачно мълчание, намираха никакви тайни вити пътеки сред хълмовете, далеч от селца и самотни чифлици. Отначало Пилар мислеше, че ще свърнат обратно към главния път за Кордова. Скоро обаче разбра, че се налага да бъдат предпазливи и това е немислимо. Мислено пресмяташе разстоянието и времето и се питаше колко ли време трябва да мине, преди да пристигне при леля си. Знаеше, че от Севиля до Кордова с карета са

два дни път, дори при най-бързо и безпрепятствено пътуване. На кон щеше да е много по-бързо, но вече изгуби всякаква преценка, не познаваше пътеките, които въртяха из хълмовете. Надали щяха да стигнат целта си преди разсъмване.

Пътеката ставаше все по-камениста и стръмна, като че ли се вдълбаваха все по-навътре в планината, а не се спускаха към долината на Гуадалкавир и големия Кордовски път, който следваше извивките на реката. От натежалото в облаци небе и настъпващия мрак Пилар изобщо не можеше да прецени дали отиват в правилна посока. Отново я обзеха старите съмнения и страхове. Как можа да постъпи така?! Този въпрос се въртеше все по-натрапчиво в главата ѝ, повтаряше се отново и отново с ритъма на конските копита. Дали не обърка всичко?

Ръцете на мъжа, който я държеше, бяха топли, но силата им навяваше страх. Измъчвах я противоречиви чувства — едното я подтикваше да се откъсне със сила от тези ръце, докато другото я тласкаше да потърси тяхната закрила и да им се довери...

Пилар сама не разбираше откъде идва тази нерешителност. Та Ел Леон правеше точно това, за което го беше помолила. Нямаше нищо нередно. А беше убил човек, за да я спаси! Трябваше да му бъде благодарна за живота си! И все пак ѝ се струваше, че той някак прекалено бързо се бе съгласил с нейното предложение, касетката със злато, която сега беше натоварена на мулето зад тях, можеше да предложи достатъчно обяснение за неговата готовност... Не, не! Тя се намира в безопасност. Няма причина за безпокойство. Кое би могло да го накара да злоупотреби с нейното доверие?

Нямаше основание за тревога, но не можеше да се отпусне. Да се облегне на него и да потърси закрилата на тялото му би било прекалено интимен жест. Не го познава, тя също е една непозната за него. Това явно е един твърд и безкомпромисен човек, твърде опасен, за да може изобщо да помисли за такава близост...

Оставяха след себе си миля след миля. Всяко мускулче на тялото ѝ я болеше, беше се сковала от напрежението да стои изправена в ръцете му, без да се облегне, гърбът ѝ просто виеше от болка, но не смееше да се отпусне.

За да се поразсее, Пилар насочи мислите си към мъжете, които яздеха с тях. Почти не си бяха проговорили. Явно, знаеха точно своите задължения, не бяха нужни обяснения и подканяне. Все пак от грубите

им закачки Пилар разбра как се казват. Онзи, който яздеше отляво, наричаха Енрике. Беше мъж към тридесетте, със светлокестенява, ситно къдрава бухнала коса и шоколаденокафяви очи. Не беше едър — може би не повече от няколко сантиметра по-висок от Пилар, тънък и строен. Над горната му устна имаше тънки мустачки, които той непрекъснато докосваше с пръсти, като че ли му бяха някакъв талисман. Срещнеше ли случайно очите ѝ, Енрике грейваше в усмивка. Да, Енрике изглеждаше най-приветлив от всички.

Вдясно до нея яздеше един по-възрастен мъж, когото нарекоха Балтазар. Едър и тежък, същинска мечка. Лицето му беше набръчкано, между очите му имаше дълбока гънка, а кожата му беше цялата грапава, навярно следи от едра шарка. Очите му бяха някак угаснали, като на човек патил и препатил. Погледът, който ѝ отправил, беше благ и мъдър, но все пак в него се мярна някакво безпокойство.

Зад тях яздеше висок, снажен момък, свил в ръка поводите на товарните мулета. Нямахше повече от двадесет. Седлото му беше някак особено, с висока извивка отпред, цялото в обков от сребърни монети — Пилар не беше виждала такова седло. Седеше на коня така, сякаш просто се е родил върху галопиращ кон. Имаше светли, странно внимателни очи, но иначе целият излъчваше безгрижие. Всички го наричаха Чаро, но това означаваше нещо като „ездач“ и явно не беше истинското му име.

Рефуджо не си направи труда да ѝ представите тези мъже. Пилар се съмняваше, че е било просто пропуск от негова страна. Постепенно започваше да го разбира. Той смяташе навярно, че Пилар не би могла да разкаже на някого нещо, което не ѝ е казано... „Всъщност това няма никакво значение!“ — опита се да се убеди Пилар. И без това няма да срещне през живота си никой от тези хора. И въпреки това цялата тази предпазливост я дразнеше.

Изпита истинско облекчение, когато Рефуджо се разпореди да спрат. Явно бе, че почивката няма да е продължителна — още не слезли от конете, мъжете веднага започнаха да прехвърлят седлата върху свободните коне, които водеха със себе си. Между тях беше и белият арабски кон на втория ѝ баща.

Пилар реши, че сега е моментът да направи нещо за себе си. Когато Рефуджо ѝ помагаше да слезе от коня, тя кимна към конете без ездач:

— Аз мога да яздя сама и да не натоварвам излишно нито вас, нито коня ви.

— О, вие сте всичко друго, но не и товар! Освен това, нямаме дамско седло, животните могат да се подплашат от една развяваща се пола.

— Сигурна съм, че ще се справя — настоя отново тя.

— И с какви очи ще се явя пред леля ви, ако конят ви хвърли и се нараните? Не, не мога да допусна такова нещо. Трябва да мисля все пак за своята репутация!

Пилар го погледна косо, изпълнена с подозрения. Какво се крие в този отговор?! Звучеше убедително, но ѝ се стори, че я залъгва.

— О, уверявам ви...

Той помълча за миг и се усмихна:

— Толкова ли ви беше неудобно при мене?

— Не, но вас ви притесних.

— Как може да помислите такова нещо? Толкова рядко мога да срещна момиче, което не започва да пищи от ужас като ме види...

Пак тази негова ирония! Беше доловил нейното нежелание да бъде близо до него. Този човек е страшно чувствителен, тя не бива да забравя това! Но и тази чувствителност съвсем не го правеше достоен за доверие, това също не бива да се забравя...

— Но все пак, вие няма... — започна тя и рязко млъкна.

Рефуджо, който внимателно следеше чистите линии на лицето ѝ, видя сериозното изражение на тези големи тъмни очи, засенчени от гъстите мигли. Вятърът развяваше една златна къдрица от косите ѝ. Обзе го смущение. Години има, откакто не се е разправял с жени, или поне с жени като Пилар Сандовал и Серна. Толкова красива, самоуверена, с кураж за двама... Беше време, когато навярно би я ухажвал с цялата си галантност, с бляскави остроумия и серенади. Може би и тя би отвърнала с усмивка на неговите ухажвания. Но всичко това беше отминало безвъзвратно и сега нямаше време дори за съжаления.

— Аз няма какво? — попита той мрачно. — Да ви излъжа? Бих могъл сега да ви дръпна една реч, да ви се вричам и да обещавам, но какво би ви накарало да ми повярвате? Всеки знае, че бандитите лъжат и мамят. Но независимо от това, вие имате пълното право да сте подозрителна. Защото ние не отиваме към Кордова.

— Какво?! — очите ѝ се разшириха от ужас. — Но... О, Боже! Леля ми ме очаква тази вечер, най-късно час-два след полунощ. Аз... аз не бих искала да я притесня! Тя положи огромни усилия да ми извести, че е готова да ме приеме. Отец Доминго се свърза с нея...

— Допускам, че дон Естебан знае за намеренията ви да избягате при леля си? — Пилар кимна и той продължи: — Виждате ли, той положително си дава сметка за влиянието, което тази дама би упражнила, за да изясни обстоятелствата около смъртта на майка ви и изчезването на вашето наследство. Дон Естебан ще стори всичко, за да ви попречи да говорите с леля си. Щом се съвземе, той ще се запъти за Кордова, да ви пресрещне. Най-добре ще е да изчакате, докато той сметне, че сте се скрила някъде другаде.

— Искате да кажете, че трябва да остана при вас? През цялата нощ?

— О, и не само тази нощ. Не вярвам да ми заявите, че се страхувате за доброто си име. Мисля, че се разделихте с него още в Севиля и го зарязахте...

— Да, но не съм зарязала здравия си разум!

— И здравият разум ви говори, че ще ви причиня зло? Така ли?

В гласа му се прокрадна топлота, която прозвуча на Пилар като предупреждение. В същия миг тя долови, че хората на Рефуджо следят разговора им, въпреки че се помайваха наоколо уж да свършат нещо.

Пилар издържа погледа на Рефуджо, но усети как сърцето ѝ ще се пръсне.

— Работата е там, че вие сам споменахте за такава възможност — каза хладно тя.

— Така е. Но ми се стори, че с това не ви впечатлих кой знае колко.

— Значи сте ме разбрали погрешно.

— Вината е моя! Но мисля, че ви обясних защо се отказах от тази идея. Моето настроение продължава да е същото както в градината на дон Естебан, а това означава, че всичко това ме отвращава. Ще ви кажа, ако нещо се промени.

Погледът му се плъзна към мъжете край тях и стана зъл, когато видя как слухтят. Гласът му удари като камък:

— Какво става тук? Защо подслушвате? Ако ви е чак толкова скучно, има цяр против скука! Хайде, всички на конете!

Мъжете замърмориха недоволно, но веднага се подчиниха, никой не си позволи да се помае. Сами си бяха виновни...

Рефуджо де Каранца се метна на белия арабски жребец и се наведе да подаде ръка на Пилар. Тя остана за миг вперила гневни очи в неговите, сетне протегна ръка и вдигна крак, за да стъпи на ботуша му. Рефуджо обхвана китката ѝ и я изтегли с бързи и ловки движения на седлото пред себе си. Ръцете му отново я обхванаха. Докато тя се гласеше и оправяше стойката си, вече вървяха по пътеката надолу, следвани от останалите.

Над хълмовете падна мрак. Нощта беше безлунна, не се виждаха и звезди. Цялото небе бе надвиснало от облаци. Излезе остър вятър, който бръснеше лицата им. Скоро започна да ръми. Капчиците биеха в очите, стичаха се по лицата им и от това им ставаше още по-студено. Пилар се сгуши в наметката си, прихвана я на врата, свила пръсти под дебелия плат, за да ги защити от студа. Така обаче трудно запазваше равновесие и понякога залиташе към Рефуджо. Но моментално отскачаше от него и изпъваше гръб. Най-после той изруга тихо, хвана я през кръста и я притегли под наметката до гърдите си. Когато усети как тя цялата настръхна и направи опит да се освободи, той прошепна нетърпеливо в ухото ѝ:

— Спокойно! Иначе съвсем ще се намокрим.

Би било лудост да не го послуша. Тя прехапа устни, но мускулите ѝ, напрегнати от неестествената стойка часове наред, започнаха бавно да се отпускат. Само не можеше да спре треперенето на краката си.

Рефуджо прихвана талията ѝ по-здраво.

— Само фанатиците изтезават плътта, за да възвисят духа си. Сигурна ли сте наистина, че не искате да станете монахиня, да отронвате бавно броеницата, коленичила върху бобени зърна, обърнала очи към вечното блаженство? Все още не е късно да се разкаете за мимолетното си безумие!

— Сигурно е така — отвърна Пилар, — но аз изобщо не смятам да се разкайвам.

— Тогава забравете гордостта си и се облегнете на мене! Обещавам ви, че няма да се възползвам от това.

— Въобще не съм допускала такова нещо! — отвърна тя и поизвърна глава, за да види лицето му.

Но мракът беше непрогледен. Пилар не можеше да проумее как успява да следва пътеката — дали няма дарба да вижда в тъмното или познава тези места толкова добре, колкото един селянин познава земята си?

— Така ли? Значи все пак е вярно, че не сте родена за монахиня?

— Какво искате да кажете?

— Ами калугерките не бива да лъжат...

Пилар помълча малко и остро каза:

— Вие винаги ли сте толкова заядлив?

— Смятате ли, че съм несправедлив?

— Бих могла да намеря и други причини, ако искам да запазя разстоянието помежду ни.

— Какви например?

— Желанието да не ви бъда в тежест...

— Няма що, страшно сте деликатна.

Засегнатата от подигравателния му тон, Пилар продължи:

— А би могло да бъде и тази отвратителна миризма на овце.

Пилар долови някакъв странен дрезгав звук — Рефуджо се въздържа да не прихне.

— О, моля всемилостиво за извинение! — каза той. — Но има неща, които просто не могат да се избегнат.

Спокойният му тон, със съвсем леки искрици шеговитост, й действа успокоително. Тя сложи ръката си върху неговата и се отпусна леко назад.

— Може би имате право...

— Именно. А сега се опитайте да поспите, ако можете.

Пилар кимна.

И все пак не можа да заспи. Изобщо не изпитваше умора. Продължаваше да бодърства, цялата нащрек, докато стигнаха в двора на малка каменна постройка, кацнала до самия склон.

Някой отвори вратата и на земята блисна струя жълта светлина, очертала светъл конус в пелената на дъжда. Появи се фигура на жена. По-възрастният от мъжете, онзи, когото наричаха Балтазар, подвижна нещо на жената и тя му отвърна. Рефуджо се смъкна от седлото и помогна на Пилар да слезе. Тя се плъзна в ръцете му, вкопчила конвулсивно пръсти в наметката на раменете му, докато усети земята под краката си. Понечи да го попита къде са, но се усъмни, че той би й

дал задоволителен отговор. Пък и беше толкова изнурена и мокра, че не ѝ се влизаше в разговор с него.

Рефуджо я поведе към вратата. Жената, млада, с неспокойни очи, отстъпи крачка назад, за да им направи път. Отвън някой извика Рефуджо. Той остави Пилар и отново излезе на двора...

— Аз съм Изабел — представи се младата жена с тих несигурен глас. — Сигурно сте капнала от умора. Елате при огъня да се изсушите.

Благодарна за този жест на внимание, Пилар се приближи към опушената каменна камина в дъното на стаята и протегна ръце към топлината на огъня. Обърнала глава през рамо тя каза името си и промълви няколко думи на благодарност.

— Сварила съм супа — обяви Изабел. Тя затвори вратата и се приближи с леки стъпки, за да окачи над пламъците един голям котел. Супата се разплиска и зацвърча върху жаравата. Изабел изобщо не ѝ обърна внимание. С очи все още обърнати към Пилар, тя добави: — Ей сега ще се сгрее.

— Звучи страшно приятно — каза Пилар, усетила изведнъж, че просто умира от глад.

Двете жени се усмихнаха несмело една на друга. Изабел бе кръшна, някак по младежки привлекателна, без да е наистина красива. Косата ѝ, пристегната с тясна панделка, приличаше на тъмнокафяв облак, а очите ѝ с цвят на пролетна трева, бяха полегати, силно изтеглени нагоре към слепоочията. С бързите си, импулсивни движения и внимателния си поглед, тя приличаше на коте, което трябва да бъде приласкано.

Каменната постройка, която е била някога навярно овчарска колиба, беше по-стара и по-просторна, отколкото изглеждаше отвън. Въпреки че имаше само едно помещение, от двете страни на камината имаше дрешници, които сега бяха прикрити със завеси и явно служеха за спални. Голият глинен под се беше превърнал едва ли не в каменна настилка от нозете на много поколения. Таванът беше почернял от дима на безчет огньове, по гредите бяха накачени плитки лук и чесън, сушена пастърма и бекон, по който още се виждаше свинска четина. Тяхната миризма тегнеше във въздуха и се примесваше с аромата на супата от пушено свинско с боб. Мебелировката беше оскъдна — една-

единствена маса в средата на стаята под окачения ниско фенер и няколко грубо сковани пейки от двете страни на огнището.

Изабел разбърка супата с голям черпак. Двете жени не проговориха, въпреки че погледът на Изабел постоянно се връщаше към Пилар.

Вратата зад тях се отвори и се блъсна с трясък в стената. Изабел изпищя сепнато и се обърна. Влезе Рефуджо, който носеше в ръце обкованата с мед ракла с дарението на дон Естебан. Той остави касетката на масата, отвори капака и изсипа съдържанието ѝ върху плота. Опрял ръце от двете страни на масата, той не сваляше гневни очи от Пилар.

Касетката беше пълна само до половината, и то не с жълтици, а с тънки сребърни монети.

— Иди и вярвай на обещания! — каза Рефуджо, вперил в Пилар блеснали от яд очи над капака на касетката. — Би трябвало да съм наясно, след като зная към кое семейство принадлежите, Пилар Сандовал и Серна! Ако това е възнаграждението, което ми обещахте, може би все пак ще предпочета аз да си взема възнаграждението, което сам си определих!

ГЛАВА ТРЕТА

— Кълна се, че не знаех! Не съм знаела!...

Пилар отиде бавно към средата на стаята, вперила невярващи очи в него. Не лъжеше и все пак се чувстваше някак виновна, като че е поискала да измами главатаря на разбойниците. Би трябвало да знае, би трябвало да предугади, че щедростта съвсем не подхожда на човек като дон Естебан!... Без съмнение, той е възнамерявал да предаде дарението на майката игуменка на четири очи и да обясни, че се явява като представител на мъртвата си съпруга, така че той да се дистанцира от всякаква вина в случая. Разбира се, Пилар нямаше да знае нищо за това, докато той не си замине и вече бъде твърде късно...

— Сигурно пак щях да ви повярвам, ако бяхме на лунна светлина, в една тъмна градина! — отвърна Рефуджо грубо. — Но, за беда, тук няма нито едното, нито другото.

— Но защо да ви лъжа? И без това за мене изобщо не е съществувала никаква възможност да взема златото за себе си!

— Но вие ми го обещахте, за да ме придумате да участвам в тази история!

Думите му бяха изпълнени с хаплива подигравка. Лицето му, осветено от игривите пламъци в камината, напомняше бронзова статуя, непроницаемо и непреклонно. От косата му продължаваха да се стичат дъждовни капки към двете дълбоки бръчки между веждите надолу по лицето му.

Пилар навлажни устните си с език. Хората на Ел Леон — Енрике, Чаро и Балтазар, които бяха влезли след своя главатар, избягваха да срещнат погледа ѝ. Те се промъкнаха смутено покрай масата към огъня, протегнаха ръце към пламъците и се правеха, че са влезли само заради супата, която вече къкреше. Единственият човек, който продължаваше да наблюдава Пилар, бе Изабел. На бледото ѝ лице очите ѝ, потъмнели от страх, изглеждаха още по-големи.

Пилар се отърси и проговори със задавен глас:

— Много добре знаете, че би било глупост да ви обещавам нещо, което не притежавам!

— Да, освен ако сте се надявали, че никой няма да забележи измамата, преди да сте вече на сигурно място в дома на леля си.

— Никога не бих паднала толкова ниско и да си служа с подобни долни трикове.

— О, вие сте член от семейството на дон Естебан. Кое ще ви спре да го сторите?

— А пък вие сте прокуден от обществото и сам обявихте, че е обида за вас да ви се предлага злато! — отвърна тя разпалено. — Защо тогава това толкова ви засяга?

— Вярно е, че притежавате забележителни прелести, но аз не рискувах живота на хората си нито заради вас, нито за някакви пършиви сребърници. На нас ни е необходимо злато, за да се снабдяваме с коне, храна и подслон, а също така и за подкупите, които, стига да улучиш момента, отварят и железни врати на затворнически килии.

— Съжалявам, че сте се разочаровали, но ви уверявам, че нямам нищо общо с това! Не съм в състояние да направя нищо, абсолютно нищичко, за да променя онова, което стана!

Той остана загледан в нея. Когато проговори отново, гласът му прозвуча по-благо.

— Но може би аз мога да сторя нещо.

Изабел пристъпи напред:

— Рефуджо — прошепна тя, — недей!

Главатарят на разбойниците дори не я удостои с поглед.

— Питам се — каза той, обърнат към Пилар, — колко ли би платила леля ви, ако ви предадем здрава и, естествено непокътната...

Пилар почувства как сърцето ѝ започна лудо да бие.

— Искате да кажете, че ще ме върнете при нея само срещу откуп? Това е нечестно!

— Да, нали? И непочтено. Ала аз никога не съм твърдял, че съм честен и почтен. Вие решихте, че съм някакъв благороден мъж, който се бори срещу неправдата.

Лицето на Изабел порумения, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— О, Рефуджо! — проплака тя, — защо правиш така? Кажи, защо е всичко това?

Объркана от отчаянието на девойката, Пилар се обърна храбро към мъжа, изправен насреща ѝ:

— Явно, че съм се лъгала. А що се отнася до леля ми, не мога да кажа какво е готова да направи или да не направи заради мене. Ще трябва сам да я попитате.

— Точно това възнамерявам да сторя, уверявам ви.

Той млъкна, защото Изабел се приближи към него, докосна с белите си пръстчета ръката му и го подръпна да я погледне. Младата жена пое дълбоко дъх и каза тихо:

— Ти правиш това, защото желаш тази жена. Ти искаш нея, а не мен!

Рефуджо погледна момичето с каменно лице, в сребристите му очи не трепна топлинка. Само пресрещна умолителния, обезумял от ревност поглед на Изабел и подвикна през рамо:

— Балтазар!

Възрастният мъж отиде до Изабел и я прегърна.

— Хайде, миличка! — прошепна успокоително той. — Всичко е наред.

— О, Балтазар! — въздъхна Изабел, обви с две ръце раменете му и скри лице на гърдите му. — Кажи му да престане! Рефуджо се интересува не от златото, той веднага би го раздал! Всичко е заради нея, знам аз! Заради нея ще направи нещо ужасно!...

— Шт! — беше единственият отговор на Балтазар. Той се надвеси над Изабел, огромен като мечок, и я отведе към огнището. — Сега мирувай!

Със спокойна решителност Рефуджо се обърна отново към Пилар. Тя издържа на погледа му, без да мигне. Стоеше и чакаше, но не видя в очите му нищо, освен собственото си отражение.

— Мисля, че много държите да идете при леля си... Сега това е и моето най-голямо желание. Не е ли чудесно как се нареждат някои неща?

Пилар не беше разбрала, че е престанала да диша, докато не чу свистенето, с което си пое дъх. Беше ѝ трудно да контролира повдигането и спадането на гърдите си, за да не забележи той колко е развълнувана.

— Да, нали? — опита се да потвърди тя, но гласът ѝ изневери и секна.

— Мога да ви уверя, че това е единственото ми желание, макар че вие сигурно ще допуснете, че може да преследвам и други цели. — Подигравката в гласа му режеше като нож.

— Естествено, че е така.

Той се отдалечи от масата.

— По-добре ще е да хапнете нещо и да се опитате да поспите. Утре сутрин потегляме за Кордова.

— Утре? Но аз мислех, че...

Той се извърна към нея светкавично, та чак ръбът на пелерината му изписа мокър кръг по пода.

— Да? И какво си мислехте?

— Какво се промени? Не се ли интересувате вече от срещата с леля ми, за да уредите заплащането си?

— Това може да почака.

Едва прикриваното му нетърпение и явната заплаха, която се излъчваше от цялото му държане, я хвърли в лудо безпокойство, но Пилар не искаше да мисли сега за това.

— Невъзможно е да заспя. Предпочитам да продължим пътя си.

— Въпреки опасността, която ви дебне от хората на втория ви баща?

— Струва ми се, чу тук е по-опасно.

Очите му проблеснаха, неочаквано развеселени:

— Значи все пак се безпокоите.

— Предполагам, че и с вас е така — отвърна тя напрегнато. — Не ви познавам особено добре, или по-точно изобщо не ви познавам, но искам да приема, че навярно имате причини да постъпвате по този начин. А след като е така, смятам, че е напълно оправдано да бъда предпазлива, докато разбера какво възнамерявате да правите с мене.

— Боите се, защото смятате, че Изабел има право?

Пилар вирна брадичка, вперила очи в неговите:

— Точно така. А се плаша и от собствените ви думи.

— И мислите ли — каза той вече по-дружелюбно, като заобиколи масата и се приближи към нея, — че вашият страх би могъл да ме спре, ако реша да ви спечеля за себе си?

Това негово бавно приближаване беше истинско изпитание за нервите ѝ. Пилар се зарече да не мръдне от мястото си, докато той идваше все по-близо и по-близо. Беше ѝ все едно, дали ще я докосне.

Реши, че просто няма да помръдне! Мозъкът ѝ трескаво търсеше някакъв сполучлив отговор на неговия въпрос. Не може нищо да измисли. Зад гърба ѝ бяха стихнали всички шумове, дори тихото мърморене на Изабел. Чуваше се само прашенето на огъня и тихото барабанене на дъжда по покрива.

Нямаше много възможности, за да се противопостави на разбойническия главатар. Да рече да се съпротивлява, с тази негова огромна сила той ще сломи съпротивата ѝ за миг... Заобиколена е от негови приятели, хора, които са свикнали да му се подчиняват безпрекословно, без да задават въпроси... Те положително няма да се намесят, ако той си позволи волностите, за които намеква... Беше се оставила по собствена воля във властта на Ел Леон и сега трябваше да събере всичката си хитрост и с малко повече късмет да успее да се измъкне от бърлогата на Лъва, ако, разбира се, самият той не реши да я пусне да си върви невредима...

Рефуджо застана пред нея, толкова близо, че разръфаните краища на наметката му опираха до мокрите ѝ поли. Той протегна ръка и обхвана с длан нежната закръгленост на бузата ѝ. Пилар се сепна, но веднага се овладя, усетила топлината на дългите му силни пръсти. Тя пое дълбоко дъх и устните ѝ леко се поотвориха. Погледът на Ел Леон се плъзна към тези сочни устни и той проследи с палец меката им извивка, като че искаше да я изучи.

Пилар потръпна, брадичката ѝ затрепери в ръката му и тя бързо сведе клепки, за да скрие смущението си.

Той я пусна изведнъж, с рязко движение, и отпусна ръце до тялото си. Когато заговори, гласът му беше тих и подигравателен:

— Настръхнала и смела, но мокра до кости! Защо сте решила, че отчаяно търся да си намеря момиче за леглото и че бих взел жена с опулени от неприязън очи и тракащи зъби? Допускате ли, че имам толкова малко ум, че да снижа цената на една зложница до някакво мимолетно удоволствие?

Тя преглътна тежко. По цялото ѝ тяло пробягваха ледени тръпки, кожата ѝ настръхна.

— Значи наговорихте всичко това само за да ме сплашите?

— Само за да получа бързи и ясни отговори на своите въпроси — коригира я той. — Признавам, че беше малко дебелашко.

— Но ефикасно. Значи трябва да приема, че това е бил просто начин да ме залъгвате, докато си починете вие и хората ви?

— Бихте ли предпочела да е така?

— Бих предпочела да се придържате към нашата уговорка, без тия въртели и заплахи! — Напрежението й попремина, но сега пък започнаха да треперят всички фибри на тялото й. Пилар скри юмруци в гънките на роклята си.

— Не сме се договаряли да жертвам за вас живота си, синьорита! Да не говорим пък за цялата тази афера с несъществуващото злато! Вие спазвайте своите задължения по споразумението и ще установите, че и аз спазвам своите.

— Има неща, които не зависят от нас.

Той стоеше, вперил в нея очи — стори й се безкрайно дълго — преди да отмести погледа си.

— И които не можем да избегнем — допълни думите й той. — Смятам, че по този въпрос сме единодушни. Но по-добре елате до огъня! Ако седнете сега да изброявате всичките тези независещи от нас причини, поне да го направим на топло!

Тонът му не търпеше нито възражение, нито забавяне. Ако беше решил да приеме среброто като възнаграждение за оказаната услуга, това поне по нищо не пролича. Самият той се беше погрижил след отвлечането тя постоянно да бъде до него, пак самият той бе предложил да се срещне с леля й... Какво можеше да направи тя?

Но ето че Изабел го обвини, че е довел Пилар в къщата, воден от някакви свои помисли... О, не може да бъде! В цялото му държане нямаше нищо, което да показва, че е увлечен по нея, а още по-малко, че има намерение да я задържи против волята й. За него тя не е нищо повече от средство към целта, възможност да си отмъсти на дон Естебан, като при това спечели нещо, за да осигури прехраната на хората си... Ако съществуваше някакъв план, в който да й е отредена някаква специална роля, това положително не беше ролята на любовница. Изабел се вълнува без никакво основание, без абсолютно никакво основание...

Пилар успя да се поуспокои с тези размисли, но сякаш напук Рефуджо правеше като че ли всичко възможно, за да й докаже противното. Той притегли до себе си стол за нея, приклепна на едно коляно, грабна от котела черпак супа и й го подаде. Усмивката му,

когато пръстите ѝ докоснаха ръката му върху грубата пръстена паница, беше обезпокоително сърдечна и топла. Преди да започне да яде, Пилар протегна ръка, развърза връзката на наметката си и я смъкна на раменете си. Той бързо свали и своята пелерина, която беше започнала да дими от топлината на огъня, и закачи двете прогизнали от дъжда дрехи на една кука до камината.

Изабел се задави от супата си. Балтазар започна да я потупва по гърба, но тя връчи гневно паницата си в едрите му груби ръце и скочи от мястото си. Очите ѝ се наляха със сълзи, тя се обърна и изчезна зад завесата на една от нишите.

Рефуджо, толкова наблюдателен обикновено, сега явно дори не забеляза случилото се. Той си насипа с демонстративно спокойствие цяла паница супа. Но усмивката му бавно изчезна и той се вслуша в приглушеното хълцане зад завесата. Стисна конвулсивно паницата си така, че кокалчетата на ръката му побеляха, но след това отново се отпусна. С безизразно лице той продължи да си сипва, а след това седна да яде.

Пилар изгуби всякакъв апетит. Хапна само няколко лъжици от лютивата супа, но използва паницата да си посгрее ръцете. Пристъпите на нервни тръпки все още продължаваха, но сега вече дори не можеше да ги овладява. Водата продължаваше да се прокапва от подгъва на полите ѝ и попиваше в глинения под.

От време на време тя усещаше върху себе си погледа на Рефуджо, но старателно внимаваше да не го погледне. Беше вперила очи или в супата, или в пламтящия огън. Сърцето ѝ просто спря да бие, когато Рефуджо внезапно стана от масата, но той се обърна и изчезна в един от дрешниците, точно срещу завесата, зад която се беше скрила Изабел. След миг се върна, стиснал в ръката си мъжки халат от подплатено кадифе.

— Ето — каза той и го подаде на Пилар. — Съблечете мокрите си дрехи и облечете това!

Тя остана загледана в халата, а после бавно вдигна очи към лицето му. Изражението му не се промени, но в гласа му прозвуча нетърпение:

— Не пред очите на всички присъстващи, освен ако не желаете точно това!

— Не... — отвърна тя прегракнало. — Аз... много ви благодаря!

— Ние ще излезем, докато се преоблечете. — Той хвърли подканващ поглед към хората си, които бързо се изправиха на крака.

— Не е необходимо. Мога да ида там вътре — и тя посочи към нишата, откъдето той току-що бе излязъл.

— Пред огъня ще е по-топло. Разбира се, ако решите, можете да използвате леглото зад завесата. На мен няма да ми е нужно, тъй като ще се върнем много късно.

Пилар го изглежда изпитателно и прочете в лицето му неизреченото уверение, че е точно така. Чак тогава тя проговори:

— Мислех, че искате да си починете...

— Починахме си вече.

— Но вие сигурно...

— Много искам да разбера какво е станало с дон Естебан. Не се тревожете! Балтазар остава тук и ще се грижи за вас. И ще ви върна обратно среброто, ако толкова ви смущава, че може да се върна.

Какво иска да каже? Че не възнамерява да ѝ досажда, за да не рискува толкова трудно спечеленото възнаграждение? Или че е готов да се откаже от съдържанието на касетката, ако реши по-късно да спи с нея?! Докато най-сетне успя да се убеди, че той сигурно е имал предвид първото, Ел Леон вече беше излязъл.

Балтазар излезе навън с останалите мъже, за да огледа наоколо. Пилар изчака, докато звукът от копитата заглъхна в далечината и чак тогава стана от масата. Студът беше сковал още повече напрегнатите ѝ мускули и всяко движение, което правеше, за да се освободи от мокрите си дрехи, ѝ костваше огромно усилие. Тя окачи дрехите си по куките и чак тогава облече мекия кафяв халат, финото кадифе имаше тук-там златна нишка. Халатът беше почти нов, явно не беше носен, запазен като някакъв спомен за минали по-добри времена. Миришеше леко на тютюн, но тази миризма се смесваше и с лек дъх на какао. Може би какаото, сервирано на закуска...

Тя почувства меката му топлина върху кожата си. Ръкавите бяха прекалено дълга, а и подгъвът се влачеше по пода. Но в него тя се почувства странно уютно и сигурно. Чак сега всъщност Пилар осъзна колко студено ѝ е било преди това, и на тялото, и на душата.

Завесата на отсрещната ниша се размърда. Изабел я дръпна настрана и влезе в стаята. Сепна се като видя Пилар в огромния халат, по лицето ѝ се появи горчива разбираща усмивка.

— Всички ли заминаха? — запита тя.

— Всички, освен Балтазар — отвърна Пилар, въпреки че беше сигурна, че Изабел е чула всяка думичка, произнесена в тази стая.

— Би ми се искало изобщо да не бяха тръгвали, не ми харесва тази работа.

— Предполагам, че Ел Леон знае какво прави.

Изабел бавно кимна.

— Той е винаги нащрек, затова и все още е жив. Но аз никога не съм го виждала толкова... толкова непристъпен и упорит. — Тя потръпна. Лицето ѝ беше подпухнало, очите ѝ бяха зачервени от плач. Приличаше на дете, на което са се скарали несправедливо.

— Изглежда доста страшен.

Изабел сви устни.

— Невинаги, поне на мене не ми изглежда така. Той е мъж с дълбоки чувства. Усеща болката на другия и я поема от плещите му като своя болка... Съвсем не е хубаво за него, дете е такъв, но той не може другояче. Само се прави понякога, че нищо не го засяга, но това е само, за да се отбранява...

— Изглежда го познавате много добре.

Пилар разбираше, че с тази забележка се опитва всъщност да научи нещо повече от младата жена, но интересът ѝ бе продиктуван по-скоро от желанието за самозащита, отколкото от любопитство. Колкото повече знае за мъжа, който ще решава съдбата ѝ, толкова по-добре!

— Познавам го — потвърди Изабел с някаква гордост в гласа. — Той е син на аристократ, на един човек, който притежавал най-прочутата ферма в Андалусия за отглеждане на специални бикове за корида. Рефуджо постоянно излизал срещу тях като матадор. И затова баща му го наказал, защото така учел бикове на неща, които не би трябвало да знаят, като излязат на арената. Веднъж Рефуджо ме видя как танцувам фламенко с циганите от Севиля. Той започна да пее, направи ми истинска серенада и ми подари роза, в която беше поставил перла... А по-късно уби човека, който ме биеше и предлагаше тялото ми по улиците... За кратко време бях жената на Ел Леон и спях в леглото му. Но сега принадлежа на Балтазар...

Това признание дойде толкова простичко, та дори не прозвуча чак толкова жестоко и ужасно. Преди да може да възпре думите си,

Пилар каза тихо:

— Вие обичате Ел Леон.

— Може ли да бъде инак? — отвърна Изабел с мека усмивка. — Само че ми се ще да не му го бях казвала. Защото тогава именно той ме отблъсна и каза, че бил сторил грешка. Рефуджо не иска жените да го обичат, защото не може да отвърне честно на чувствата им.

— Защото не може да предложи на жените нищо друго, освен... това? — посочи Пилар с ръка стаята.

— Той така казва. Ама аз мисля, че вътре, дълбоко в него има толкова много любов, че жената, която покори сърцето му, ще държи в ръка и цялата му душа. Той се страхува да не прояви слабост, затова търпи до себе си само жени, към които не изпитва нищичко, и които няма да страдат от това, че няма чувства към тях...

— Но вие страдате — каза Пилар.

Изабел сведе очи към пода.

— Та нали затова каза, че е направил грешка. Тогава бях отчаяна и имах нужда от някого, той не можеше да ме отблъсне, без да ми причини още по-голяма болка. А аз знам, че е така, за това и аз самата имам вина.

Изведнъж Пилар почувства, че е жестоко и безсъвестно да разпитва сега Изабел, когато момичето е толкова тъжно. Затова бързо я пресече:

— Съжалявам, не исках да ви карам да ми признавате всичко това.

— Няма защо да съжалявате. Тук горе всред хълмовете няма жена, с която да мога да си поговоря. Балтазар е мил и винаги ме изслушва, но не може да ме разбере така, както би ме разбрала една жена. А пък за другите... — Изабел само сви горчиво рамене.

— Отдавна ли сте заедно с всичките тези хора?

— Всичките тези? О, има още много други, освен Балтазар, Енрике и Чаро. Но тези са най-доверените му хора. Те са неговите компадрес, които предават заповедите му на останалите. Ние сме вече две години заедно.

Изабел отиде към огъня и свали врящата супа настрана, след това постави ново дърво. Когато пламъците се извиха отново, Пилар седна на стола, от който бе станал Рефуджо. Би било нелюбезно да остави сега Изабел и да иде да спи.

— А тези, другите, за които споменахте, те не живеят тук, нали?
Изабел се усмихна:

— О, не, тук няма място! Но има и други скривалища, едни в планините, други по градовете.

— Не знаех, че сте толкова много.

— Добре де, но не сте ли чули какво се разказва, какви песни се пеят? — В очите на Изабел се четеше искрена изненада.

— Винаги съм смятала, че това са само приказки.

Даже в манастира Пилар беше чувала баладите за Ел Леон, дето обединил толкова банди и станал главатар. Разказваха, как всякакви хора търсели все неговата закрила — дребни крадци, измамници, хора преследвани без вина от закона, как той ги претопил в мощна дружина, за да треперят всички продажни и жестоки чиновници. Как не приемал всред людетe си онези, които са убили, насилвали или са заграбили чуждо имущество. В своя Рефуджиум Ел Леон приютявал всички бедняци, откраднали от глад и нужда, всички несправедливо преследвани и наказани... Ел Леон бил техният водач, той щял да наложи равенство и справедливост...

— Да, Енрике написа няколко песни, ама ако не бяха верни, нямаше да ги пеят хората по кръчмите.

— Енрике? По-дребничкият?

— Да, онзи с тънките мустачки. Той е страшно горд с тези мустачки и с това как действа на жените. Ама е толкова смешен, че все ме напушва смях, като го видя. Рефуджо е приятел с него, защото Енрике все го кара да се смее, пък и двамата си имат една страст, думите, единият е по написаните, другият по изречените...

— Не мога да си представя Енрике да е престъпник.

— Та той не е никакъв престъпник! — възмути се Изабел.

— Но тогава... защо е тук?

— Енрике е бил член на една трупa пътуващи артисти. Бил акробат, ама понякога се правел на циганин, та уж да врачува. Нали разбирате, правел го нарочно, за да може да държи ръцете на жените. Ама веднъж се случило така, че оплел конците. Предсказал на една дама, че ще я ограбят и ще убият мъжа ѝ. Тя разказала на всички какво ѝ е предсказал циганинът. А после, когато наистина се случило, се разпискала и заоплакувала навсякъде, та всички повярвали, че циганинът всъщност е предсказал онова, което е мислел сам да стори.

Енрике бил принуден да бяга, за да спаси кожата си. Макар че се пишел ясновидец, горският Енрике изобщо не знаел, че въпросната госпожа си имала любовник и само чакала да овдолее...

— А Балтазар? И той ли е невинен?

Изабел прехапа долната си устна.

— Е, не съвсем. Бил е моряк на кораб, който плавал между Картагена и Испания. Капитанът умирал да гледа как бият моряците с камшици. Та Балтазар вдигнал хората на бунт и като че това не било достатъчно, ами когато напускал кораба, взел със себе си част от товара, а това било злато за краля... Скрил го в някаква пещера из Карибско море и се върнал в Испания. За главата му е определена голяма награда.

— Мога да си представя...

— Ами за Чаро? Искате ли да ви разкажа за Чаро? Истинското му име е Мигел, Мигел Хуерта и Киснерос, ама той все приказва за чаросите, ездачите, дето пасат говедата в естанцията на баща му в една далечна страна Тексас, в Нова Испания, та вече започнаха да го наричат така. Баща му го изпратил в старата Испания да се пообразова, а и да се сложи край на срамната му връзка с някаква индианка. Но вместо да учи, Чаро се забъркал в голяма каша...

— Предполагам — усмихна се Пилар.

— Вторачила се в него някаква графиня, тя си падала по такива необуздани млади мъже. Графът ги спипал и извикал Чаро на дуел. И Чаро, вместо да се остави противникът му да го поодраска малко, та да спаси своята чест, нали бил новак в тези работи и не знаел правилата на играта, взел, че убил съпруга. Графинята, а да не говорим за родствениците на графа, се разпискали и изпратили по петите му убиец. Чаро едва се отървал. Рефуджо се случил наблизко и успял да осуети убийството. Когато раните на Чаро позаздравели, решил, че при Рефуджо може да научи много повече, отколкото в университета, а в бандата щял да се чувства много по-сигурно, отколкото всред висшето общество в Севиля.

— Дали Чаро не се е запознал с Винсенте именно в университета?

— Не ми се вярва, макар че Рефуджо посети Винсенте точно вечерта, преди да отърве Чаро от нападателите. Той много зорко бди

над брат си. А Винсенте учи за поп. Все си мисля, че Рефуджо вижда в това нещо като изкупление...

— Толкова ли се срамува Винсенте, че брат му води такъв живот?

Изабел поклати глава, а в зелените ѝ очи проблесна безпокойство.

— Винсенте не се безпокои за брат си, той е готов веднага да се присъедини към него, стига Рефуджо да му позволи. Но той не го допуска и Винсенте се мъчи да сключи сделка с Господа: предлага живота си на църквата, един вид в замяна за безопасността на брат си.

— Много хора биха сметнали, че това е достойно за възхищение — каза сериозно Пилар.

— Да, ама Рефуджо се тревожи, че Винсенте иска да се пожертва заради чужди грехове. Рефуджо предпочита сам да си се грижи за изкуплението на греховете си.

— Като сам се пожертва, това ли искате да кажете?

— О, съвсем не е така! Той не е толкова... толкова...

— Толкова мистично настроен? Това ли искате да кажете?

Пилар знаеше, че е така, но въпреки това зададе въпроса. Изабел кимна:

— Рефуджо изкупва греховете си всеки божи ден, защото върши добри дела. Помага на бедните, на болните и гладните, а също и на онези, които си нямат никого и не могат сами да си потърсят справедливост...

— Значи той е идеалист, така да се каже?

Явно, Изабел продължаваше да е влюбена в главатаря на бандата, макар че той я беше изоставил.

— Така е — каза Изабел простиичко.

Нямаше какво повече да се добави.

Навън вятърът виеше около ъглите на къщата, дъждовните капки чукаха по вратата. Пилар си представи как Рефуджо и останалите яздят във влажната нощ и неволно почувства състрадание. Сигурно никак не е лесно да си разбойник! Там някъде навън в тъмнината стоеше и Балтазар, за да бди над тяхната безопасност. Сигурно скоро ще се прибере, но Пилар не възнамеряваше да остава още дълго тук, за да разговаря и с него. Освен това беше се постоплила вече, а заедно с топлината, по тялото ѝ се разля и умората. Тя се престори, че скрива

прозявка, но изведнъж започна наистина да се прозява, затова побърза да каже:

— Мисля, че трябва да потърся леглото, за което споменахте.

Изабел бавно кимна.

— Няма защо да се безпокоите. Като се върне, Рефуджо ще легне с останалите край огъня.

— Нещо такова ми спомена и той. — Думите на Пилар бяха сухи и безстрастни.

— О, Рефуджо все си говори разни работи, само за да види как другите ще реагират на тях, да разбере що за хора са.

— И все пак продължавам да се безпокоя.

Пилар се усмихна смутено и поклати глава, като че бе направила несполучлива шега. Стана с усилие от стола, попротегна скованите си мускули и пожела на Изабел лека нощ.

Леглото в нишата беше чисто и неочаквано удобно. Върху дюшека от конски косми беше застлан по-излинял ленен чаршаф. За завивка бяха приготвени овчи кожи, пришити една за друга с кожени ивици. Пилар остана дълго будна, заслушана в дъжда, който потропваше по ниския покрив. През тънката завеса прозираше светлината на огъня в камината.

Мислеше за майка си. Нощи наред тя е лежала самичка, същинска затворница, и е чезнела от ден на ден. Пилар се питаше как ли е обяснил дон Естебан отсъствието на единствената ѝ дъщеря, какви ли оправдания е измислил. Надали е казал самата истина. Пилар не можеше да се примири с мисълта, че майка ѝ се е чувствала в последните си дни самотна и изоставена. Мисълта за това всеки път я изпълваше с такава непреодолима тъга, с такава остра болка, че не можеше да сдържи сълзите си.

Всичките онези блянове на майка ѝ за живот в двореца се бяха стопили безвъзвратно. Какъв ли удар е било за нея, когато е разбрала, че мъжът ѝ я лишава напълно от онова, към което самият той се стреми със силата на нейните собствени пари? Какъв ли ужас е изпитала, когато е разбрала за какъв човек се е омъжила? Дали е осъзнала, че е била отровена? Правила ли е опити изобщо да се спаси от страшната си участ? Дали се е залъгвала с надеждата, че съпругът ѝ все пак не може да е чак толкова лош или е лежала там, час след час, питаща се в отчаяние колко ли още остава, докато дойде смъртта?

Тя чу как дон Естебан открито призова хората си да я убият. Дори и да бе имала и най-малко съмнение в неговата вина за смъртта на майка си, сега вече беше напълно сигурна. О, но тя все още е жива! Дон Естебан ще съжалява за това! Тя Пилар Сандовал и Серна, ще се погрижи лично за това!

Пилар изтри сълзите по бузите си, подсмръкна и се постара да диша дълбоко и бавно, да възвърне отново самообладанието си, с което толкова много се гордееше. Дължи живота си на Рефуджо де Каранца. Един надменен мъж, който я вбесява. Той я обърква със своето непрекъснато сменящо се настроение, с това мятане от грубост към загриженост, от заплахи към великодушие. Не, в никакъв случай Пилар не бива да забравя, че му е задължена! Все още не му е благодарила, трябва час по-скоро да навакса пропуснатото...

Представи си как Ел Леон лежи в същото това легло, изпълнено изцяло от едрата му снага. Тази мисъл извика като по магия чувството за неговата близост. Пилар се опита да си представи какво би направила, ако той се върне, дръпне завесата и поиска да легне в леглото си... Тя разбира се, няма да му се покори... Но как?!

Преди да е намерила верния отговор, очите ѝ започнаха да горят. Тя ги затвори за миг, за да успокои болката... Вече в просъница дочу лек шум. Завъртя се в леглото, без да може да изплува от безпрогледния мрак на съня. Обгърна я топлина и чувство за сигурност. Беше в безопасност. Пилар въздъхна и отново потъна в дълбок сън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Събуди се с напрегнати до крайност сетива. Светлината на утрото беше сива и слаба. В белезникавия сумрак обаче се открояваха две ясни и лъчезарни очи — очите на Рефуджо, който лежеше до нея, подпрял глава на ръката си. В тези очи тя прочете възхищение, на твърдите му устни трепкаше слаба, дружелюбна усмивка.

— Добро утро! — обади се той с ведър глас. — Излязох да се поизкъпя на дъжда, за да махна онази овча миризма от себе си. Сега вече нямате основание да се оплаквате.

Пилар поизчака, за да е сигурна, че гласът ѝ ще прозвучи твърдо и спокойно:

— Лъжете се.

— Какво говорите! Бях сигурен, че сънят ще посмекчи вашите претенции, надявах се дори на вашето благоразположение и бодрия ви дух.

— С бодрия ми дух всичко е наред! Но вие обещахте...

— Да, дори с риск да се лиша от възнаграждението си. Е, нима ви излъгах?

Тя го изгледа и изведнъж почувства, като че не ѝ стига въздух. Усещаше твърдото му като стомана тяло. Беше прехвърлил леко лявата си ръка около кръста ѝ. Беше по риза, поне това тя успя да забележи. Имаше ли още нещо на себе си, дали бе легнал под завивката или над нея, Пилар не можа да установи. Искаше ѝ се да погледне, но не посмя — това би издало страха ѝ. Вместо това тя съсредоточи цялото си внимание към очите му, към миглите, толкова дълги, че връхчетата им опираха в кожата, проследи с поглед дебелиите му вежди.

— Много добре си спомням, че казахте, че мога да спя в това легло... сама.

— Как можех да зная, че ще домъкна цял куп хора, които имат нужда от сушинка, за да поспят малко? Оттатък в стаята няма място къде едно бебе да сложиш, заклевам ви се! Освен това исках да съм сигурен, че никой няма да ви пипне с пръст, при толкова много нови

хора! Дори и да ви прозвучи високомерно, но аз съм убеден, че само аз мога да гарантирам вашата безопасност!

— Предполагам сега очаквате и да съм ви благодарна.

— Не, не! Единственото, което очаквам, е да проявите разбиране. Пилар се замисли.

— Разбиране мога да проявя. В крайна сметка по този начин ще забогатя с няколко сребърни монети повече!...

— Моето обещание гласеше, че ще ви оставя непокътната, а не непременно сама! Искам да ми кажете само в колко часа дойдох при вас, а също и защо вие допуснахте това! Ако ми кажете, можете да вземете среброто.

Беше наистина объркващо колко бързо и ловко поставяше той словесните си капани. Беше й невъзможно да каже кога той си е легнал. Ако беше напълно будна, тя никога не би позволила да остане при нея. Ако пък реши да твърди противното, оставаше въпросът му защо не е протестирала и какво е очаквала от него... Тя беше изтощена до смърт — ето истинския отговор, но той не беше задоволителен в случая. След като на самата нея едно такова обяснение не й се виждаше достатъчно, какво оставаше за Ел Леон?!

— Вие сте най-... — започна Пилар, но млъкна, защото отново се сети, че този мъж бе спасил живота й, без при това изобщо да я оскърби с нещо през дългите нощни часове, докато я държеше пред себе си на седлото. Или поне й се струваше, че е било така...

— О, моля ви, не се свенете! Аз колекционирам ругатни, особено обичам по-сочните. Кажете какъв съм, според вас, дано само да е нещо, което не ми е казвано досега!

Рефуджо наблюдаваше развеселен в полумрака как тя се опитва да преглътне с яко стиснати устни ядните си думи. Желанието му да се наведе и да притисне устни към нейните, беше толкова неудържимо, че той направо се уплаши. Ядоса се, че трябва да напегне всичките си сили, за да се овладее.

Беше красива — разкошните й коси се бяха разстлали като ветрило по възглавницата, меките зари на утрото се отразяваха в очите й... Но Рефуджо беше виждал много жени, не по-малко красиви от Пилар. Вярно, цялата тази ситуация сега беше изкушаваща, но той бе имал и още по-сериозни изкушения, без да се поддаде на такова разюздано желание. Наистина, тя беше по-изтънчена и знатна от

жените, с които се срещаше през последните години, но какво значение имаше това всъщност?!

Не я излъга, когато ѝ обясняваше защо се е наложило да легне до нея. Беше решил да стане от леглото, още преди тя да се е събудила. Но изведнъж го обзе любопитство — искаше да види каква е всъщност тя. Сега вече се увери, че е непоколебима и почтена, без никаква склонност към истерични сцени. Но това ли е всичко? Дали не му се искаше да види как ще реагира на неговата близост, когато са в една по-интимна обстановка, а не върху гърба на коня или в пълна с хора стая?... Наистина това можеше да му разкаже много за нея, но тази игра не беше честна и трябваше да сложи край веднага!

Рефуджо отметна пелерината си, с която се беше завил, скочи гъвкаво и посегна към ръката ѝ.

— Ставайте! Време е да ви заведе при леля ви.

Пилар беше изтеглена толкова бързо, че овчите кожи се смъкнаха и тя остана само в големия халат, зейнал чак до кръста. Студеният въздух я накара да потръпне и тя се дръпна рязко, за да освободи ръката си. Но изгуби равновесие и падна обратно по гръб на леглото. Той я прихвана с някакво странно забавено движение, ръцете му се плъзнаха бавно по закръгленото ѝ тяло, топло и ароматно. За един безпаметен миг те останаха безмълвни. Рефуджо разпери бавно пръсти на гърба ѝ и ги впи в гладката кожа. Погледът му се плъзна по прозрачната белота на малките ѝ, съвършено оформени гърди, зърната им имаха цвят на праскова... Спря очи върху коприненото було на косите ѝ. Пилар сви пръсти около изпъкналите мускули на ръцете му. Усети как и последната капчица кръв се вдигна в главата ѝ и запулсира бясно там... Прилоша ѝ от сърцебиене, усети как някъде дълбоко в нея се надига непозната, нечакана тръпка.

Тя пое дълбоко въздух, възправи се срещу него и изхриптя обвинително:

— Вие...

— Не! — прекъсна я той хладно. — Не беше нарочно, уверявам ви! Може да съм несръчен, но не съм подъл! Кълна се в честта си.

Хватката на ръката му, която до този момент просто я приковаваше, сега се охлаби и Пилар падна обратно назад. Тя се отмести от него и пристегна халата чак до врата си, без да сваля поглед от него. Кафявите и сивите очи се срещнаха и тя видя неговото

объркване и усилието му да се сдържа. Той погали несръчно раменете си, като че се подготвяше вътрешно за водопада на нейния гняв.

Пилар изведнъж осъзна, че той казва истината — тази кратка прегръдка бе чиста случайност. Тя вирна брадичка и все още вперила очи в него, каза кратко:

— Приемам вашите извинения.

— Приемате ги, така ли? — изненада се той, докато продължаваше да я гледа.

— Не мога иначе — обясни тя с достойнство.

— Но защо?

— Аз... се радвам на вашето гостоприемство. Уверена съм, че един Каранца никога не би си позволил да натрапва ласките си на жена, която е под неговия покрив.

— О, така значи, моето гостоприемство...

Изведнъж ги облъхна някакво странно разбирателство. Тя му признаваше правото на чест и очакваше от него онова, което прилягаше на гордото му име и аристократичния му сан.

Рефуджо наведе глава към нея. В очите му се мярна възхищение.

— Благодарен съм ви и прося извинение!

— Аз също ви благодаря — Пилар сведе поглед, преди да продължи: — Мисля, че казахте да тръгваме... Никой не би се радвал повече от мене това да стане веднага, но дрехите ми още висят край камината. Може би хората ви няма да протестират, ако ги разбудите заради някакви си фусти...

— Дребна работа! Бъдете спокойна! Аз ще ви донеса дрехите, а и сандъка ви. Ще видя и какво има за закуска. Как предпочитате какаото си, силно или с повече мляко?

— О, не се притеснявайте излишно! — отвърна Пилар и стъпи с боси крака на пода. — Може би Изабел...

Тя се огледа наоколо.

— Изабел спи, а аз искам да закусим заедно. В тесен кръг, така да се каже.

— Знаете ли, аз мога да ида и сама...

— В никакъв случай! — отвърна Рефуджо, обърна се и дръпна завесата настрани. — Освен, разбира се, ако не предпочитате компанията на останалите... — Тъй като не получи от нея отговор, той

кимна многозначително: — Така си и мислех. Имайте малко търпение, ще ви донеса всичко необходимо.

„Кой знае дали нямаше да съм по-сигурна в другата стая...“ — помисли си Пилар, като остана сама в нишата. Може би другите мъже да не бяха толкова вежливи и почтени, но поне нямаше да са толкова опасно вълнуващи и с начина, по който говорят, и с цялото си присъствие. Само мисълта, че той я обслужва, докато тя лежи и чака в леглото, вече я караше да потръпва. Не ѝ харесваше особено, че е сама с него, но не можеше нищо да промени. Дано поне не се наложи да остане още дълго в това непоносимо положение! След няколко часа ще бъде при леля си, а пристигне ли веднъж в Кордова, вече няма да има за какво да се среща отново с Рефуджо де Каранца. Просто няма никаква причина за това...

Пилар поприглади с пръсти косите си. Само след няколко минути той се върна. Тя трескаво събра плътната вълниста маса на косите си на кок и го забодеше здраво на тила си. Чак след това пое чашката какао, която той ѝ поднесе. Той приседна в долната част на леглото, а тя се дръпна до край към горната табла. Рефуджо наблюдаваше с лека подигравка опитите ѝ да остави помежду им колкото се може по-голямо разстояние, но нищо не каза.

В тясната стаичка той изглеждаше като великан, изпълваше я цялата. Да бъде отново зад тази завеса сама с него, отделени от останалите, беше едновременно вълнуващо и потискащо. Явно и той се чувстваше неудобно от теснотията тук, защото движенията му бяха неестествено сковани.

Той ѝ подаде парче от хляба, завит в кърпа. Тя го пое с някаква неясно изговорена благодарност и го погледна, решила да внесе по-лек тон на разговора:

— Не знаех, че животът на разбойниците позволява такъв лукс.

— О, не живеем лошо, нищо че хлябът е омесен от грубо смляно брашно, а за какаото имаме само козе мляко.

— Изглежда вие се справяте по-добре от останалите.

— Какво искате да кажете?

Пилар сви рамене:

— Ами чувала съм разни работи...

— Не бива да им вярвате.

— Ако не бях повярвала — каза тя, забила замислено поглед в парчето хляб, — нямаше да изпратя да ви търсят и никога нямаше да се отърва от пастрока си. Аз съм ви толкова благодарна, въпреки... всичко.

Той я изгледа продължително. Когато заговори, в гласа му имаше странна топлина:

— Бих го направил, дори без да ми обещавате злато. Неприятно ми е само когато ме правят на глупак.

— Никога не бих го сторила!

— Поне не по-често, отколкото е наистина необходимо?

— О, не! Наистина не!

— Ще се опитам да ви повярвам. Нима имам друг изход?

Тя го погледна с признание за неговата сговорчивост. Усмивката просия бавно в очите му и постепенно хвърли мрежичка от бръчки по лицето му.

Продължиха да ядат мълчаливо, докато най-после Пилар наруши мълчанието:

— Разбрахте ли какво е станало с дон Естебан?

— Не е вече на мястото, където нападнахме каретата. Сигурно се с посъвзел, та са могли да го пренесат.

Пилар кимна с мрачно изражение.

— Щях да съм по-доволна ако беше умрял!

— Каква кръвожадност! — засмя се той и поклати укоризнено глава.

— Това е, защото познавам отдавна дон Естебан — засмя се Пилар кратко. — Винаги всичко става все по неговата свирка!

— Е, невинаги, но навярно твърде често.

Той се замисли за всичко онова, което му бе отнето по вина на дон Естебан. Пилар веднага се опита да смени темата:

— Много съм размишлявала. Ако майка ми не се беше омъжила за дон Естебан, той нямаше да разполага с пари, за да задоволи тщеславието си, нямаше да я има тази война с вашето семейство. Признавам, че наистина имате причини да не ми вярвате.

Ъгълчетата на устните му трепнаха леко, но той се овладя и каза с равен тон:

— Ако семейство Каранца не беше предизвикало такава люта омраза и желанието за мъст у вашия втори баща, може би той никога

нямаше да се завърти около майка ви и да се ожени за нея. Всичко това е нож с две остриета...

— Възможно е. Но има и други неща. Ако вие не бяхте убили сина на дон Естебан, сигурно щяха да ме омъжат за него. Разбирате ли сега, колко съм ви задължена?

— Щяхте да сте ми задължена, ако бях убил сина му заради вас, но тъй като не е така, не ми дължите никаква благодарност. Да считаме ли, че се разбрахме?

Пилар наведе глава и каза неохотно:

— Щом искате.

— Да, искам!

Тя погледна изпод мигли мъжа, застанал толкова близо до нея. Поразнищената риза се беше изпънала на широките му плещи. Косата му падаше на тъмни, меки вълни около главата. Погледът под дебелиите вежди беше спокоен, но някъде дълбоко в тях дебнеше острието на тънка проникателност. Всичките му черти бяха хармонично съчетани, а формата на ръцете му издаваше сила и грация, дори и в момента, докато държеше грубата пръстена чаша. От облеклото му на разбойник лъхаше стаена заплаха, но той излъчваше и цялото онова неуловимо благородство на своя древен род. За един кратък миг Пилар изпита желание всичко да се бе сложило по-другояче, да се беше запознала с Рефуджо де Каранца и Леон при други, по-приятни обстоятелства... Тя извърна лице, смутена от насоката на мислите си.

Останаха така в мълчание. В голямата стая до тях някой се закашля и изруга приглушено. Чувахе се тихото прашене на огъня — някой притуряше дърва в камината.

Рефуджо допи казаото си.

— Така. А сега е време да направим плана си за Кордова и да измислим с какъв трик да ви прекараме през градските врати.

— Някакъв трик?

— А вие какво очаквате? Голяма кавалкада с позлатена каляска, тръбач-вестител и старейшините на града, дошли да ви посрещат?

— Нищо подобно — отвърна тя кисело.

— Добре тогава. Тъкмо няма да бъдете разочарована.

Пристигнаха в заобиколения със стени град с една жалка скърцаща двуколка. Ако беше тръгнала сама, Пилар щеше просто да мине с коня си през градската порта, като каже на стражата само името си. Но тя не пътуваше сама. Рефуджо беше обещал да я заведе до къщата на леля ѝ и точно това възнамеряваше да направи. Когато се договаряха, Пилар изобщо не беше мислила за това, как Ел Леон ще изпълни своята част от задълженията. Малко ли истории се разправяха за него — че бил истински магьосник, че бил невидим, че можел да се появи на най-неочаквано място, без никой да го забележи... Пилар беше чувала да разказват и за стотиците му помагачи по села и градове, имал хора навсякъде, да не говорим за огромните подкупи, които отваряли пред него вратите на най-големите градове. Но че понякога прилага и разни трикове, Пилар изобщо не беше помислила, а още по-малко очакваше, че ще участва в някой негов хитър ход.

Двуколката беше стара и разкривена, големите дървени колела скрибуцаха, сякаш ей сега ще рухнат. В гората бяха натоварили дърва за горене, греди, пънове и разкривени клони, непосилен товар за старото магаре, което едва теглеше колата. Пилар седеше на капрата, а Рефуджо вървеше пеша, хванал поводите на магарето в една ръка, а в другата — жилава пръчка, по-яка, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Бяха намерили това твърде съмнително средство за превоз в някакъв малък чифлик извън града. Селянката им даде и мантията си от черна вълна, която сега покриваше главата и раменете на Пилар. С парче въглен изписаха черни кръгове около очите и дълбоки бръчки по страните ѝ, за да прилича на възрастна селянка. Пилар изобщо не попита откъде Рефуджо бе намерил тази комична остра шапка, нахлупена чак до очите му, и късите дрипави панталони, които заедно с грубите обуца го правеха същински селянин. Тя само го поглеждаше от време на време, неволно изпълнена с респект към цялото това превъплъщение, както и към дивата четина, в която бе успял да превърне косата си, да не говорим за глуповатия израз, окачен като маска на лицето му.

Решиха да влязат в града в ранното утро на пазарния ден. Присъединиха се към потока от каруци, ръчни колички и магарета, затрополили към градските порти, натоварени с най-различни стоки — щавени кожи, стомни със зехтин, прясно зеле, живи кокошки и гъски,

разкряхали се като полудели... На известно разстояние ги следваха Балтазар, Енрике и Чаро, подкарали стадо кози. След като бяха яздили неуморно до среднощ, Пилар и Рефуджо, както и тримата им придружители, бяха дочакали края на нощта в къщата на някакъв селянин — в единственото помещение, заедно със селянина, жена му, деветте им деца, пет кучета, една черна кокошка и безброй бълхи... „След една такава нощ — мислеше си Пилар — ние вече не можем да бъдем същите...“ А сега това личеше и по външния им вид. Но Рефуджо все още не беше напълно доволен. Той настоя Пилар да носи в ръце най-малкия изтърсак на семейството, яко момченце на седем седмици, който се съпротивляваше с все сила да не го откъснат от майка му. Детето продължаваше да реве откакто бяха напуснали чифлика и се беше постарало да разкраси скута на Пилар с три големи мокри петна, макар тя да бе сменявала пеленките му няколко пъти. Майката, която заедно с мъжа си крачеше след козето стадо, избърза напред, за да накърми детето. То млъкна за няколко минути, но веднага след това писна, щом се намери в ръцете на Пилар. Детенцето сигурно усещаше неопитността и страха на Пилар.

Пред тях се ширна Гуадалкавир. Водата струеше зеленикавокафява и спокойна, около островите, обрасли с олеандрови храсти, преминаваше величествено под високите дъги на стария римски мост, който водеше към града. Двуколката заподскача край крепостната кула на Калахора и прекоси моста. Пилар видя опряната на каменни колони романска Пуерта дел пиенте. На портата стояха двама войници. Единият говореше с едно хубаво жизнерадостно момиче, хванало по една гъска под всяка мишница. Другият беше скръстил ръце отзад на кръста си и се беше намръщил, като че го болеше корем.

Двуколката приближи, колелата заскърцаха още по-пронизително, сякаш се подплашиха от нещо. Войникът се поразмърда, свали ръце от гърба си и ги подпря на хълбоците, все още намръщен. Каруцата приближи още повече. Войникът направи крачка напред и хвърли остър поглед към Пилар и Рефуджо. Но главатарят на разбойниците сякаш не го видя и продължи да крачи, свел поглед към земята.

— Спри!

Рефуджо така и не даде вид да е чул нещо. Пилар бързо облиза устните си и залюшка трескаво детето в ръцете си с надежда да го успокои.

Пазачът се изстъпи с вдигната ръка пред каруцата.

— На теб говоря, дръвнико! Спирай веднага!

На лицето на Рефуджо се изписа панически ужас. Той дръпна поводите в ръката си така, че едва не събори магарето. Докато животното се опитваше да се изправи, Рефуджо бързо смъкна шапката от главата си и застана разтреперан, с впит в земята поглед.

— А, това е вече друго нещо! — каза войникът и се удари в гърдите. — Тая олелия, дете я вдигате, може да събуди благородните господа! Вземи, та я смажи, за Бога, тая пущина! А пък ти, жено, сложи това врескало на гърдите си! Не ме зяпай!

— Да, господине! Веднага, господине! — отвърна Рефуджо най-покорно. Той се поклони чак доземи, като правеше с едната си ръка някакви непонятни знаци към Пилар. Поводите, които държеше, се поотпуснаха и магарето продължи пътя си. Войникът се дръпна да направи път на двуколката и изгледа Пилар с такъв пронизващ гневен поглед, че тя побърза да развърже корсажа на роклята си изпод наметката, а детето, познаващо това движение, престана да пищи и заскимтя в очакване.

Продължиха пътя си и отново се смесиха с тълпата. Пилър седеше като вдървена на капрата, изтръпнала в очакване да чуе как войниците викат да се върнат или как се разправят с Балтазар и останалите. Нищо подобно не се случи. Вече бяха в града. Наистина успяха да стигнат в Кордова! Минаха покрай стените на старата джамия, построена някога си, преди повече от хиляда години от един мавритански владетел, и превърната четири и половина века по-късно в катедрала от католиците-завоеватели. Извисените ѝ арки сякаш възвестяваха със своята симетричност непреклонна нетленност и вечна хармония. Но Рефуджо и Пилар изобщо не обръщаха внимание на всичко това. Детето продължаваше да се дере. Рефуджо, който крачеше неотклонно до двуколката, погледна изкосо Пилар. В гласа му прозвуча закачливост, когато подметна:

— Както установявам, не ви бива много за майка.

— Дали ме бива или не, това няма нищо общо с този плач — отвърна тя заядливо. — Детенцето разбира, че нещо не е както трябва

и просто иска майка си.

— О, и аз искам вече да си върви при нея!

— Не обичате ли деца? — запита тя кисело.

— Смятам, че децата са много важно нещо, но не когато вдигат толкова много шум!

— Вие сам настояхте да го взема — напомни му Пилар.

— Е, да, то улеснява ролята ми на глупак, повлякъл със себе си свадливата си жена, не мислите ли?

— Не съм ваша жена! — пресече го Пилар.

— Чудесно! Ето че се вживявате в ролята си! — поздрави я той.
— Сега целият свят може да види, с какво уважение се отнасяте към мъжа си.

— Вече ви казах, че...

— Да, вече ми казахте. Но сега ви моля да ми кажете и следното: защо не знаете що е подчинение? Защо сте отказали да се омъжите за онзи Карлос?

— Не разбирам какво искате да кажете — промърмори Пилар и започна да люлее детето още по-силно.

— Повечето жени на ваше място направо биха извикали попа, та да намерят час по-скоро тихото пристанище на брака, все едно какъв е съпругът.

Тя го изглежда гневно:

— И без съпруг си имам достатъчно неприятности!

— Смисълът на брака е да решава проблемите, а не да ги създава. Поне всички са готови да се закълнат, че жените просто умират да встъпят в брак.

— Бракът може да се окаже и капан! — каза Пилар, като отново се сети за майка си.

— Такива еретически приказки ще ви прогонят от кръговете на всички онези, които вече са се изтъргували и сега търсят да извлекат най-доброто от тази сделка.

— Ама и вас като ви слушам, не ми изглеждате по-склонен от мене да отидете под венчило! — захапа го Пилар.

— За влюбените бракът навярно е истинско блаженство... Още помня как беше при майка ми и баща ми. Но любовта, за съжаление, рядко е основата, върху която е изграден един брак.

— Така е — каза тихо Пилар. — И все пак не съм сигурна дали един пръстен и една брачна клетва биха ми придали по-голямо достойнство.

— И затова презирате цялата институция на брака?

Около устните ѝ се появи упорита усмивка.

— Мислите, навярно, че се държа като лисицата, дето заявила, че гроздето е кисело?...

— О, не — отвърна Рефуджо, — само пчели и ябълков цвят...

— Какво? — не разбра Пилар.

Но той се бе извърнал назад, за да види дали някой не ги следи, и не отговори.

Избираха заобиколни улички, минаваха край портали от ковано желязо, които разкриваха изглед към тънещи в покой вътрешни дворове и отрупани в разцъфнали герании балкони. От двете страни на улиците растяха остри, вечно зелени кипариси. Спряха в малка странична уличка в сянката на Алказар, стария дворец, където Фердинанд и Изабела са се сбогували с Колумб, потеглил към далечните брегове на Америка. Тук беше мрачното седалище на Светата инквизиция. На отсрещната страна на уличката имаше тясна каменна постройка с керемиден покрив, надвиснали над улицата балкони с перила от ковано желязо и тежка, боядисана в синьо врата. Беше една по-скоро удобна, отколкото представителна къща. А и изглеждаше толкова спокойна!...

Балтазар, Енрике и Чаро се присъединиха отново към тях. Всички отпратиха погледи към къщата. Пилар запретна поли, готова да скочи от двуколката, но Рефуджо протегна ръка и я спря:

— Почакай!

Пилар се поколеба. Рефуджо беше свалил от лицето си глуповатото изражение като ненужна дреха. Целият беше нащрек, готов незабавно да реагира. Изпод периферията на смешната си шапка той опипваше със зорки очи фасадата на къщата и празното дворно място до нея. Появи се някаква улична котка, видя ги, спря, цялата изгърбена, изфуча и побягна.

— Останете тук! — нареди Рефуджо.

Без да дочака отговор, той пресече улицата и сви по някакъв проход зад нея. Огледа се напрегнато наляво и надясно и изчезна в тесния тунел. Пилар изчака, докато той се скри от погледа ѝ и направи знак на селянката, която още стоеше зад козите, да дойде да си вземе детето. Най-после можа да скочи от каруцата и да последва Рефуджо. Все пак тази къща принадлежи на леля ѝ, нейната единствена родственица!

Пилар беше готова да приеме всякакви предпазни мерки, но цялата тази криеница през последните дни направо я подлуди.

Не се виждаше нито някой от хората на дон Естебан, нито някой от полицията. Не можеше да чака повече, за да се види със сестрата на собствения си баща.

От първата уличка се отклоняваше друга, която водеше към задната страна на къщата. В средата на градински зид имаше малка дървена вратичка, навярно вход за прислугата. Пилар видя, че Рефуджо поспря пред нея и я натисна — вратичката се отвори безшумно навътре. Той изчака за миг и се послуша, а след това бързо пристъпи.

През отворената врата Пилар видя клонести храсти и част от плочника на двора. Изведнъж остро се обади птица — толкова необичайно и дори чак неприятно през това годишно време. Пилар продължи пътя си и влезе през портичката. Градината беше някак запустяла. Водоскокът не работеше. Тихата вода, която иначе искреше цяла от водните капки, сега тъмнееше като мъртво огледало на покритото с облаци небе.

Пилар застана в сянката и проследи с очи Рефуджо, който се опитваше да отвори задната врата на къщата. Вратата беше заключена. Той се плъзна към страничната фасада и Пилар престана да го вижда. Чу се звън на счупени стъкла. Тя поизчака още малко и бързо се втурна в посоката, където беше изчезнал Рефуджо. Един от високите прозорци с кръгли цветни стъклъца зееше отворен. Тя се затича, покатери се през рамката и се провря вътре.

Озова се в нещо като приемна — просторна и мебелирана с респектиращо скъпи и строги мебели. Край стените се нижеха червено-златни кадифени кресла, наредени под цяла редица портрети с мрачни, сковани лица. Светлината, проникваща през цветните стъкла, хвърляше сини и зелени петна по каменния под. Въздухът беше студен, миришеше на дим, кожа и прах. Зад двукрилата врата се виждаше

стълбище, извиващо нагоре, в сянката на свода. Пилар долови тихото поскърцване на нечий стъпки и реши, че Рефуджо е отишъл в тази посока. Тя подхвана полите си и тръгна нагоре по стълбата.

Трупът лежеше на първата площадка. Беше някакъв възрастен слуга, в груба нощна риза — може би икономът на леля й... Беше напълно вкочанен, вперил в нея стъклени очи. Кървавото петно на гърдите му беше вече потъмняло и изсъхнало. Свещта, която е държал навярно в ръка, се бе търкулнала надолу и бе прогорила голямо черно петно в едно от стъпалата, преди да угасне.

Пилар леко се олюля, но се наведе над мъртвия. Почувства как я залива вълна на ужас и страх, сякаш ледена ръка стисна сърцето й.

Какво се е случило тук? Къде е леля й?

Когато отново долови шум от стъпки, тя бързо направи кръстен знак над мъртвия и прекрачи, изтръпнала от ужас. Притисна се до стената и се прокрадна тихо нагоре по стълбата.

На горния етаж имаше няколко спални и гостни, свързани помежду си с междинни врати. Пилар не можа да разбере накъде ли е отишъл Рефуджо. Точно отвори уста да го извика и преглътна вика си — не беше нито подходящо, нито разумно да наруши мъртвата тишина на този дом...

Тя тръгна от стая в стая и най-сетне стигна до една врата, по-голяма и по-богато украсена от останалите. Мина през малко предверие и влезе в кокетен салон, почти изпълнен от голямата кахлена печка. Оттук премина през врата, с надвиснали над нея разкошни морскозелени завеси, а зад нея се намираше спалня — в средата върху нещо като подиум се издигаше огромно легло. Таблата откъм главата беше позлатена, цялото изрисувана. Колоните, поддържащи балдахина, бяха украсени с щраусови пера, които и сега леко се развяваха от въздушната струя.

До подиума беше просната възрастна жена с наметка, сивата й коса беше разпиляна по пода — навярно някоя от прислужниците. Тя също беше прободена с нож.

Лелята на Пилар седеше в голямото легло, подпряна на възглавниците, с разтворена библия в скута. На главата й имаше нощна шапчица от прекрасна алансонска дантела. Но гърлото!... Червена кървава ивица опасваше шията й, там, където беше минал ножът на

убиеца! Надвесен над нея, сложил ръка върху лицето на мъртвата, стоеше Рефуджо.

Пилар изпищя.

Рефуджо подскочи и изруга. За секунда той стигна до нея, хвана я за рамото, завъртя я и я изтика от стаята. Пилар се хвана за рамката на вратата и заби крака в пода.

— Не! Не искам! Аз трябва... Трябва да разбера дали тя...

— Дали е жива? Не, уверявам ви! Мъртва е най-малко от десетина часа, а може би и повече. С нищо не можете да помогнете. Склопих очите ѝ. За нея не можем да сторим нищо повече.

— Мислите ли, че това е работа на дон Естебан? — Запита тя едва чуто.

— Предполагам, че е поръчал на хората си да я убият.

— Как е могъл! — възкликна тя ужасено. — Как е посмял?!

— Как? Много просто. Този човек не се спира пред нищо. За него имат значение само неговите желания, неговите планове и неговата воля. Досега е премахнал от пътя си толкова много хора, че това вече не е нищо за него...

В гласа му прозвуча горчивина.

— Съжалявам — прошепна Пилар. — Всичко това ви напомня навярно нещо друго?...

— Грешката е само моя! — заяви той гневно.

— Но защо? Вие не бихте могъл да попречите...

— О, напротив, то нямаше да се случи, само да бях съобразил на време! Вместо това аз се въртях в някакъв омагьосан кръг, за да гоня някаква мечта, да жадувам неосъществими неща... Заслужавам да ме нашибат с камшици!

— Тези убийства нямат нищо общо с вас! — протестира Пилар с ясен глас. — Напротив, ако не бях аз, леля ми сега можеше да си е жива.

Рефуджо я погледна тъжно:

— Разбирам, че искате да поемете вината, но тя ми е нужна, за да ме подтикне да действам.

— Не е ли достатъчна омразата ви?

Той запази безизразно лице, но в цялото му държане не се чувстваше друго, освен вежливо дистанциране.

— Да, разбира се, но понякога има и други стимули за действие, еднакво мощни, но много по-приятни. Но не тук, и не сега е време да ги дискутираме!

Пилар разбра намека и бързо каза:

— Зная, че не бива да ви виждат тук! Аз трябва да уредя някои неща. Някой трябва да се обади в полицията, да повика свещеник, има да се правят некролози, да се организира погребението...

— Ако някой ви види тук заедно с мене, това би могло да има тежки последствия — каза бързо Рефуджо.

— В такъв случай ме оставете веднага, преди да е дошъл някой! Аз... аз ще се оправя, положително!...

— И дума да не става! А ако дойде убиецът или вторият ви баща?

— Няма да се дам лесно! — Пилар хвърли зъл поглед към леглото.

— Не можете да останете тук! Да не мислите, че дон Естебан ще ви остави жива, след като е отишъл толкова далече? Можете да останете, ако желаете, но утре тук ще има още един заклан човек.

— Аз мисля, че властите...

— О, властите! Те си гледат работата, но можаха ли да защитят вашата леля?

— Но аз не мога да се върна с вас в планините!

— Защо не? Леля ви сигурно има и други родственици или приятели, които могат да се погрижат за всичко. Не бива да се жертвате заради чувството си за вина!

— Не, не е само това... Какво ще правя, ако дойда с вас? Каква ще стана?

— Не е ли малко късно за такива въпроси?

Очите ѝ потъмняха от безпокойство.

— Трябва да разберете, че за мене е немислимо...

Пилар мъчително преглътна и млъкна — с рязко заповедническо движение той я накара да се послуша. Не чу нищо, въпреки че протегна глава и почти престана да диша. И чак сега чу лекото подсвирване откъм улицата.

Рефуджо протегна ръка, обви талията ѝ като с железен обръч и я повлече към срещуположната страна на къщата. Тя едва следваше бързите му стъпки, обувките ѝ потропваха по каменните стъпала на

задяната стълба, втурнаха се между дървените маси на пералнята и стигнаха до тежка висока врата. Рефуджо хвана с две ръце кованата брава и подпря вратата с рамо. Миг след това тя поддаде и в мрачното помещение блисна светлина.

Излязоха до ръба на малкия басейн. От околните улици долиташе тропот на конски копита. Някой издаде рязка заповед, моментално му се отговори някъде откъм задната врата.

— Дали са полицаите?

— Един Господ знае... — Рефуджо не сваляше очи от дърветата край външния зид.

— Къде останаха другите?

— Всеки се е скрил някъде, както би трябвало да сторим и ние! — Той докосна рамото ѝ и кимна към едно от жакарандовите дървета непосредствено до зида, чиито клони достигаха до стената на съседната къща, чак до градината в мавритански стил, която се намираше на покрива. Жестът на Рефуджо беше категоричен — това бе техният път за бягство.

Пилар знаеше, че няма да може да се изкатери. Но преди да отвори уста да възрази, вече се намери на най-долните клони на жакарандата. Тя се вкопчи в клона над главата си и се изтегли понагоре, напипа с крак някаква опора, за да се отмести и да направи място на Рефуджо. Само след секунди той беше вече горе и увиснал на ръце, се придвижи по най-дебелия клон. Остана известно време увиснал така над покрива, огледа се внимателно и се отпусна. Падна леко на крака, изправи се и подкани Пилар да стори същото.

Трябваше да опита — друга възможност нямаше, нямаше и време за бавене и суетене. Зад гърба си чу тропот на ботуши из вътрешността на къщата. Само след секунди ще я открият! Ако тези хора са изпратени от нейния пастрок, това би означавало смърт и за нея, и за Рефуджо. Но дори и да беше полицията и за самата Пилар да не съществуваше никаква опасност, не биваше да ги насочи по следите на Рефуджо! Не може да поеме вината за залавянето на Ел Леон, след всичко онова, което той направи за нея.

Пилар се метна към клона и увисна. Стисна зъби, замижа и се отпусна. Рефуджо я улови и леко омекоти удара от падането, дори я задържа в ръцете си, докато тя успее да си поеме дъх. След това се спуснаха да бягат.

Претърчаха през плоския покрив към покрива на съседната къща, притичваха, прескачаха, катериха се през безброй стръмни скатове. От ръба на последния покрив се спуснаха към малък балкон — краткият поглед през прозореца им показва, че балкончето е на женска спалня — жената все още спеше в леглото си. Рефуджо разкъса jaketa си и навърза парчетата, за да се смъкнат по тях. Само след малко те вече крачеха по улицката.

Намериха Балтазар и Енрике, които ги чакаха няколко пресечки по-нататък в една странична улица. Чаро, селянинът и жената с ревливото дете, както и скрибуцащата им двуколка не се виждаха никъде. С бързи крачки се запътиха към градската врата, през която бяха пристигнали. Трябваше да бъдат особено внимателни — възможно бе да са подали обща тревога и дори да са затворили вече всички изходи от града.

Но тяхната врата беше отворена. Тази широко отворена порта и изправения до нея войник, същият онзи с болките в корема, който ги беше пропуснал да минат, накараха Пилар да изтръпне от ужас: това вече означаваше, че именно дон Естебан е изпратил хора в къщата на леля й! Сигурно е наредил да убият доведената му дъщеря щом тя пристигне там. Сега вече не й оставаше нищо друго, освен да тръгне с Рефуджо към неговото планинско убежище.

На по-малко от миля от града те срещнаха Чаро, повел конете, които бяха оставили наблизко, ако потриват. Възседнаха ги и препуснаха към хълмовете.

Малката група стигна до каменната къща някъде чак призори на следващия ден. Бяха яздили бързо, без продължителни спирания. Пилар беше толкова изнурена, че цялата се беше схванала, всичко я болеше. Дори не можа да слезе сама от коня, щеше да рухне, ако Рефуджо не я беше подхванал.

На вратата ги посрещна Изабел с фенер в ръка. Пилар видя ужасения й поглед, когато съзря, че Рефуджо я държи в ръцете си. Но сега Пилар не можеше да преценява, нито да се съпротивлява. Само изпитваше огромна благодарност към него за това, че я подкрепи. Единственото, което искаше, бе да намери някъде място и да се просне...

Изабел се втурна към тях. Гласът й долитах до Пилар сякаш някъде отдалече и й трябваше време, за да осъзнае онова, което им

казваше. Едва внезапната неподвижност на Рефуджо и начинът, по който я пусна, накараха Пилар да превъзмogne своето изтощение и да се вслуша в думите.

— О, Рефуджо! — проплака младата жена и гласът ѝ се скъса. — Висенте... Толкова съжалявам! Ужасно е!...

— Какво точно е станало? — Гласът на Рефуджо прозвуча като изплющяване с камшик.

Изабел хвана престилката си и изви крайчеца ѝ толкова силно, че платът се скъса.

— Снощи... Дойде вест от Севиля снощи. Дон Естебан ти известява, че държи Висенте в своя власт... Заловил го на улицата и го обявил за свой роб. Щял да го вземе със себе си там... в Луизиана... Казва... той казва, че ако искаш да видиш Висенте жив, трябва да се погрижиш неговата доведена щерка да кротува, докато той се върне...

ГЛАВА ПЕТА

Легна тягостно мълчание. Лицето на Рефуджо стана твърдо, като че бе издялано от камък. Трепкащата светлина на фенера в ръцете на Изабел се отразяваше в очите му, за да покаже сякаш по-ярко болката, която се четеше в тях. Ръката му се вкопчи гневно в рамото на Пилар.

В настъпилата тишина се чуваше само дивото свирене на вятъра в каменната стряха. Хората на Рефуджо стояха като вкаменени. Изабел вдигна ръка към устата си, като че ли вестта, която бе изрекла, бе като удар, от който я болеше. Цялото ѝ лице изразяваше ужас, вперила огромните си очи в главатаря на разбойниците.

Всъщност всички го наблюдаваха и очакваха тревожно неговата реакция. Дали се надяваха да изпадне в дива ярост и да направи нещо невероятно? Или се бояха, че може да предприеме някаква неразумна крачка, която ще доведе до гибелта на всички тях? А може би се страхуваха, че Рефуджо ще насочи гнева си към самия себе си... Всички стояха неподвижно, но по лицата им нямаше и сянка от съчувствие — първото чувство, което би трябвало да възникне между приятели, които са отдавна заедно.

Пилар постави свободната си ръка върху пръстите на Рефуджо, които стискаха рамото ѝ, и каза тихо:

— Толкова съжалявам!

Той бавно извърна лице към нея и я погледна:

— Съжалявате? Наистина ли? — Думите му бяха по-скоро шепот. — Но дали съжалявате достатъчно?

Пилар потрепери не само от жестоките думи, но и от едва прикритата омраза, която проблесна някъде дълбоко в очите му. Тя дръпна ръката си, като че я беше опарил. Усети лудо сърцебиене, прилоша ѝ.

Рефуджо изведнъж я пусна, врътна се на токовете си и с бързи крачки изчезна в тъмнината.

Пилар си пое въздух — целите ѝ дробове пареха. Един от мъжете изпъшка и изруга. Балтазар остави седлото, което държеше, и отиде

при Изабел да вземе фенера от разтрепераната ѝ ръка. Изабел скимтеше като изоставено коте. Останалите стояха плътно един до друг, без да смеят да се погледнат.

— Какво е намислил? — запита Пилар и обходи с поглед лицата им.

— Знае ли някой?! — отвърна мрачно високият Чаро.

— Ще убие дон Естебан — заяви Енрике и сви рамене, за да покаже, че отговорът се разбира от само себе си.

— Или самият той ще загине! — изхълца Изабел.

— Не, аз имах предвид сега, в момента — обясни Пилар. — Не можете да го оставите просто така да върви в тъмнината...

— А какво бихте предложили? Можем ли някак да го спрем? — Енрике я огледаше с високо вдигнати вежди.

— Можете да тръгнете след него, да не е сам с мъката си!

— Е да, ако не ни е мил животът, бихме могли да го направим...

Пилар погледна учудено бившия акробат:

— И той е човек като всеки друг и има нужда от утеха!

— Щом мислите така, вървете и му предложете утеха!

— Но аз почти не го познавам, а вие сте му приятели...

— Щом почти не го познавате, сеньорита — каза Балтазар бавно и наставнически, — защо тогава толкова се тревожите за него?

— Аз не се... — започна Пилар, но изведнъж млъкна и вирна брадичка. — Може би защото се чувствам виновна.

— Аха! — кимна Балтазар.

— Дон Естебан успя да се застрахова, поне това е сигурно! — каза Енрике. — Най-напред убива госпожа леля ви, за да не можете да разчитате на нейната помощ и да използвате влиянието ѝ против него, след това взима Висенте като заложник и по този начин държи Рефуджо в ръцете си. Той знае, че Ел Леон няма да предприеме нищо, за да подкрепи вашите искания, докато дон Естебан напусне Испания, а и докато е извън страната. Едновременно с това дон Естебан си отмъщава както на Рефуджо, така и на Висенте, задето са се бъркали в неговите работи... Той не само нанесе тежък удар на Ел Леон, но го и обезвреди. Да, да, дон Естебан спечели! Кажете тогава как можем да успокоим Рефуджо след такова поражение?!

По всяко едно от лицата, обърнати към Пилар, се четеше обвинение. Тя почувства как страните ѝ пламват.

— Не можех да предвидя, че ще стане така. Би трябвало да разбирате това.

— Разбираме го — отвърна Балтазар убедено.

Пилар се запита, дали изобщо тези мъже се съмняват, че може и да не е съвсем невинна в цялата тази история. Абсурдно е да смятат, че е помогнала на пастрока си, за да докарат Рефуджо до това положение...

Тя погледна към посоката, в която бе тръгнал Рефуджо. След като неговите другари са готови да помислят за нея най-лошото, какво ли си мисли Ел Леон? Още при първата им среща той бе изпълнен с подозрения, че тя може би иска да го подмами в капан. Дали сега не смята, че е изпълнила своя предварителен план?

Пилар привдигна поли и тръгна в тъмнината. Чаро, който се беше облегал на рамката на вратата, сега се надигна:

— Почакайте, сеньорита! Вие не знаете какво правите! За вас би било по-безопасно да срещнете орда индианци в земята на Тексас, изровили томаховката на войната, отколкото да се изпречите на пътя на Ел Леон!

— Може и така да е — отвърна Пилар през рамо, — но аз трябва да говоря с него! — Без повече да се обръща назад, тя продължи пътя си.

Не можа да намери Рефуджо. Описа широка дъга около къщата, като постоянно спираше, за да се ослушва. Когато отново стигна пред къщата, тя продължи да се вглежда напрегнато, с надежда да улови някакво движение. Взираше се в сенките под редките дървета, оглеждаше скалите, губещи се в нощното небе. Нищо! Нито диво животно, нито разлюлян клон. Дори звезди не трепкаха по черното кадифе на небето.

Миговете се влачеха бавно. Най-сетне Пилар реши да тръгне отново да го търси. Продължи да върви, дори и след като вече не беше сигурна дали ще може да намери обратния път към къщи. Но докато крачеше, я обхвана някакво странно чувство, че не е сама. Тя позабави стъпките си и спря.

Стоеше неподвижно, почти не дишаше. Тишината и пълната неподвижност на всичко наоколо бяха просто непоносими, мракът я потискаше. Но сега вече беше сигурна!

— Ако ме докоснете, може да изпищя! — заяви тя.

— И кой ще ви чуе? — отвърна той толкова близо зад нея, че чак дъхът му опари тила ѝ.

— Никой, естествено. Но съм толкова изтощена и напрегната, че не бих могла да се браня по друг начин.

— Напълно ви съчувствам.

— Искам да поговорим за Висенте, да изясним една заблуда!...

Не намери подходящите думи — разбра го още в мига, когато ги изрече. Сега очакваше буря от негодувание и ненавист... Но долови само как той сякаш се отдръпна от нея. Пилар се извърна и извика:

— Чакайте! Зная, че ви въвлякох в нещо много по-лошо, отколкото съм очаквала, но ви давам дума, че съвсем не съм имала такива намерения! Кълна ви се, никога не бих пожелала Висенте да пострада! Моля ви, повярвайте ми!

— Вярвам ви. Ако не беше така, те нямаше да ви оставят в мои ръце! При положение, разбира се, че дон Естебан държеше на вас като негова съучастница. Разбира се, съществува възможността той да ви е оставил с определена цел...

— Уверявам ви...

— Възможно е той да очаква от мен да си отмъстя на вас и да излея върху вас своята ярост. Много е близко до ума, че ще се поддам на изкушението да направя онова, което бе сторено от неговия син на сестра ми. А освен това, легендите, които се носят за мене, така ще поизгубят блясъка си и след това вече никой няма да се разтревожи чак толкова, когато ме намерят обесен един ден на някой кръстопът.

Безразличието в гласа му накара Пилар да изтръпне от ужас. Тя отвори уста, за да отрече всичко това, но не можа да изрече ни дума.

— Но ситуацията сега съвсем не е същата — продължи Ел Леон. — Сестра ми изпитваше симпатии към сина на дон Естебан, главата ѝ беше пълна с някакви романтични глупости. Искала да заличи пропастта между двете семейства, виждате ли? Когато разбра колко се е лъгала и какво са ѝ сторили, тя се самоуби. Прие, че да отнеме живота си е по-малък грях, отколкото да живее в позор. Докато вие, струва ми се, сте направена от съвсем друго тесто! Вие никога не бихте си позволили да се влюбите в недостоеен човек, нито пък ще допуснете някой да насили нито тялото ви, нито духа ви.

— Така ли мислите?

— Да, така, въпреки че не мога, разбира се, да бъда сигурен. Може би ще трябва сам да установя това.

Рефуджо тръгна към нея. Пилар рязко се дръпна и се подхлъзна. Дъхът ѝ секна от падането, въпреки че той я подхвана и омекоти удара. Силните му ръце я обгърнаха и я претърколиха по гръб. Устните му се намериха върху устните ѝ. В главата ѝ избухна бяла светкавица. Пилар направи конвулсивно движение, като че искаше да го отблъсне, но си наложи да кротува. Няма да му достави и това удоволствие, да сломи съпротивата ѝ...

И все пак, когато той я поосвободи от натиска на тялото си, остана целувката, толкова властна и томителна. Устните му бяха топли и меки, допирът на езика му по нежната кожа на устата ѝ беше сладостен и безкрайно нежен. Пилар усети как кръвта бие в слепоочията ѝ, почувства някаква пареща тежест ниско в корема си, гърдите ѝ разцъфнаха сякаш, устремени към допира на твърдите му мускули. Тя се задушаваше под неговата тежест, цялата гореше и се чувстваше безкрайно беззащитна и уязвима...

Изведнъж, бавно и властно, я обхвана ужас. Тя пое шумно въздух и го отблъсна с всичка сила от себе си. Рефуджо я пусна. Застана на колене и я погледна:

— Ето, видяхте ли? — засмя се той. — Вие сте наистина храбра и силна! Не би могло да бъде другояче.

Необходимо ѝ беше доста време, докато възвърне твърдостта на гласа си и да накара мозъка си да заработи отново. Искаше ѝ се да се претърколи по-далеч от него, но нямаше да му достави удоволствието да мисли, че я е накарал да се оттегли!

— Да, как иначе! — потвърди тя с прегракнал глас. — Предполагам има и някаква друга причина за тази комедия, която разигравате! Ако това е цената, която ще трябва да заплатя, задето съм си позволила да изпитвам състрадание към вас, то ви заявявам, че е твърде висока и неприемлива за мене!

— Напротив, цената е смешно ниска. Защото стигнах до заключението, че не изпитвам никакво желание към една заложница.

— Не съм ви никаква заложница!

— Не сте ли? — Той протегна ръце и я хвана за китките. Скочи гъвкаво и толкова силно я дръпна да се изправи, че тя политна в ръцете му. Рефуджо грубо натисна дланите ѝ към гърдите си и каза:

— Как мислите, колко време е нужно, за да ви разменя с брат си? Ако той я върне на дон Естебан, пастрокът ѝ несъмнено ще я убие!... Докато кръвта бавно се разливаше в жилите ѝ, Пилар прошепна:

— Вие няма... няма да направите това.

— Не оспорвате обаче, че мога да го направя. Означава ли това, че признавате, че сте в ръцете ми, или че е съвсем естествено да започна да върша безчинства?

Тя почувства, че я залива ярост и задушавашо безсилие. Той безпощадно ясно бе изразил положението, в което се намираше.

— Нито едното, нито другото. Но никога не съм предполагала, че толкова кротичко ще сведете глава пред дон Естебан.

— Тук е заложен животът на брат ми.

— А моят живот?

— Длъжен съм да призная, че ми е трудно да избира. Защо трябва да предпочета вас пред брат си, който ми вярва и сега сигурно разчита да го освободя?

— Искате ли да ви заплатя? — Пилар не успя да прогони ужаса от гласа си.

— Ако формата на възнаграждението може да ми гарантира забрава, може да помисля за това.

Гласът му беше ясен и хладен, но от него лъхаше някаква острота, която я накара да се замисли. Пилар замълча, засегната от неговия тон.

— Не, няма да го направите — каза тя най-сетне уверено. — Не се съмнявам, че ще предприемете нещо, но няма да е това. В края на краищата вие сте Ел Леон, главатарят на разбойниците. Нима е толкова трудно да се справите с дон Естебан? Мисля, че вие ще можете да спасите и мене, и Висенте!

От гърлото му излезе някакъв странен шум — нещо като лаещ сух смях.

— Кой знае? — каза той. — Може би си струва да опита човек...

Рефуджо се вгледа в Пилар, въпреки че в тъмнината едва ли можеше да види нещо повече от бледата прозрачност на лактите ѝ. Изведнъж го обзе желание да я опознае по-добре, да узнае какво мисли, какво изпитва, в какво вярва... Какво ли място заема самият той в нейните мисли? Би могъл да я предизвика да му го каже,

пронизвайки я с хапливи забележки и остроумия, но какъв смисъл би имало това?! Така тя би могла да се престори пред него, да се покаже не такава, каквата е всъщност. Трябва да изчака, да се доближи бавно до нея, да я приласкае с думи, докато наистина отвори душата си пред него. А когато задоволи любопитството си, ще може да се отдръпне от нея...

Беше толкова различна от другите жени! Не се натрапваше с умолителни погледи, просеци любов, нямаше съблазнителни жестове, обещания. Всичко в нейното държание показваше, че тя изобщо не воюва за вниманието му. От друга страна, обаче, тя не се държеше надменно и отблъскващо, нито пък се преструваше на плаха безпомощна девица. Тази жена имаше силна воля — по-силна дори от волята на собствените му хора, би ли дошла иначе сега да го търси! Не се оставяше лесно да бъде уплашена, а и да се страхуваше, с нищо не го показваше. Ето че търпеше неговите безсрамни подмятания с достойнство, а понякога дори и с разбиране, всъщност точно това най-много го впечатляваше.

Рефуджо беше почти убеден, че тя не се преструва пред него, но все пак не можеше да бъде напълно сигурен. Тази жена го привличаше, и затова беше опасна! Беше изключително важно да я прецени правилно. Повечето жени, които бе срещал, рано или късно му дотягаха и започваха да го отегчават. Може би и сега щеше да се получи така.

След като тя не реагира на подигравателната му забележка, Рефуджо отстъпи крачка назад и посочи с кимване към слабата светлинка, която идваше от къщата, за да ѝ каже, че трябва да се върнат там.

Пилар тръгна към къщата. Би трябвало всъщност да е довольна, защото успя да го поразее и отклони от тежките му мисли, но странно, не изпитваше никаква радост. По-скоро имаше чувството, че той ѝ е дал някаква отсрочка по милост.

Рефуджо продължаваше да сипе върху нея своите груби нареждания, недоволен от всичко. Пилар си помисли, че щеше да е по-добре да бе останала вътре, докато дойде времето да се качи на коня си. Прибраха малката ракла със среброто в една от дисагите. Изабел

тръгна с тях — заяви, че не иска да остава сама. Бяха вече отдавна на път, когато слънцето се показва над розовите облаци, разперили седефа си по наситеното синьо на небето. Всички язدهа мълчаливо, никой не се осмели дори да попита за целта на тяхното пътуване.

Най-сетне стана ясно, че отиват в Кадис, където дон Естебан трябваше да се качи на кораба за Луизиана. Никой обаче не попита какво ще правят, когато стигнат там — нямаше и как да попитат, Рефуджо ги подканваше немилостиво да бързат, катереха се по стръмни планински пътеки, застигаха и едва ли не избутваха от пътя си смаяни селяни, изпод копитата на конете подхвъркваха встрани изплашени кокошки и гъски, които подлудяваха с крясъците си селските псета и те дълго и яростно лаеха след тях.

Пришпорваха яките планински понита, докато клетите животни останеха без сила и се превръщаха в пышкащи, преплитащи крака кранти. Хапваха по нещо почти без да слязат от конете — нямаше време за отдых. Някакви неясни сенки им подаваха храна, отвеждаха изтощените коне и им докарваха нови. Тези потайни мъже разменяха по някоя дума с Рефуджо, сочеха някъде на юг, обясняваха нещо и бързо изчезваха.

Денят преваля, отново падна мрак, но те продължаваха пътя си. Пилар, която се чувстваше уморена още преди да тръгнат, сега стоеше вдървено на седлото като на стол за мъчения, в някакво тъпо състояние на полусвяст. Можеше само да чува наоколо си, без да усеща нищо. Пръстите ѝ се бяха схванали — не ръка, а нокти на граблива птица, които стискаха юздата. Кожата на краката ѝ бе ожулена и подлютена. За разлика от останалите, тя не можеше да спи на седлото. А Балтазар дори хъркаше.

Цялата ѝ ярост се насочи към Рефуджо, Ел Леон, човека, който яздеше пред нея непоклатим и мощен. Как не залитна нито веднъж, как не се спъна, не изруга! Ел Леон беше неизменно спокоен, бодър и несломим. Не даваше да се издума за почивка и спиране, не ги оставяше повече от минутка в покой. Пилар стискаше зъби и сподавяше всеки болезнен стон, прикриваше всяка проява на изтощение. Но мислено проклинаше този мъж пред себе си, толкова безмилостен и безчовечен. Опитваше се да намери някаква съвсем слаба утеха в мисълта, как ще му отмъсти...

След цели два дни път пристигнаха късно вечерта в Кадис. Градските стени бяха изоставени и порутени, на единствената порта към полето нямаше стража. Малката група премина по множество улички и излезе към пристанището. Спряха пред схлупена кръчма — над вратата висеше и проскърцваше на вятъра табела, на която бе изрисуван петел, яхнал делфин. Вътре миришеше на прокиснало вино и стар тютюн. Кръчмарят, невероятно дебел мъж, седеше до една маса и пляскаше с ръка ту по накацалите мухи, ту по задника на някоя от минаващите покрай него прислужници. Той се засмя, когато чу името на кораба, за който питаха. Цялото му тяло се затресе от смях, тлъстините му се залюляха като вълни, целите плувнали в мазнина.

Ами да, знаел този кораб. Такъв шум се вдигнал като го товарили... Щото на борда щяла да пътува някаква важна птица. Хората от пристанището разправяли, че бил страшно щедър на камшика, ама стиснат с парите. Хубаво нашарил гърбовете на докерите, които наел да качат каретата му на борда, ама не жалел и собствения си слуга, един младеж на име Висенте... Излъгал работниците, че ще ги черпи по един грог, ама и от това нищо не излязло. Какво да се прави, и големците си имат своите слабости... Да, ама кой знае как каретата на благородния господин просто случайно паднала в морето, докато я вдигали на кораба, е, извадили я, но от позлатените колела и разните там кадифени възглавнички нищо не останало. И онзи пак нашибал с камшика младия си слуга, но момчето не мигнало, като че това изобщо не го засягало...

А, корабът ли? Ами корабът тръгнал призори с прилива, сигурно вече е разперил платна към островите на Западна Индия...

Кръчмата не беше подготвена да приема пътници за нощуване. Вярно, под самия покрив имаше едно помещение, ама там спяха момчетата, дето прислужват в кръчмата — там гостите можех да получат и нещичко по-силно от кана вино. Та кръчмарят не искаше да предлага тази стая на пътници...

Рефуджо се наведе към него и тихо поиска да узнае как върви контрабандата. Собственикът хлъцна и се задави. Чак когато се посъвзе, той впери невярващи очи в посетителя.

— Ел Леон?! — промълви той и превъртя очи. — Ел Леон!...

Само след миг те бяха настанени в стаята на горния етаж. Бързо им донесоха свинско печено, цяла тава паеля — голяма като колело на

каруца, няколко самуна хляб и две стомни с вино. В опушената камина светна огън, запалиха няколко лоени свещи и прислужниците побързаха да оставят гостите сами.

Пилар изяде две тънки резенчета свинско и изпи цяла чаша вино. Топлината на огъня я замая още повече, но не можеше да спи. Жадуваше да се окъпе, но си мислеше — явно това бе немислимо при тези обстоятелства. В стаята имаше четири легла с изтърбушени дюшеци. Чаршафите бяха всичко друго, но не и чисти. Пилар се приближи до едно от леглата и сбърчи нос, после събра чаршафа и го хвърли в ъгъла на стаята. Зави се с покривката и приседна на крайчеца на леглото.

Бяха шестима, но леглата бяха само четири. Двама от тях трябва да легнат с друг човек. Но сега вече нямаше никакво значение кой с кого ще легне. Ако в следващите пет секунди никой не започне да протестира защо се е настанила в леглото, Пилар ще се изтегне на него и ще заспи. Беше й напълно безразлично какво ще става след това.

Изабел бе заспала, както си седеше на стола. Енрике дремеше пред огъня. Чаро усърдно сплиташе на въже някакви кожени ремъци, издал устни, целият погълнат от своето занимание. Балтазар бе седнал на един от столовете и се беше привел силно напред, подпрял лакти на коленете си, хванал брадичка в ръка. Главатарят на разбойниците беше все още долу в кръчмата, погълнат от разговор с ханджията. Не след дълго Рефуджо се върна при хората си, седна на страничната облегалка на едно от креслата и протегна към огъня дългите си крака. Опря назад глава, вперил очи в тавана. Беше пил доста — кръчмарят непрекъснато доливаше чашата му. Сега лицето му беше някак по-отпуснато от обикновено, очите му бяха изгубили острия си блясък. Спокойна и отпусната, ръката му поднасяше чашата към устните, овладян и съсредоточен както винаги.

— Какво бихте казали, момчета, за едно пътуване по море?

— Дума да не става! — извика Балтазар. — Да не искаш да кажеш, че... — Едрият мъжага внезапно млъкна, когато Рефуджо се извърна към него и го прониза със стоманеносивите си очи.

— И защо дума да не става? — попита главатарят меко. — Какво толкова имате тук, та да не можете да живеете без него! Или ви харесва да ви преследват?

— Ако искаш да последваш дон Естебан, тази работа иска пари! Освен това ще ни трябват сума работи, не можем да тръгнем само с дрехите на гърба си...

— Имаме среброто, а и за конете можем да вземем добра цена, стига да ги продадем веднага.

— На кораба няма много място — опита се да се аргументира Балтазар. — Лесно ще влезем в клопката, само някой глупак да подуши...

— Глупаци дал Господ повече, отколкото трябва, но те рядко са опасни, ако не ги предизвикаш. Ще бъдем предпазливи. Освен това не всеки познава лицето ми, а име лесно се сменя... — Рефуджо обясняваше търпеливо и ясно. Видимо, той беше вече решил.

— Ами за едно такова пътуване ще отиде повече от година! А толкова хора чакат на Ел Леон, ще оставиш ли хората сами да се оправят?

— А как щяха да се оправят, ако ме пипнат днес и ме обесят още на разсъмване? Човек като мене не може да дава никакви гаранции.

Балтазар остана загледан в Рефуджо и поклати глава:

— На мене ми се струва, че вече си го решил.

Рефуджо погледна към Чаро. Младият човек се усмихваше, по тесните му бузи се разпростираше бавно мрежа от бръчици:

— Надушвам вятъра откъм земята Тексас, нещо ме зове към дома. Нищо не ме задържа в Испания.

— Енрике?

Високият Енрике сви рамене, явно изпълнен със съмнения. После бавно попипа мустачките си:

— По чуждите земи всичко е различно, дори и жените... Говориш за фалшиво име... Откога ми се иска да бъда гранд! Ей така, да ми викат хората дон Енрике. Ако ми обещаеш такова нещо, имаш ме, както винаги!

Рефуджо се усмихна и отблясъците на огъня озариха очите му.

— Значи разбрахме се.

Пилар стана от леглото. Както си беше наметната със завивката тя се присъедини към останалите. Гласът ѝ беше напълно спокоен, когато запита:

— А какво ще стане с мен?

— С вас? — Рефуджо целият се извърна към нея.

— Да, с мен. Горя от желание да премахна човека, който уби майка ми и леля ми, който открадна всичко, което притежавах.

— Освен касетката със среброто.

— Жалки трохи.

— Но аз мислех, че го смятате за голяма ценност?

Погледът на Рефуджо извика студени тръпки по гърба ѝ. Но Пилар и не помисли да се откаже от своята кауза.

— Така е, но дон Естебан е задигнал от мен много повече.

— Значи няма да ви е трудно да изиграете една Венера де ла Торе, за да си го вземете обратно.

Венера де ла Торе, Пилар знаеше това, беше някаква прочута статуя на гола жена. Разправяха, че за модел служила любовницата на граф Гонзалво от Кордова, която този ексцентричен благородник държал от години затворена в една кула. Тялото ѝ било толкова съвършено, че графът поръчал на един скулптор да го извае в човешки ръст. Но горкият художник се влюбил в своя модел. Когато изпълнил поръчката на графа, направил по памет втора статуя, която била купена от крал Карлос Трети.

Пилар се изправи, доколкото ѝ позволяваше парцаливото одеяло.

— Не ставайте смешен! — каза тя хапливо.

— Няма нищо смешно! Питам се само какво сте готова да направите, за да постигнете онова, което сте започнали...

Погледът на Рефуджо остана сериозен, въпреки че някъде дълбоко в очите му просветна странно пламъче.

— Правилно ли отгатвам, че си избирате в случая ролята на графа? — отвърна му тя заядливо.

Лицето му остана безизразно. Той кимна кратко:

— Да, възнамерявам да се впусна в това плаване като граф Гонзалво, човек, за когото мнозина са чували, обаче малцина са виждали. За да изиграя този образ, ще ми е нужна и една Венера. Така че или ще пътувате с мен като моята любима пленница, сеньорита, или изобщо няма да дойдете!

ГЛАВА ШЕСТА

Пилар тръгна на път като Венера де ла Торе, нямаше друг изход. Е, не беше гола, облечена беше цялата в коприна и кадифе, с наниз фалшиви перли около врата — никой не би могъл да ги различи от истинските. Пътуваше като любовницата на този богат благородник, вятърничав и блестящ. Всеки познаваше името и герба на дон Гонзалво, но надали някой беше виждал лицето му. Пилар се появяваше със своята камериерка Изабел, която носеше след нея сандъчето със скъпоценности, и със слугата си на име Балтазар, който държеше възглавничката за нозете ѝ и изпълняваше какви ли не приумици, за да направи живота на дамата по-приятен. А от двамата приятели на дон Гонзалво — дон Енрике и дон Мигел, се очакваше да забавляват красавицата, без да се навират прекалено близко...

Рефуджо беше избрал целия този маскарад, за да държи Пилар в наложените от него граници.

Но ако Пилар смяташе, че ще може да изпълнява ролята си пасивно и формално, тя жестоко се лъжеше. В плановите на Рефуджо нямаше място за сдържаност. Дамата и благородникът до нея трябваше да бият на очи, да предизвикват всеобщо внимание, така че никой и да не помисли да се съмнява в тяхната истинност.

Енрике и Чаро правеха всичко възможно, за да поставят графа и неговата любима в центъра на вниманието. Със завидно умение, изпипана убедителност и яко пиене те успяха да разпространят историята за графа, който отвеждал сега любовницата си в Карибите, за да я спаси от клюките на сплетниците, дето все ровели и си пъхали носа в техните отношения. А искал и да я скрие от разни нахални мъже, заплениени от нейните прелести. Енрике и Чаро въртяха очи, разправяха за страхотната ревност на графа, всяваха ужас у слушателите си, като доверително шепнеха за всичките онези мъже, убити на дуел от него... Описваха доверчиво несметните му богатства, буйния му нрав, да не говорим за странните му навици... Ами той се къпел всеки ден и не ядял никакви други плодове, освен нарове, само

нарове... И карал прислужника си Балтазар да вкусва преди него от всичко, което му се поднесе...

Енрике заведе Рефуджо при някакъв потаен мавритански еврейин, който търгуваше с фалшиви скъпоценности и скъпи дрехи, заложили при него от аристократите. Изпонакупили почти без пари цял гардероб за придружителите на графа.

Разучиха, че през близките няколко седмици няма кораб за Луизиана, но си наеха места за кораба „Челестина“, който тръгваше през остров Куба за Мексико. Стигнат ли в Хавана, ще потърсят някой търгуващ по крайбрежието кораб, който да ги прехвърли в Луизиана... Така заобикаляха доста, но все пак щяха да стигнат до Ню Орлиънс по-бързо, отколкото ако решат да изчакат следващия кораб с директен курс. Освен това всяко застояване в Кадис вече криеше големи опасности за Рефуджо и неговите хора — достатъчно бе властите да разпознаят дори само един от тях. Колкото по-бързо напуснеха Испания, толкова по-добре за всички.

Чаро намери каретата, с която да демонстрират едно бляскаво и помпозно пристигане на пристанището. Беше наел екипажа от някакъв благородник-инвалид, който почти не напускал вече болничната си стая и каляската не му трябвала. На вратичката пъстрееше герб, който Чаро така умело понапръска с кал, че трудно можеше да се разпознае точно какъв е. Кочияшът и момчетата, които тичаха пред тях да проправят път, бяха облечени в ливреи от тъмночервено кадифе с цвят на бургундско вино. Вярно че лицата им бяха доста зачервени от пиене и в джобовете им подрънкваха съмнително току-що получените монети, но надали някой щеше да се приближи чак толкова много до тях, че да долови нещо наистина подозрително.

Погледите на всички, които наблюдаваха появата на тези елегантни чужденци, бяха насочени главно към Рефуджо, който слезе от каретата с гъвкавата самоувереност на едра котка, облечен великолепно в жакет от бургундскочервено кадифе на райета, с огромни сребърни копчета. Към него бе облякъл златистожълти панталони до коленете, сиви чорапи и черни обувки със сребърни токи. Тривърхата шапка върху леко напудрените му коси беше украсена с перо, също с тъмночервен цвят, а бастунът му от полиран малахит завършваше с голяма златна топка. Наметката му имаше множество

малки яки-пелерини, коя от коя по-богати, та под тях раменете му изглеждаха още по-широки.

С достойна за възхищение пренебрежителност към зяпачите той се отказа от помощта на притеклото се момче и сам подаде ръка на Пилар, за да ѝ помогне при слизането. Разкошните ѝ дрехи напълно съответстваха на представителния кавалер. Носеше пътнически костюм от сиво кадифе, целия обточен с розови сатенени панделки. На главата си имаше сива филцова шапка, завързана с ешарф от розов тюл под брадичката ѝ. Фалшивите перли проблясваха на гърдите ѝ и правеха кожата на лицето ѝ да изглежда още по-прозирна. Деколтето ѝ бе дълбоко изрязано, цялото обрамчено от розови дантели.

Пилар вървеше с наведени очи, но отправяше на Рефуджо час по час пламенни погледи, наведеше ли се той над ръката ѝ с точно премерен жест, който трябваше да изразява преданост и възхищение.

Двамата тръгнаха с бавна крачка нагоре по трапа, следвани от Изабел, скромно облечена, прегърнала в ръце сандъче за скъпоценности, което — за да бъдем честни — съдържаше жалките остатъци от среброто. Енрике крачеше зад прислужницата — един благороден придворен със синя жилетка и панталони до коляното, в разкошен бледосив жакет. В изкусно вързаната небесносиня кърпа на врата му бе боднат голям диамант.

А Балтазар беше съвършеният прислужник. Облеклото му бе просто, дори по-скоро грубо. Той следеше за пренасянето на първата партида сандъци, разтоварени от каретата. Чаро беше облечен в къса черна куртка за езда, която чудесно хармонираше с жилетката на сиви и черни райета и същите такива панталони до коленете. Ботушите му бяха от най-фина и мека кожа. Плитката шапка и бичът за езда, изплетен от кожени ремъци, чудесно допълваха представата за елегантен ездач.

Капитанът на кораба излезе на палубата да посрещне своите пасажери. Поклони се дълбоко с грейнало лице:

— За нас е истинско удоволствие, че ще пътувате с нас, дон Гонзалво! Оказвате ни голяма чест! — Той преливаше от любезност. — Ще направим всичко възможно, за да бъде пътуването ви колкото се може по-приятно...

Капитанът поиска да представи останалите пътници, но Рефуджо отклони предложението с жест на досада. Може би по-късно.

Сеньоритата е изморена, а той би искал преди тръгването на кораба да огледа дали кабината му е изчистена добре...

Пилар никога в живота си не се бе качвала на кораб. Беше виждала картини, но те в никакъв случай не я бяха подготвили за такава теснотия! Каютата, в която ги отведоха с Рефуджо, имаше една тесничка койка, маса с леген и кана в единия ъгъл и съвсем мъничка маса с два стола. Между тези оскъдни мебели не оставаше и по една крачка свободно място — а това беше най-богатата каюта на кораба, втората след тази на капитана.

Кабините на останалите пътници се намираха явно на една от по-долните палуби. Балтазар остави сандъка и тръгна заедно с Енрике, Чаро и Изабел след моряка, който трябваше да им покаже къде са настанени. Пилар понечи да ги последва, но Рефуджо сложи ръка на рамото ѝ и я задържа.

— Почакай, гълъбице моя! — пропя той с разтапяща се от сладост усмивка, затвори вратата, обърна се и се опря с гръб на рамката.

Пилар го погледна и видя очите му развеселени и закачливи. Тя го погледна изненадана:

— Май че цялата тази рискована комедия ви забавлява?

— Е, бива си я.

— Струва ми се, че изпитвате едва ли не удоволствие?

Той кимна.

— В Испания аз съм преследван и мога да очаквам лоялност само ако си плащам за нея. Испания е за мене като затвор, а затворите, както е известно, са тягостни. Да се измъкнеш, та дори и само за един-единствен ден, е истинска радост!

— Но опасна радост.

— А пък перспективата още цели няколко месеца да не се връщаш в затвора е вече като дар от боговете. Такива дарове трябва да се приемат, без да се пита за цената.

— Всичко това е чудесно — отвърна Пилар, кафявите ѝ очи бяха станали още по-тъмни от негодувание. — Но има и хора, които не смятат, че опасността е нещо, което може да възрадва душата им. Съвсем не е приятно да паднеш в капана...

— Какво имате предвид? — вдигна вежди той.

— Това помещение тук. Имам странното чувство, че чакате с нескрито злорадство мига, в който ще трябва да приема, че любовниците спят заедно...

— О, това в никакъв случай не е злорадство. По-скоро проява на любопитство. Защо това ви хрумна така изведнъж?

Пилар се усмихна насила.

— Смятах, че обикновено спите сам и че ви е по-добре така. Мислех, че един изтънчен благородник ще предпочете две отделни каюти.

— Няма защо да се страхувате от мен — увери я той кротко.

— Задържахте ме до себе си против волята ми, заплашихте ме и ми натрапихте своето ухажване. Кажете тогава, как бих могла да ви вярвам?

— Моето ухажване... — повтори той замислено.

— Ще го отречете ли?

— В никакъв случай. Но навярно сте забелязала, че това мое ухажване е истинско упражнение по сдържаност в сравнение с всичко онова, което бих могъл да направя.

Така беше, Пилар не можеше да не го признае. Тя задържа погледа си върху вратата, над дясното му рамо.

— Това не ви прави по-приемлив — прошепна тя.

— Наистина няма от какво да се боите. От вас се иска само да играете интимност.

— И точно това не ми харесва! — Гласът ѝ прозвуча странно пискливо.

— Защо? Дори ако онези, заради които разиграваме целя този маскарад, открият коя сте, надали това би могло да опетни още повече името ви в сравнение всичките ви досегашни действия. Защо би трябвало една новоизлюпена Венера да се безпокои за това?

— Не ме наричайте така! — сопна му се тя.

— Тогава ми се доверете — отвърна той и спокойният тон изчезна от гласа му, заменен от нотка на подигравка. — Ако бях почнал да се увъртам и да прося за насладата на вашата благосклонност, може би щяхте да имате основание да се оплаквате. Но такова нещо няма.

— За момента.

— О, така е, признавам. Затова ли сте толкова ядна?

— Не, разбира се! — Пилар почувства как се изчервява до корена на косите си.

— Е, добре, след като между нас няма нито страх, нито желание, какво би могло да смути съня ви?

— Принудени сме да пътуваме заедно. Но не сме принудени да спим заедно!

Очите му се присвиха и гласът му стана подчертано спокоен — два многозначителни признака, които би трябвало да послужат като предупреждение.

— Напротив, принудени сме. Освен ако не предпочитате да сменя мястото си с Енрике. Боя се да ви предложи Чаро за другар през нощта, той нощем не си сваля дори шпорите...

— Искате да кажете?...

— Че можете да избирате.

— А Изабел?

— Балтазар надали ще се съгласи да я пусне. Възможно е, разбира се, тя да се смени с вас и Балтазар да го приеме, въпросът е само дали ще сметнете една такава размяна като по-благоприятно решение.

— Предполагате значи, че ще предпочета да съм с вас.

Предизвикателството в гласа ѝ тегнеше от подигравка, но това не ѝ помогна да преодолее внезапно обзелото я премаляване, предизвикано от думите му.

— О, да! В това съм сигурен! — отговори той самоуверено. — Трябва да ви съобщя, че не хъркам.

Тя му обърна гръб и застана пред малкия люк с побеляло от солени кристали стъкло. Оттук тя можеше да вижда кърмата на кораба и кея, на който кипеше трескава работа.

— Вие мислите, че всичко това е много просто — каза Пилар през рамо с треперещ глас. — За вас е нищо да отплавате в някаква колония на другия край на света, свикнал сте да живеете в едно помещение с Балтазар, Енрике и останалите. За вас представата да останете затворен в някакво тясно помещение не по-голямо от монашеска килия, с чужд човек, безкрайни седмици, представлява само някакво незначително неудобство. Аз не мога да живея така!

— Преценявате ме погрешно. Никога през живота си не съм бил наврян с друг човек в такава теснотия, самата мисъл за това ме

притеснява до лудост. Но трябва да знаете, че съм напълно наясно, че поне не е манастирска килия.

Подбираше някак странно думите. Пилар се обърна да го погледне, но той вече беше излязъл и тъкмо затваряше вратата след себе си.

Един час по-късно корабът напусна пристанището. Гърбовете на хората, които гребяха в лодките, за да извлекат „Челестина“ от залива, блестяха на слънцето. Водните пръски, които падаха от изпънатите въжета, проблясваха на слънцето като сипеци се диаманти. Кадис се отдръпна назад в плъзгащата се светлина и остана да блести над водата, като че се готвеше да изтанцува едно прощално болеро. Океанът отвъд пристанището ги посрещна с кипнали вълни. Водните птици, които ги следваха и пърхаха с крясъци между платната, най-сетне свърнаха назад, за да придружат лодките на лоцманите обратно към брега. Тъмножълтото и сиво-зеленото на бреговата линия, сливаща се в яркото синьо на небето, сега се скриха в маранята. Цветовете бавно избледняха до виолетово, за да се стопят постепенно в сивкава мъгла. Тюркоазът на морето ставаше все по-зелен и по-тъмен, за да се превърне в мастиленосиньо. Здрачът се предаде на нощта.

Пилар се поколеба дали да излезе от каютата. Ядосваше се на чувството си на очакване и неудовлетвореност, което я задържаше тук, но не можеше да се освободи от него. Малкото помещение се беше превърнало в убежище, в което бе защитена от изпитателните и любопитни погледи. Искаше ѝ се да могат да се съберат тук всичките — Изабел, Балтазар, Енрике и Чаро, и разбира се, най-вече Рефуджо, като че ли така щеше да бъде по-защитена. Страхуваше се, че Рефуджо или някой от хората му могат да бъдат разпознати, ако се шляят нагоре-надолу и се излагат пред погледите на пътниците и екипажа. За себе си не се тревожеше. Вероятността да срещне някого, който я познава, беше твърде малка — прекалено дълго бе стояла затворена в манастира. Но нейната сигурност зависеше от безопасността на останалите.

Пилар си даваше сметка, че сигурно преувеличава. Ако се затвори в каютата би привлякла именно всеобщото внимание! Но ѝ трябваше време, за да свикне с тази нова авантюра и промяната в своето положение.

Беше толкова странно, че я смятат за жена на Рефуджо! Тази мисъл събуди у нея толкова много и най-различни мисли и чувства, че съвсем се обърка. Не можеше да си обясни как така не беше протестирала по-енергично, как така лесно прие неговата компания! Просто имаше нужда да не бъде сама, да принадлежи към някаква общност... Нямаше си никого, ни родители, ни приятели, ни роднини. Може би с течение на времето ще свикне със самотата, но сега беше истинска утеха да знае, че принадлежи към тези хора и споделя техния живот. Не искаше да бъде сама! А тук до нея имаше един човек, който разбираше задачата, която си е поставила, споделяше нейната омраза, човек, който би ѝ се притекъл на помощ, когато има нужда от това... Вярно е, че я ядосваше фактът, че Рефуджо я задържа при себе си против волята ѝ, за да я използва за своите собствени планове, ала тя също имаше нужда от него. И беше съвсем естествено, че се противи инстинктивно на тази зависимост от него.

Пилар беше шокирана от собствената си реакция, от чувствата, които извикваше у нея присъствието на Рефуджо. Именно това я плашеше най-много. Би било истинско безумие да се влюби в разбойник, който чакаше ранна смърт в безчестие. Освен това, какво може да очаква от мъж, който е пренебрегнал всички чувства и всички общоприети ценности? Ако изгуби ума си по такъв човек, ще има да търпи безброй страдания, а бъдещето и така е твърде несигурно...

Пилар не отиде на вечеря с другите, заяви, че е съсипана от умора и иска да си остане в каютата. Рефуджо обаче вечеря с голяма показност и дандании. Зад гърба му стоеше Балтазар и вкушваше от всяко блюдо, поднесено на височайшия пасажер. Енрике се държеше светски и не спираше да бърбори, а Чаро разказваше за земята Тексас и за владенията на своя баща в близост до северната столица на Нова Испания, носеща името Сан Антонио де Бексар. Изабел разказа за всичко това на Пилар, когато ѝ донесе поднос с нещо за хапване. Пилар беше наистина доволна, че не присъства на тази комедия. Предложи на Изабел да сподели с нея десерта и заразпитва младото момиче за останалите пътници.

Имало всичко на всичко петима други пътници — един млад, красив свещеник на път за Мексико Сити, тръгнал на доклад пред своя епископ, един търговец, който притежавал дъбилня за кожи в Хавана и сега се прибирал у дома с хубавката си, много вятърничава и много по-

млада съпруга — сигурно не повече от петнадесетгодишна. Двойката била придружавана от майката на младата съпруга. Освен тях на борда имало и една богата млада вдовица, отивала и тя в Луизиана...

Изабел явно не беше харесала никак тази вдовица. Била облечена в черно, ама само в коприни и дантели. Искала да пътува с кораба, на който бе тръгнал дон Естебан, но някаква повреда на каретата по време на пътуването от Мадрид до Кадис ѝ попречила да го хване. Сега отивала в Луизиана да продаде имотите, оставени ѝ от съпруга ѝ, за когото се омъжила преди около пет години, докато същият този, вече доста възрастен господин, пребивавал в Испания. Тя тогава не могла да замине с мъжа си за Луизиана, щяла да го последва по-късно, но ѝ се случили какви ли не перипетии...

Изабел заяви, че не вярва нито думичка от цялата история на вдовицата. Такава преструвана, истинска комедиантка! Сигурно е останала да се забавлява в двореца, ето какво ѝ е попречило да последва съпруга си в Луизиана! Не ни минават на нас тези... А имала наглостта да повдигне траурния си воал и да върти очи към Рефуджо, който седял срещу нея. Такава безсрамница!...

Рефуджо се върна в каютата твърде късно. Не запали фенера, който висеше на една кука на тавана, а се съблече в тъмното. Пилар стисна очи, като разбра какво прави — в кабината беше тъмно, но през илюминатора се процеждаше слаба лунна светлина. По шумоленето на дрехите Пилар разбра, че съблича жакета и ризата си, че смъква ботушите... Когато шумовете престанаха, тя стисна зъби в очакване, че той ей сега ще се приближи към койката.

Но нищо не наруши настъпилата тишина. Тя отвори предпазливо очи и го видя изправен до люка, силуетът му се очертаваше на фона на небето. Сребристата светлина обливаше голите му широки рамене и се плъзгаше по мускулите на ръцете му, надолу, към слабо окосмените му гърди и плоския корем. Не беше свалил панталона си.

Очевидно той не почувства, че е наблюдаван. Вдигна едната си ръка, притисна дланта си с разтворени пръсти към стъклото, след това бавно приведе глава и я подпря на ръката си. Стоеше така със затворени очи и дишаше равномерно.

Минаха няколко минути така. Пилар потисна желанието си да стане и да попита дали не го боли нещо. Но се побоя да наруши неговото усамотение и остана да лежи тихо.

Най-сетне Рефуджо се раздвижи. Отиде до един от сандъците, отпусна се на едно коляно и вдигна капака. Бръкна и извади някакво шише, махна тапата и го надигна към устните си. След това върна шишето в сандъка и измъкна оттам одеяло. Уви се плътно в него и легна на пода.

До този миг Пилар бе смятала, че Рефуджо де Каранца е силен и неуязвим. Беше се лъгала. Тези няколко минути ѝ показаха, че и той има своите мигове на болка и тъга...

Мина много време, докато Пилар най-сетне се реши да затвори очи. Ала изминаха цели часове, докато най-после заспа.

Вдовицата стоеше на задната палуба, когато се появи Рефуджо — неотразим в яркозеления си копринен жакет — повел Пилар да подиша малко чист въздух. Рефуджо представи двете дами една на друга. Вдовицата се казваше Луиза Елгезабал. Беше някъде към тридесетте, с червеникавокафява коса и блестящи лешниково зелени зорки очи — очи, които забелязваха всичко и очакваха да открият още повече. Луиза Елгезабал беше дребна и закръглена. Не откъсваше от Рефуджо поглед, в който се четеше глад и предизвикателство. Тя изобщо не обърна внимание на Пилар, цялата само една усмивка за разбойника, облечен като благородник.

— Вас чаках — заяви тя тихо.

Поклонът на Рефуджо беше почтителен, но Пилар видя в очите му сянката на бдителна предпазливост, когато отговори вежливо:

— Положително не съм заслужил такава чест! Ако можехме да предположим, че нашата компания ще ви е приятна, моята скъпа приятелка и аз щяхме да избързаме, за да не ви караме да чакате...

Луиза Елгезабал остави без внимание намека му за връзката му с неговата спътница. И отново промълви едва чуто:

— Колко галантно се изразихте, преуважаеми! И колко добре лъжете! Много добре знаете, че ви чакам. Истината е, че ме познахте още в мига, в който се видяхме вчера вечерта, Рефуджо де Каранца! Признайте си, че е така! Как можахте да помислите, че няма да прозра играта ви и ще мълча?!

— Вие навярно грешите...

— Глупости! Не се случва всеки ден да срещна някой от бившите си любовници, и още по-малко някой, за когото съм мислила, че е изчезнал завинаги от моя живот!... А и не всеки ден имам възможността да попадна в самата пещера на Лъва, на знаменития Ел Леон.

Рефуджо си остана олицетворение на недосегаемия гранд, лицето му не трепна. Пилар долови аромата на мускус и зюмбюли, който се разнасяше на вълни от вдовицата, и изведнъж почувства ненавист. Обзе я диво желание да удари това самоуверено лице, защото то заплашваше собствената ѝ сигурност. Но Рефуджо не изглеждаше особено изненадан, положително и той веднага е познал жената. Сега Пилар очакваше да види как ще се справи с тази нахалница.

Рефуджо се разсмя! В този заразителен смях нямаше нищо друго, освен сърдечност и сдържан копнеж:

— Какво невероятно стечение на обстоятелствата! Толкова съм щастлив! Боях се, че вие няма да пожелаете да покажете, че сте ме познала, доня Луиза! Младежките любови често отлитат в забравата, а от нашия чудесен роман мина толкова много време...

— Не е чак толкова много.

— Ала вие и сега продължавате да сте все така млада и привлекателна, както тогава, въпреки вашия траур! — Комплиментът беше подхвърлен елегантно и без никакво усилие.

— Вие си оставате все така чаровен! — въздъхна вдовицата и започна да оправя без нужда черния си воал.

— Ще ми позволите ли и сега да ви предложа своя чар? — Рефуджо закачливо предложи ръката си на Луиза Елгезабал, като хвърли мигновено кратък поглед към Пилар.

Господи! Той се предаде, капитулира без опит за съпротива, без желание да се отбранява!... Призна се за победен при такива вулгарни обстоятелства! Сигурно имаше причини за това. След като доня Луиза бе познала Рефуджо, тя би могла да изложи всички тях на опасност! Именно това искаше той да предотврати, да направи всичко, което е по силите му... Просто дамата беше посочила цената на своето мълчание и Рефуджо нямаше друг изход, освен да я заплати.

Пилар видя как Рефуджо скланя глава към вдовицата и ѝ се усмихва предано и нежно... Пилар разбираше напълно, защо той го

прави, приемаше тази необходимост, но целият ѝ разум не можа да възпре вълната на отчаяние, която я връхлетя внезапно.

ГЛАВА СЕДМА

Малкото помещение, в което пасажерите на „Челестина“ се хранеха заедно с капитана и офицерите, се използваше и като салон. На третия ден от тяхното плаване, някъде следобед, Пилар завари там Луиза Елгезабал, разположила се удобно — приличаше на дама, която се готви да посреща посетители. Косата ѝ беше грижливо фризирана, скрита под ефирна шапчица от муселин и черни дантели, роклята ѝ — свежа и изгладена, като от кутия. Беше сложила до себе си пакетче с бонбони, в ръцете си държеше някакво ръкоделие.

Първата мисъл на Пилар бе да се измъкне незабелязано от салона. Тя успя обаче да преодолее този подтик и бавно се настани в едно от креслата.

— Моля да ми разрешите да ви изкажа съболезнованията си за гибелта на вашия съпруг! Сигурно е било страшен удар за вас да го изгубите, преди да сте имала възможност да го опознаете истински...

Вдовицата остана със сведени очи и се усмихна тъжно:

— Така е, наистина. Беше много тежко.

— И каква ирония на съдбата, че сега сте принудена да пътувате до далечна Луизиана, за да оправяте имуществени въпроси, след като когато е трябвало, не са ви разрешили това пътуване...

— Да, случват се такива работи — пропя сладко доня Луиза, но нежният ѝ тон беше сякаш изпепелен от краткия зъл поглед, който хвърли на Пилар.

— Да се занимавате с такива сериозни проблеми точно сега е наистина жестоко. Достойно е за възхищение, че умееете да се справяте с такива трудности.

— Човек прави онова, което е длъжен да прави — каза вдовицата хапливо. — Знаете навярно, че в именията на мъжа ми ще трябва да се справя с една голяма трудност: там е любовницата на мъжа ми, някаква мулатка, със своите две дъщери, в чиито жили тече една четвърт черна кръв...

Пилар усети, как цялата пламва — донякъде от срам, донякъде от гняв. Добре разбираше, че вдовицата е решила да я предизвика и да я изкара от равновесие.

— Колко неприятно! — едва успя да възкликне тя.

— Нали? Дъщерите са на двадесет и четиринадесет години. Жал ми е за тях, разбира се, но положително няма да позволя да се изпречват на пътя ми и да проявяват претенции.

— Разбирам. Това, явно, е ситуация, отпреди вашия брак. Не знаехте ли за това?

Тъй като доня Луиза сама беше подхванала тази тема, нямаше да навреди, ако Пилар продължи да говори по нея.

— О, знаех го! Би било истинско лекомислие да се впуснеш в една по-интимна връзка, без преди това да се опиташ да проучиш всички подробности от живота на бъдещия си съпруг...

Вдовицата редеше думите с равен тон, светлокафявите ѝ очи бляскаха от задоволство — явно се забавляваше от желанието на Пилар да я постави в неудобно положение. По всичко личеше, че доня Луиза отлично осъзнава своите по-изгодни позиции. Изглежда, че отвращението, което Пилар почувства още в самото начало към тази жена, не е безоснователно.

— Но независимо от всичко, вие сте се омъжила за този господин — каза Пилар.

— За мене нямаше значение дали ще бъда обичана, поне не що се отнася до съпруга ми! За мене беше важно да живея що-годе в охолство. Това беше една честна сделка.

— И задоволи ли ви това?

Доня Луиза остана известно време загледана в Пилар, без да се усмихва. После изведнъж се оживи:

— Знаете ли, че навремето ние с Рефуджо бяхме сгодени?

Пилар не знаеше това, но отговорът ѝ прозвуча напълно неспринудено и спокойно:

— Така ли?

— Годещът ни беше уреден от нашите бащи, а ние двамата нямахме нищо против. О, не! Точно обратното! Той обичаше да пее под прозореца ми. Имаше чудесен глас, просто да ти разкъса сърцето. О, знай, че ако само го бях окуражила съвсем мъничко, като нищо щеше да се изкатери горе при мене. Чувствата му тогава бяха толкова

пламенни, но и толкова нежни!... Сега вече всичко това е минало. Всичко свърши още когато след смъртта на сина на дон Естебан той трябваше да бяга.

— Не се ли е опитвал да ви види отново?

— Ако мислите, че точно той би направил такова нещо, значи не го познавате. Гордостта му не му позволяваше да търси моята близост.

— А също и чувството му за отговорност. Или може би неговата загриженост за вас...

— Какво искате да кажете?

— О, нищо особено. Казах го просто така — отвърна Пилар. — Но вие поне не се ли опитвахте да влезете във връзка с него?

— Не можех да направя такова нещо, също както не можех и да го окуража да влезе в спалнята ми, макар че понякога страшно ми се искаше! Бих предпочела... Но да оставим това! Не го видях повече до момента, когато стъпи на този кораб. Веднага го познах. Би ли могло да бъде другояче?!

— И запазихте разкритието си за себе си, защото... изпитвате все още симпатия?

Жената се усмихна:

— Да, симпатията и... възможността за малко... развлечение, да речем, ме накараха да замълча, сякаш някой сложи печат върху устните ми. Едно пътуване до Луизиана е продължително и скучно...

— И не се страхувате, че едно такова... малко развлечение може да се окаже опасно?

Вдовицата трепна и погледна изпитателно Пилар:

— Мое мило момиче, предполагам не дръзвате да ме заплашвате?

— О, не — побърза да я увери Пилар. — Мислех си само какво ли би станало, ако още някой узнае онова, което вие знаете.

— Веднага ще се откажа от Рефуджо и ще се закълна, че той ме е принудил!

Някакъв странен гняв завладя Пилар.

— Значи така? Може би все пак Рефуджо трябва да бъде предупреден за това!

— Какво дете сте все пак, моя мила! Та Рефуджо го знае отлично! Той не би и очаквал нещо друго.

— Значи ли това, че сте се споразумели?

Доня Луиза я изгледа развеселено:

— До тогава, докато това ми доставя удоволствие...

Тежкият ѝ парфюм отново обляхна Пилар, тя почувства, че се задушаваше от него. Стана рязко от креслото:

— Има един човек... Може би сте го срещали в двора... Дон Естебан Итурбиде, познавате ли го?

— Разбира се — отвърна вдовицата и в очите ѝ проблесна интерес, като че ли виждаше нови възможности да се забавлява.

— Така и предполагам.

Пилар тръгна към вратата и я отвори, но се натъкна на Изабел. Зад нея стоеше Балтазар и надзърташе неспокойно над рамото ѝ.

— Правилно ли чух?! — запита младото момиче с побеляло от ужас лице. — Тази жена знае... Тя знае, че...

Изабел все не можеше да запомни новото име, което Рефуджо бе възприел.

— Всичко е наред! — успокои я Пилар. — Всичко е наред.

— Но тя разправя, че той е пял под прозореца ѝ!

— Кое е самата истина! — намеси се вдовицата и надменно вдигна вежди.

— И за мене е пял — обяви Изабел! — Още когато работех като плетачка на дантели в Кордова... Идваше да ме гледа как работя и ми свиреше все такива мелодии, дето да ми помагат да спазвам ритъма при тъкането...

Трогната от прехласнатото изражение на момичето, Пилар каза, без да се замисли:

— Аз пък мислех, че си била танцьорка...

— Какво? А, да, и тогава пак пееше за мене. Това беше преди да ме спаси, когато искаха да ме продадат на мавъра и да ме изпратят в Алжир.

В очите на Пилар се четеше объркване, но преди да може да каже нещо, се обади доня Луиза:

— Изглежда си имала твърде интересен живот за една мома от село.

— Ами и вие — отвърна Изабел на вдовицата. — Освен ако не лъжете. Сигурна ли сте, че мъжът ви е починал? И сигурна ли сте, че изобщо сте имала съпруг?

— О, небеса! — извика доня Луиза и се извърна гневно към Пилар. — Това създание май не е наред с главата! След като е ваша прислужница, не можете ли да ѝ наредите да се държите прилично?!

Балтазар, който все още се притискаше до вратата, хвана Изабел за лакътя.

— Ела, мила, нали ти казах, че имаме още работа. Хайде, ела да ми помогнеш.

Изабел го изглежда с невиждащи очи. Балтазар я потегли леко за ръката и хвърли към Пилар извинителен поглед, преди да отведе Изабел.

— Това вече е върхът на всичко! — изсъска яростно вдовицата.

Пилар не реагира на тази констатация, загледана след двойката. Между очите ѝ се беше врязала дълбока бръчка. Изабел никога не се бе държала толкова дръзко. Сигурно съвсем се е побъркала от страх за Рефуджо...

Пилар промърмори някакво извинение и бързо напусна салона, за да настигне Изабел и Балтазар.

Тя стигна до стайчето, което обитаваха двамата, но завесата, която преграждаше нишата вместо врата, беше вече дръпната и завързана. От вътре долиташе тихото буботене на укоризнения му глас и хълцането на Изабел. Пилар изведнъж почувства, че е най-добре да не се намесва в спора им, обърна се и отиде отново на палубата.

Въздухът беше хладен и влажен, оставаше солен вкус на устните ѝ. Пилар се хвана здраво за релинга и се загледа в морето, докато внесе малко ред в главата си. Не разбираше защо разговорът между доня Луиза и Изабел я притесни толкова много. В края на краищата тези две жени никога не бяха скривали връзките си с Рефуджо... А Пилар нямаше нищо общо с това...

Тя постепенно свикна с издигането и спадането на кораба, всичките тези шумове на скърцащо дърво, плющене на платна и тревожното свирене на вятъра във вантите. Беше чудесно да си мисли, че някъде далеч напред се простират Канарските острови, пред самите брегове на Африка, че ще спрат там, за да си набавят прясна вода, плодове и зеленчуци, преди да потеглят към Новия свят...

Полъхът на вятъра донесе до ушите ѝ тиха музика. Пилар се огледа, очаквайки да види някой от матросите с китарата му. Вместо това зърна да се развява някаква пелерина — човекът беше застанал

полускрит до предната мачта. Тя скръсти ръце пред гърдите си, за да се защити от пронизващата влага, и тръгна към него.

Рефуджо се бе облегал на мачтата, свел лице над китарата си. Той вдигна очи, когато Пилар се приближи. Свиреше някаква бавна и нежна мелодия. Пилар я беше чувала някъде, макар че не знаеше къде.

— Изглежда се славите със своите серенади — каза тя хапливо.

Той я изгледа, примижа срещу вятъра, който развяваше косите му и караше кърпата на врата му да трепка като птица.

— Кой казва това?

— Първо вдовицата, после Изабел.

— Не е лошо да си прочут, дори и да не си го заслужил.

— Отричате ли?

Беше глупаво да задава този въпрос, изобщо не трябваше да зачеква тази тема. Пилар ясно съзнаваше това, но не можеше да се противопостави на желанието си да научи нещо повече за неговите връзки.

— Пях веднъж за Изабел, докато тя спеше — обясни той горчиво, без да престава да свири.

— И след кое от спасяванията?

— Да не би да подозирате, че имам нещо общо с нейните измислици? Или смятате, че съм се възползвал от тези нейни бълнувания?

— Да не искате да кажете, че всичките тези истории, които Изабел разправя, не са истина и не сте я спасявали, за да не бъде продадена в робство на някакъв мавър?

Боцманът изкрещя някаква команда на кърмата. Моряците се втурнаха край тях, закатериха се по вантите и увиснаха на въжетата, за да завържат платното. Вперил поглед в мъжете по мачтите, Рефуджо каза тихо:

— Намерих я в една дъждовна нощ, трепереща и пребита, в някаква уличка. Никога не ми каза как се е озовала там. Дори не съм сигурен дали изобщо си спомня.

— Но защо тогава?

С неочаквано остър звук той сложи край на своето свирене.

— А защо не? Защо да няма право да промени своето минало, щом това ѝ харесва? Вашите спомени толкова ли са приятни, та да не ви се иска да промените едно друго в тях?

Пилар остави въпроса му без внимание, съзнаваше, че отговорът му е известен.

— Но всичките тези неща, които Изабел си фантазира, са свързани с вас. Не ви ли безпокои това?

— Миналото ми не е толкова безупречно, че да има голямо значение едно петно повече или по-малко.

— Но вие би трябвало да се опитате да й внушите, че вие сте бил този неин легендарен спасител!

— О, опитвах се. Опитах се да я заменя с други все такива спасени момичета.

Очите ѝ се разшириха, когато проумя какво иска да каже. Но си спомни и за отчаянието на Изабел, първата вечер, когато пристигнаха в планината. Във всяко действие на този мъж имаше определена умисъл...

Пилар го погледна. Долавяше миризмата му, някаква смесица от току-що изпрано платно, мъжественост и острият чист аромат на морски вятър. Силата на неговото присъствие караше кръвта ѝ да пулсира по цялото тяло, усещаше в корема си някаква гореща вълна, която не можеше да контролира. Имаше нещо неуловимо в този човек. Не беше само красивата външност, широките плещи и това неудържимо, животинско привличане. О, имаше и още нещо — тази проникателност, тази трескава интензивност на волята му... Неговата интелигентност, дивата решимост, целеустремеността му — те го правеха направо страховит...

— Разбирам — промълви Пилар потиснато.

— Не съм и очаквал друго — потвърди той разсъдливо. — Кажете, как намирате вие едно такова поведение, жестоко или разумно?

— За кого?

— За Изабел, естествено. Твърде малко вероятно е да ме сметнат за ваш спасител, героичен или не.

Пилар погледна встрани. Трябваше ѝ време, за да отговори.

— Приемам, че намерението ви е било да проявите приятелски жест... — Тя преглътна трудно и отново впери очи в него: — Но какво е положението с вдовицата? Тя, изглежда, смята, че вие сте отново намереният любим от младините ѝ.

— Подозирате, че и тя си измисля нещо, така ли? Не се безпокойте, аз ще имам грижата за доня Луиза. Нейните попълзновения нямат нищо общо с вас.

Очите му бяха безизразни, сякаш без гледец. Пилар събра кураж, макар и да съзнаваше на какъв риск се излага, и продължи темата:

— Навярно знаете, че тя познава дон Естебан?

— Много хора го познават.

— Но не ви ли се вижда малко странно?

— Не — отвърна той рязко, като че кипна от гняв. — Не е никак странно, но е много неприятно и дяволски досадно! Луиза се въртеше в двореца в Мадрид също както вторият ви баща, така че няма нищо чудно да са се срещали. Имате ли нещо против нея?

Пилар се усмихна горчиво и го погледна в очите, колкото се може по-открито:

— О, дамата е любезна, със светски обноски, разговаря охотно, със същата охота, с която лапа бонбони. Освен това ви познава от времето, когато сте били все още романтично настроен. Как бих могла да имам нещо против нея?

Рефуджо я изгледа продължително, в очите му бавно припламна някакво закачливо пламъче, когато заяви:

— Пък и мирише на хубаво.

— Да, нали? — отвърна Пилар с невъзмутимо спокойствие.

Той издаде някакъв странен звук — прихване, или по-скоро леко кашляне, след това наведе глава и отново засвири на китарата си.

Пилар съзря в това възможност да се оттегли, без да има чувството, че са я отпратили, обърна се и побърза да се отдалечи. Мелодията я последва — все същата, която бе свирил и преди няколко минути. Някаква простичка песен, нежна, изпълнена с копнеж... тя извика спомена за градина и мрак, изпълнени с присъствието на един мъж...

Пилар сепнато спря. Стоеше неподвижно, само вятърът развяваше леко полите ѝ. Точно така! Серенадата, която беше чула в нощта, когато очакваше Рефуджо! Изпълни я необяснимо безпокойство при спомена за онзи плътен топъл глас, който беше изпълнил мрака с толкова копнеж и страст. Така той изразяваше чувствата си. Какво ли искаше да ѝ съобщи сега?

Тя продължи пътя си.

През изминалите няколко дни се бяха случили толкова много събития — тя виждаше, чуваше, без да може да осъзнае всичко. Беше толкова погълната от собствените си проблеми и грижи, че не бе имала време да мисли за останалите хора от бандата. Възприемаше ги като нещо временно — ще прекарат само известно време заедно, а след това ще се разделят и никога повече няма да се срещнат... Но сега нещата се промениха. Очаквах я дълги седмици съвместен живот. Сега те зависеха един от друг, разчитаха един на друг. Само една-единствена необмислена дума на някой от тях можеше да означава смърт или затвор и за останалите. Пилар не си правеше никакви илюзии — след цялата тази измама с фалшивите имена, тя ще бъде считана за член на бандата и би получила присъда наравно с останалите...

Беше тръгнала с хора, за които не знае почти нищичко. Малкото, което беше научила, ѝ бе разказано от една жена, която в най-добрия случай би могла да бъде наречена несигурна, но всъщност си беше направо лъжкиня. Това правеше положението на Пилар още по-тежко. Трябва да намери начин да се осведоми по-подробно! Изведнъж ѝ се стори жизненоважно да понаучи малко повече за всеки един, кой е, какъв е.

От всички изглежда Балтазар беше най-близък на Рефуджо, но той беше скъп на думи човек, трудно можеше да го накара да проговори. Освен това си има достатъчно работа с Изабел в момента. Остават, значи, Енрике и Чаро. Нито един от двамата не би могъл да ѝ разкаже нещо наистина съществено, но все пак е по-лесно да се доближи до тях, отколкото до Рефуджо. От него положително не би могла да изкопчи нищо повече от онова, което той сам пожелае да ѝ каже.

Намери двамата млади мъже да играят карти с търговеца от Хавана и един от офицерите. Доня Луиза все още беше в салона и занимаваше маловръстната съпруга на търговеца и нейната майка с клюки за Мария Луиза, неаполитанската принцеса, която се беше омъжила за престолонаследника. При дамите бе седнал и младият свещеник, с чаша вино в ръка.

Пилар не искаше да привлича вниманието на останалите. Намери на една от масите някаква книга — томче стихове от Манрике, седна на един стол и се зачете. Вслушваше се в непрестанните закачки

на Енрике и Чаро и чакаше удобен момент. Чак след около час и половина търпението ѝ бе възнаградено. На мястото на Енрике седна да играе друг офицер от екипажа и бившият акробат се приближи с обидено лице към Пилар, отпусна се в нозете ѝ, обгърнал с ръце коленете си.

— Някои хора имат такъв късмет, че явно не им е чиста работата! — оплака се той престорено, вперил очи в Чаро и първия офицер. Пилар, която беше останала с впечатлението, че не друг, а именно Енрике и Чаро яко мамят останалите, му се усмихна, без да отговори.

Енрике протегна ръка и взе книжката от ръцете ѝ, попрелисти я небрежно и я остави настрани. Блаженството, изписано на лицето му, подчертаваше още повече смешната линия на мустачките му.

— Сълзливи истории — даде той категоричната си оценка за нейното четиво. — Трябва да призная, все пак, че го бива да пише за смъртта. Ама самият той отдавна е умрял, а аз все още съм жив. По-добре поговорете с мене!

— Скучаете ли? — попита тя по-сърдечно, отколкото той би могъл да очаква.

— А как иначе? Ето, вдовицата не вижда нищо друго, освен вашия граф, а младата съпруга... най-добре е да не се набърква човек там! Значи оставате само вие, нашата Венера, единствената, която оценява моя чар.

— Поласкана съм.

— Не! Мога да направя всичко за вас, да ви развличам, да ви разсмивам дори, но не и да ви лаская... — Той снижи глас: — В това поне съм сигурен.

— Сигурен? Да не би да се боите от усложнения? Мислех, че се оплаквате именно от липсата на интересни преживявания...

— Така е — призна младият човек и въздъхна. — Но поне съм сигурен, че Рефуджо няма да се сърди, ако ви поразсмея, без да ви досаждам.

— Значи той очаква от вас да се грижите за мене?

Енрике я изгледа продължително с високо вдигната вежда, която можеше да изразя най-различни неща.

— Мисля, че това е правилно, да не каже дори необходимо.

— Да, за всички нас — съгласи се тя. — Но смятате ли, че Рефуджо би имал нещо против, ако ошастливите доня Луиза с вашия

чар?

Енрике погледна през рамо към вдовицата.

— А смятате ли, че тя би се впечатлила от моите способности?

— Нима би могло да бъде иначе? — засмя се Пилар.

— О, жестоки, коварни жени! — проплака Енрике. — Вие си играете с чувствата ми, оставяте ме да се размечтая, но онази госпожа насреща ми ще ме нареже като краставица на бърза ръка. Разбира се, ако преди това Рефуджо не ме обезглави!

— Не вярвам да направи такова нещо... Или?

— О, снощи той предупреди всички ни, Чаро, Балтазар и мене!

Колко е хубаво, че разговарят за глупости, толкова далече от въпросите, които я интересуват всъщност!

— Да не искате да кажете, че той се страхува от съперници?

— О, не! По-скоро мисля, че го вълнува въпросът за дискретността. В миговете на интимност човек издава толкова много тайни...

— Тези работи не са ми много ясни — прекъсна го спокойно Пилар.

Трябва да бъде по-внимателна! Явно, че Енрике също си е поставил за задача да я поразпита.

— Би било чудесно, ако е вярно! — той наклони на една страна главата си със ситно напудрената фризирана перука и погледна Пилар весело със закачливите си кафяви очи.

Пилар също му се усмихна и издържа погледа му.

— Изабел ми каза, че сте бил акробат в някаква пътуваща трупа.

— Жонгльор, ако трябва да сме по-точни. Но съм бил и какво ли не още.

— О, да, дори и сте врачували при циганите. Предполагам, че умееете да предсказвате майсторски бъдещето.

Той сложи пръст на устните си, огледа се многозначително и се наклони доверително към нея:

— Да, умея — каза той скромно.

Пилар също снижи глас и заговори съзаклятнически:

— А сте и великолепен гранд, макар че веднага трябва да ви кажа, че грандовете, които познавам, държат прекалено много на достойнството си, за да седят на пода.

Енрике намръщи чело:

— Така ли е наистина?

— Давам ви думата си.

Той кимна и начупи устни. След това хвърли поглед към ъгъла, в който седеше доня Луиза, преди да погледне картоиграчите. В следващия миг беше вече на крака и придърпа един стол до Пилар.

— Ето — каза той, седна, кръстоса крак върху крак и приглади панталона си. — Така по-добре ли е?

— Великолепно — похвали го тя сериозно.

— Достойнство... Човек трябва да се позамисли за тия работи. Ако правя и други грешки, надявам се, че ще ми ги посочите.

— Обещавам ви, но, както вече казах, вие се справяте много добре, също и Чаро, макар че неговата роля не е толкова трудна, той играе самия себе си.

— Съмнявам се, че изобщо би могъл другояче. Не го ли чувате как говори?

— Искате да кажете, че понякога забравя мекото кастилско „с“?

— Точно така. Този дръвник не иска да признае, че така е позискано. Твърди, че езикът му не можел да се обърне да го изговори.

— Нима в Тексас не говорят с меко „с“?

Енрике поклати глава:

— Това е една варварска страна!

— Може би е забравил на какво го е учил баща му.

— Навярно. Научил е това-онова за общуването с по-възрастни дами, пък аз го научих как да се държи с по-младите, между нас казано.

— Уверена съм, че ви е благодарен за това.

— Изобщо не е благодарен! Дори ме обвинява, че съм му отнемал жените, когато се опитвам да му демонстрирам моята техника. А няма такова нещо, не бива да му вярвате!

— Не, няма да му вярвам! — заяви тържествено Пилар.

Но не можеше да вярва и на онова, което разправя Енрике. Той отговори на всичките ѝ въпроси, без заобикалки, потвърди много от онова, което Пилар вече знаеше от Изабел. Но по всичко личеше, че Енрике съвсем не е простото момче, за което иска да се представи. Може би се забавляваше да я заблуждава или ѝ разказваше от любезност онова, което тя иска да чуе.

Пилар допускаше, че той е в състояние да скрие някои неща, ако реши, че така трябва, или ако Рефуджо му е наредил така. Ще трябва да налучка истината, след като поговори и с Чаро, и с Балтазар.

Докато премисляше всичко това, Пилар проговори с безразличен глас, сякаш между другото:

— Мислите ли, че Рефуджо е все още влюбен във вдовицата?

— Все още? Тя е вълнуващо създание, но преди това пътуване никога не съм го чул да произнесе името ѝ. За някои хора нейното страстно каканижене може да е привлекателно, но, според мене, то би могло да накара нашия главатар да побеснее за по-малко от час.

Пилар бързо потуши лумналото чувство на щастие, което предизвикаха у нея тези думи, и нацупи устни:

— И все пак тя е негова стара любов!

— Да, просто фатално стечение на обстоятелствата! Доня Луиза държи здраво в бялата си ръчичка остена, с който подкарват воловете.

— Вярвате ли, че той е човек, който би се подчинил лесно на остена? Аз бих нарекла това другояче. А освен това ми се струва, че това му доставя удоволствие.

Енрике поклати сериозно глава:

— Какво очаквате от него? Да предпочете бесилката пред примката на едни женски ръце? Ако беше сам, би могло да се допусне, че може да стори и такава глупост, за да запази своята чест, но сега отговаря и за други хора.

Имаше нещо вярно в това. Грижите, които Рефуджо полага за хората си, се бяха превърнали в легенда. Неведнъж беше рискувал живота си, за да спаси някого от явна смърт.

До вратата зад гърба им се чуха стъпки и в същия миг Рефуджо се надвеси над тях.

— Значи бъррим си сладко като две стари дами на каничка шоколад! — каза той. — Колко приятно, че сте намерили общи теми! Просто съм поласкан, че съм избран за обект на вашия разговор! Не се бойте, няма да ви отнема интересната тема!

Той изправи рамене, запъти се към доня Луиза и седна до нея. През следващите няколко часа посетителите в салона имаха възможност да наблюдават едно чудесно представление на класически флирт. Изричаха се галантни комплименти, поднесени с пламенно томление, разменяха се многозначителни погледи и въздишки,

подмятаха се полудуми, изпълнени с копнеж и двусмислени намеци. По едно време вдовицата се поотдръпна, смутена от страстния напор на Рефуджо, но той маневрира умело и просто я предизвика да прояви малко повече смелост. Той грабна ветрилото ѝ, разпери го и започна да ѝ вее, за да разхлади пламналите ѝ страни. Тя си го взе уж сърдито обратно и го удари леко по рамото, а след това прекара бавно сгънатото ветрило по очертанията на брадичката му. Доня Луиза се забрави дотолкова, че пъхна в устата на Рефуджо един бонбон, а той започна да го дъвче бавно и с наслаждение, като многозначително облиза устните си с върха на езика си.

Пилар нарочно избягваше да наблюдава тази комедия. Тя се смееше и се шегуваше, уж силно заинтересована от правилата на играта на карти, само от време на време хвърляше поглед към театро̀то, което се разиграваше в другия край на стаята. Часовете едва се ни́жеха. Мина и вечерята, най-после дойде време да може да се измъкне незабелязано и да се прибере да спи.

Дълго не можа да заспи. Болеше я главата, тесната кабина я задушаваше, вълнението ставаше все по-силно, може би наближаваше буря. Пилар напразно се питаше къде ли е Рефуджо, какво прави... „Навярно се забавлява!“ — помисли тя със злостен цинизъм. За кой ли път поправи възглавницата си и пак стисна решително очи.

Рефуджо се върна след полунощ. Затвори внимателно и безшумно вратата зад себе си, застана неподвижен и се послуша. Небето се беше заоблачило, нямаше луна, дори звезди не се виждаха през люка. Той инстинктивно пристъпи в непрогледната тъмнина към единствената койка. Отпусна се до нея на едно коляно и се наведе към жената, която спеше там.

Пилар дишаше равномерно и почти безшумно. Явно спеше дълбоко. Беше облечена само в тънката си риза, в мрака се очертаваше светлото ѝ деколте. Той протегна ръка и докосна копринената коса, разпиляна по възглавницата. Беше като нещо живо, изпълнено с пулсиращ живот. Той дръпна ръката си и бавно я стисна с юмрук.

Глупак! Господи, какъв глупак! Допусна гневът, отчаянието и ревността да го накарат да стане смешен, да демонстрира така пресилено страст, каквато не изпитваше! Да се провали в пъкъла, дано! Никога не беше предполагал, че презрението на един човек може да го засегне толкова дълбоко!

Изпита неудържимо желание да легне до Пилар, да се притисне към нея и да дочака така съня или утрото. Беше толкова сладка, толкова невинна, толкова красива! Ако е достатъчно търпелив, тя може да се събуди и да се обърне към него... Едно нейно докосване само и той ще е загубен завинаги! Да може да вкуси розовата нежност на меките ѝ устни, да се впусне в нежността, сляп, глух и ням, без спомени, устремен само към своето изцеление... О, той ще бъде деликатен, ще я поведе с цялата си сдържаност в танца на любовта, докато самата тя усети музиката и го последва в неговия страстен ритъм, в разтапящото чудо на финалния възторг...

Не е възможно, не бива, дори и тя да го приеме! Самият той не може да позволи тя да влезе в съприкосновение с един евтин парфюм... Една солена морска баня на зазоряване ще го освободи от миризмата на нощния му труд, светлината на утрото ще заличи всяка следа от самосъжаление.

ГЛАВА ОСМА

Каравелата на корсарите се появи с първите зари и изникна безшумно от мъглата. Навярно беше португалски кораб, но само с едно квадратно платно на фокмачтата, каквито използват корабите край африканските средиземноморски брегове. Когато го съзряха от наблюдателницата на „Челестина“, корабът беше вече толкова близо, че се виждаха увитите в чалми глави на пиратите и лъскавите им оръжия. На главната мачта се вееше зелено знаме с полумесец, знакът на синовете на исляма, страховитите пирати-варвари. Облачното небе бе станало мастилено черно. Вятърът носеше ледени пръски дъжд. Испанският капитан беше човек предпазлив, дори може би малко инертен, от часове вече корабът му се движеше с отпуснати платна заради прииждащата буря. Когато го измъкнаха от удобната му койка и му съобщиха за приближаващата опасност, той се стресна и започна уплашено да призовава светиите си, вперил изпитателен поглед към релинга на задната палуба на приближаващия кораб. Свика офицерите си, за да обсъдят положението, но веднага отхвърли предложението да се сражават. Все още не можеше да прецени дали има време да избягат. Испанските оръдия се славят с това, че с тях трудно се маневрира... А до тях вече достигаха дивите крясъци на пиратите през разделящата ги все още ивица вода.

Тревога и страх се четяха по лицето на капитана, когато изрева първата си заповед. Прозвуча фанфара и замря. Последва порой ненужни разпореждания, викове и ругатни, тропот на мъжки крака по палубата, моряците се щураха с пребледнели лица, с изпъкнали от напрежение очи. Закатериха се по такелажа, заопъваха платната. Корабът се люшкаше и започна да се върти на едно място в резултат на противоречивите команди. После изведнъж един пристъп на усилващия се вятър го подхвана и понесе. Капитанът заповяда да дадат залп, за да спрат приближаването на пиратите. Успяха обаче да дадат само един-единствен изстрел и корабът потъна в дим, но гюлето прелетя тежко над морската шир, като камък над някакво блато.

Испанският кораб издигна над вълните своя галеонски ръст и се втурна напред в отчаян опит да се измъкне.

Но беше твърде късно. Пиратският кораб ги настигаше. Стрелите прелитаха над релинга като ято разтревожени птици. По палубата биеха пролайващи изстрели на мускети. Вдигна се многоезична глъч — чуваха се проклетия и викове поне на половин дузина езици. Синята ивица вода между двата кораба ставаше все по-тясна. Пиратите вече размахваха абордажните си куки, започнаха да ги мятат към палубата на „Челестина“ — скоро заваляха ударите в местата, където куките успяваха да клъвнат дървото.

Всичко се разви светкавично бързо. Пиратите се прехвърлиха през релинга, въоръжени с ножове и саби, налетяха с кръвожадни очи върху екипажа и скоро вече владееха испанския кораб. По палубите на кораба се водеше люта битка. Мъжете се биеха на живот и смърт, вкопчени един в друг, запъхтени, размахващи оръжието си, за да се отпуснат накрая с хъркащи гърди и безумни очи, покосени от смъртта. Във въздуха свистяха саби, звънтяха острия на шпаги, кръвта пръскаше и се стичаше на вадички към кърмата.

Пилар, която бе излязла на палубата още когато съзряха пиратите, бе изпратена обратно в каютата си. Първоначално тя наистина слезе долу, но кабинката я потискаше, струваше ѝ се, че е в капан и това правеше страха ѝ още по-голям. Най-напред се осмели да излезе в тесния коридор, след това се добра до салона. Младият свещеник се бе хвърлил на колене до едно кресло, склонил глава върху събраните си длани. Плътният му глас редеше отчаяна молитва. Пилар помисли, че е сам, докато не забеляза търговеца, свил се под една от масите, стиснал очи и запушил уши в ръце. Пилар ги гледа известно време, след това грабна едно празно шише от вино и тръгна към капака, който затваряше изхода към палубата.

Нямаше представа какво иска да прави с тази бутилка, просто имаше нужда да държи в ръка някакво оръжие, а не бе намерила нищо друго. Не би могла да понесе да седи разтреперана като зайче, или по-право като търговеца от Хавана. Беше чувала, че варварите често откарват пленените кораби в своите пристанища, но още по-често вземали екипажа и пътниците в плен на своя кораб и подпалвали оплячкосания съд. Пилар не можеше да се примири с мисълта да

изгори в пламъците, а ако ще трябва да стане робиня в дома на някой мюсюлманин, поне няма да се даде без бой.

Когато се изкачи на палубата, дочу викове, издигащи се над общата врява — силни, призивни гласове, които повтаряха едно и също име като някакво заклинание:

— Гонзалво! Гонзалво! — викаха мъжете. — Гонзалво!

Тези викове привлякоха Пилар като магнит. На задната палуба, където имаше забити най-много абордажни куки и цялата бе почерняла от пирати като мухи върху парче змиорка, Пилар видя фаланга от мъже, врязани като клин в гъмжилото от пирати — едно триъгълно острие, съставено от Чаро, Балтазар, Енрике и Рефуджо на върха на острието. Техните викове бяха постреснали оцелелите матроси и сега те се биеха зад четиримата мъже и бавно си проправяха път сред пиратите, отбивайки безмилостно и твърдо всяко нападение. Рефуджо изрева някаква заповед, която накара мъжете, въоръжени с мускети, да се насочат към кърмата и да се съберат за отпор. Само мигове след това гръмна смъртоносен залп, последва го втори, трети...

За един кратък миг изглеждаше така, сякаш в тази кървава баня не ще остане нито един жив, но след това редиците на нападателите се поразкъсаха, вече не се мяркаха толкова чалми, бяха се отдръпнали назад, падайки един след друг като покосени. Едър брадат левантинец захвърли строшената си сабя, проклинайки. После се обърна и побягна. Близо дузина негови другари го последваха като по команда. Испанците се втурнаха с удвоени сили напред.

Капитанът на корсарите стоеше изправен на борда на своя кораб — различаваше се от останалите по високото перо отпред на чалмата му, захванато с искрящи скъпоценности. Той извика някаква заповед. Нубийците-гиганти, застанали до него на палубата, измъкнаха сабите си и започнаха да секат въжетата на куките. Изведнъж релингът на „Челестина“ закипя от цяла орда блъскащи се и препъващи се един в друг хора, които напускаха „Челестина“, скачаха да се хванат за разкъсаните платна, синята вода закипя от пръските, които вдигаха телата им, появяваха се отново на повърхността и плуваха бясно към влачещите се въжета на отдалечаващия се пиратски кораб.

Рефуджо и хората му се хвърлиха да пресекат пътя за бягство. Постепенно изстрелите затихнаха. Въздухът беше лютив от барутен

дим, този дим забулваше картината на боя, и ранените мъже, стенещи от болки.

Рефуджо бавно се отдръпна назад. Косата му беше мокра от пот, дишаше дълбоко и тежко. Той огледа палубата с напрегнат изпитателен поглед, изведнъж лицето му се вкамени, устните му се разтвориха, като че се готви да извика, олюля се и се препъна назад.

На гърдите му избухна кърваво петно, от което се разлетяха парченца мускули и костици. Той отпусна безпомощно шпагата си. Всред победната глъчка на испанците той затвори очи и се отпусна в ръцете на Балтазар, който го положи на дъсчената палуба. С пребледнели лица Енрике и Чаро се втурнаха към него, за да го защитят.

Пилар изпусна винената бутилка, която бе стискала конвулсивно досега. Шишето се изтърколи по палубата и падна в океана. Имаше чувството, че сърцето ѝ се е пръснало. В гърдите ѝ избухна пареща болка, пресече дишането ѝ и замъгли съзнанието ѝ. Не можеше да помръдне, главата ѝ беше празна. Бледата светлина на утрото остана някъде далече, виковете и стенанията наоколо заглъхнаха. Вече нищо нямаше значение...

Изведнъж тя цялата потръпна и пое дълбоко въздух. Отново всичко наоколо доби ясни очертания. Пилар хукна към Рефуджо.

Енрике бе коленичил до него и притискаше с кърпави чак до китките ръце парче нагънато платно върху раната. Рефуджо лежеше неподвижен, под очите му се бяха изписали черно-сини кръгове.

— О, Боже! — ахна Пилар.

Енрике я погледна кротко.

— Жив е. Все още.

Някаква дива енергия разтърси тялото ѝ.

— Занесете го долу! — нареди тя с твърд и ясен глас.

Бандитите я погледнаха. Балтазар кимна и те вдигнаха безкрайно внимателно Рефуджо на ръце.

В този миг до тях застана свещеникът. Изпълнен с готовност да помогне, той се присъедини към тримата мъже. Пъхнаха ръцете си под Рефуджо като носилка и го понесоха към люка за каютите. На кораба нямаше лекар. И офицерите, и матросите се лекуваха сами или търсеха помощ от един от моряците, който поназнайваше нещо от лечителско изкуство. Пасажерите също трябваше да разчитат сами на себе си.

В манастира бяха учили Пилар да лекува рани. Кой знае дали малкото, което умееше, би могло да помогне в случая, но беше сигурна, че няма от кого друго да очаква помощ.

Разпореди се да го сложат на койката в тяхната обща каюта. Помоли Енрике да потърси ракия или ром и даде на Чаро да разкъса на ивици единствената ленена покривка. Самата тя нагъна една кърпа на Енрике и я притисна към раната. Точно извърна глава към Балтазар, за да го помоли да донесе купа морска вода, когато на вратата се разнесе отчаян писък. Очите на Изабел се разшириха от ужас като съзря Рефуджо. Тя изохка и хвърли към окървавеното му безжизнено тяло. Балтазар я улови, преди да стигне до койката и я дръпна толкова рязко към себе си, че чак косата ѝ падна цялата напред върху лицето, подпухнало и на червени петна.

— Престани! Престани да крещиш! — разтърси я здраво той. —
Още е жив!

Изабел не преставаше да хълца, обляна в сълзи. Цялата се тресеше в треска. Захлупи лице върху гърдите на Балтазар и се разрида неудържимо. Балтазар я държеше в ръцете си, полюляваше я да я успокои, а на лицето му се четеше пълно объркване, безпомощност и гняв.

Пилар почувства сълзите на гърлото си, но ги преглътна с усилие. Няма сега време за плач, няма време за отчаяние! Но отчаянието дебнеше вече някъде вътре в нея, точеше се като тъничка струйка отрова в дъното на съзнанието ѝ.

Раната на Рефуджо кървеше обилно, кръвта бързо напои кърпата и потече по пръстите на Пилар.

Трябва да предприеме нещо! Може би Чаро ще помогне... Той често бе разказвал колко отдалечена е хасиендата на баща му — нито селище, нито съседи на стотици километри наоколо. Чаро от малък помагал на майка си в нейната импровизирана лечебница и за животни, и за хора, наранили се по време на работа.

Чаро и Пилар разкъсаха внимателно дрехите около раната, за да я открият. Всичко се виждаше. Куршумът бе заседнал във върха на единия бял дроб, по пътя си бе раздробил две ребра. Чаро мъчително бавно извади куршума. Почистиха раната с бренди. Не можеха да направят нищо повече. Единствената им надежда бе, че бликащата обилно кръв сама е промила раната в дълбочините, където те не

можеха да бръкнат... Сетне нагънаха цяла топка платно върху зейналата дупка и превързаха стегнато с ленени ивици.

Рефуджо беше все още в безсъзнание. Гърдите му се повдигаха и спускаха едва-едва. Трябваше да се вгледат внимателно, за да доловят, че все още диша. Ръцете му лежаха отпуснати върху завивката, която бяха метнали върху него, под миглите му имаше черни сенки, поужасни дори от безкръвните му синкави устни.

Никой не се решаваше да излезе от стаята, бяха вперили в него очи и безмълвно чакаха. Сълзите на Изабел пресъхнаха, тя само изхлипваше конвулсивно от време на време. Тягостната тишина се нарушаваше само от някое тъжно покашляне или поскърцването на стол.

Бурята, която се мътеше от часове, най-после се разрази с цялата си дива мощ от светкавици, огромни вълни и плътни водопади от дъжд. Запалиха фенера и завързаха здраво Рефуджо към койката, за да не падне от бясното подскачане и люшкане на кораба. Раната, която беше почти престанала да кърви, сега отново се отвори от резките движения. Цял час се бориха отчаяно с кръвта и сменяваха превръзките. След това бурята постепенно стихна, а заедно с настъпилия покой и раната престана да кърви.

Денят премина без особени събития. Понякога клепачите на Рефуджо потрепваха или пръстите му се свиваха конвулсивно, като че отново стискаха дръжката на шпагата. И това беше всичко.

Яркото тропическо слънце грейна за малко преди самото свечеряване и разпръсна и последните остатъци от мъгли и облаци. Червеникавите лъчи сякаш позлатиха цялата каюта и изведнъж всички се оживиха — някои от мъжете решиха да потърсят нещо за хапване или пийване, други решиха да излязат просто малко на чист въздух. Но всички те бързо се връщаха. Разказваха како става на кораба, колко са убитите и ранените, какви са повредите. Жената на търговеца настоявала да я върнат незабавно в Испания и когато мъжът ѝ отказал да изпълни желанието ѝ, изпаднала в истерия.

Доня Луиза пристигна, сломена от състрадание. Стиснала нервно дантелената си кърпичка, тя стоеше и гледаше безмълвно Рефуджо.

— Не мога да повярвам! — прошепна най-сетне тя с разтреперани устни. — Колко много му се събра! Ако не беше толкова

безстрашен... Но това пък нямаше да е Ел Леон, нали така? И все пак такава загуба, такава беда...

В гласа на вдовицата се прокрадна нещо, което направо подлуди Пилар. Говори така, като че той вече е мъртъв! Все пак Пилар успя да се овладее и да попита вежливо:

— Не бихте ли искали да поседите малко при него? Вие го познавате отдавна, може би ще реагира на вашия глас...

На лицето на жената се изписа ужас.

— О, не! Не ме бива много за гледане на болни! Нито зная какво трябва да се прави, нито умея. Само като видя кръв и ми прилошава. А и тази миризма...

Вдовицата вдигна дантелената си кърпичка към носа.

Изабел, която досега бе седяла тихичко в ъгъла, се обади:

— Няма значение. Вие не сте ни нужна. Рефуджо няма никаква нужда от вас.

— Навярно имате право — каза доня Луиза с видимо облекчение.

— Може би по-късно, когато ще е вече по-добре, мога да направя нещо за него...

— Да, по-късно — съгласи се Пилар, без да скрива студенината в гласа си.

Въпреки всичките си добри намерения, Изабел също беше безполезна. Тя не можеше да задържи сълзите си, а и беше толкова несръчна и неопитна, че дори веднъж тръгна да навлажнява превръзките му с нечиста вода. Едва не задави Рефуджо в желанието си да му даде непременно да глътне водица — добре, че Пилар беше наблизил и бързо грабна чашата от ръцете ѝ.

Присъствието на толкова много хора в тесната каюта правеше проблематично, та дори и невъзможно всяко движение. Въздухът беше тежък от миризмата на спечена кръв и бренди. Най-после, след като се спъна за кой ли път вече в дългите крака на Балтазар, Пилар помоли всички да излязат от кабината. Подчиниха ѝ се с явна неохота.

Треската започна малко след полунощ. Пилар навлажняваше изпръхналите му устни, непрекъснато избърсваше с мокра кърпа лицето и ръцете му. Кърпата съхнеше от огъня на тялото му, лицето му пламтеше. Тя пригладил косата му, за хиляден път сложи ръка на горещата му буза — той изгаряше от температура. В този миг той стисна болезнено клепачи, потрепна и бавно отвори влажните си от

треска очи, без поглед, като стъклени. Пилар видя как се опитва да се съсредоточи, искаше да каже нещо. За да задържи искрицата съзнание тя бързо каза:

— Стрелях по вас. Сега сте в нашата каюта...

— Зная — прошепна той и отново затвори очи.

— Мога ли да направя нещо за вас? Искате ли вода? Да ви завия ли повече?

Той поклати глава с усилие и в унес.

Пилар прехапа устни — чудеше се какво още да каже, за да го задържи в съзнание. Би било глупаво да пита дали го боли, естествено, че го боли... Ако изтича да доведе някого, той сигурно отново ще потъне в несвяст, докато тя се бави навън...

Рефуджо отвори очи, като че това му костваше огромно усилие.

— Видяхте ли... кой...

Пилар разбра за какво пита. Но как беше забелязал?! Тя не допускаше, че е могъл да види това, докато се биеше.

— Не беше пират. Беше друг човек, но не видях лицето му.

Той изпъшка и отново затвори очи. Мина много време, преди той да прошепне отново:

— Останете. Не си отивайте!

— Тук съм. Ще бъда при вас — обеща тя.

Той не проговори повече. Пилар реши, че е заспал.

Седеше на един стол до леглото му, скръстила ръце на скута си, напрегната. Вратът я болеше, гърбът ѝ се беше схванал, очите ѝ пареха, но не се чувстваше уморена. Седеше изправена като свещ, вперила очи в стената, докато в жилите ѝ бавно се процеждаше и пулсираше отровата на страха. Пред очите ѝ непрекъснато изникваше отново и отново картината на раняването, виждаше всичко като на живо — биещите се мъже, червеното кърваво петно на гърдите му... Кой стреля? Рефуджо беше видял навярно човека и знаеше, че не е нито пират, нито враг.

Може би дон Естебан е поръчал на някого да убие Ел Леон. Но как е възможно, след като самият дон Естебан вече се намираще на път към Луизиана? Няма откъде да знае, че те плават на „Челестина“...

Разбира се, можеха да се намерят няколко обяснения. Възможно беше някой от хората на дон Естебан да ги е проследил още от къщата на лелята на Пилар в Кордова до Кадис и там вече да е платил на

някого от екипажа да убие Ел Леон. Възможно беше също така убиецът да е някои предател от хората на Ел Леон, например някой от онези, които им докарваха коне на път за Кордова, който след това да се е свързал с дон Естебан и да е предложил услугите си... Можеше да е някой от моряците, или от пътниците, оръдие на дон Естебан, възползвал се от суматохата. Малко вероятно, но също така възможно бе да е стрелял и някой от своите — Енрике, Чаро, Балтазар или Иза.

Пилар се беше чувствала толкова сигурна. Корабът ѝ се беше сторил като оазис на безопасност. Беше истински шок да установи, че се е лъгала.

„Останете“ беше казал Рефуджо, като че, макар и безпомощен още, искаше да се грижи за нейната безопасност. Но ако вторият ѝ баща беше изпратил убиеца, нямаше ли той да насочи оръжието си най-напред към нея? Очевидно в тази работа отмъщението беше единственият мотив. Отмъщение заради унижението, което де Каранца наложи на дон Естебан, отмъщение, задето Рефуджо бе осуетил планове му по отношение на Пилар...

Какви други врагове може да има Рефуджо, които да са готови да положат такива огромни усилия, за да го премахнат? Да, наистина?! Защо не бяха стреляли по нея? Защо убиецът не я прободеше с ножа си още долу, в тесни я коридор под палубата? Защо не я хвърли през борда някоя нощ?

И сега не е късно. Няма какво да го спре. Тук, в каютата при Рефуджо тя може да си въобразява, че е на сигурно място, но иначе никъде не можеше да се чувства в безопасност. А той не може да я защити, дори и ако тя седи до него, както я бе помолил.

Трябва да повика някого от другите. Те ще могат да защитават Рефуджо...

Или не е така?

Скоро ще дойде някой да я смени за през нощта край леглото на Рефуджо — през нощта, когато тялото и духът са най-слаби и най-лесно могат да бъдат унищожени... Как може да допусне това, след като даде обещание на Рефуджо да бъде край него?

Влезе Чаро, прегърбен, рошав, с възпалени от безсъние очи. Стори ѝ се толкова безобиден и естествен, като го видя как търка очи и потиска прозявката си, че Пилар изведнъж се почувства виновна заради своите подозрения.

Чаро отказа стола, който тя му посочи, облегна гръб на стената до самата врата и приклепна.

— Как е? — попита той, вперил очи в Рефуджо.

— Има много висока температура.

— Щеше да е лошо, ако нямаше треска. Природата действа по свои собствени правила.

— Но все пак е опасно... все пак той дойде за малко в съзнание и каза няколко думи — Пилар нарочно говореше неопределено.

— Това е добър знак. — Чаро я погледна загрижено: — Изглеждате уморена. Защо не легнете да поспите?

— Не зная дали бих могла сега да заспя.

— Поне опитайте.

— Може би малко по-късно... — Не бива да отказва открито, не иска да проличи, че му няма вяра.

— Цяло щастие е за Рефуджо, че вие сте край него — каза Чаро.

Пилар го погледна кратко — на лицето му не прочете нищо друго, освен възхищение. Тя поклати глава и ъгълчетата на устните ѝ се дръпнаха в загрижена гримаса.

— Не съм толкова сигурна, че и той е на вашето мнение. Ако не бях аз, сега брат му нямаше да е пленник, нямаше да стрелят по него, щеше да си е в Испания...

— Значи мислите, че всичко е по ваша вина? Излиза, че той не е имал никакво влияние върху събитията, няма собствена воля и без много да му мисли просто е попаднал в клопка, така ли?

— Разбира се, той сам взе решение, но трябва да се съгласите, че...

— Вие направихте нещо, което аз се опитвам да сторя от месеци. Накарахте го да напусне Испания. Там той не можеше да се надява нито на бъдеще, нито на дълъг живот. Е да, разполагаше със своята банда, и със свой собствен трубадур, да възпява подвизите му и победите му над несправедливостта. Но Рефуджо е гений, той върши истински чудеса, защото умее да изкара на бял свят доброто, което е скрито у всеки човек, да го накара да надскочи себе си. Рефуджо заслужава много повече.

— В Луизиана също има закони и власти, и там получават доклади от Испания. Защо смятате, че неговото минало няма да го последва и там, за да бъде използвано срещу самия него?

— Кой ви говори за Луизиана?! Аз говоря за Нова Испания, за Тексас. Да, разбира се, и там съществуват и закони, и власти. Но пътят от Испания до там е дълъг. Докато писмата стигнат до Мексико, докато ги препратят от там до Вера Крус, за да ги натоварят на кораба за Испания, ще изтече много вода. Може да мине цяла година, докато писмо от моя роден град Сан Антония де Бексар стигне до Мадрид и докато се получи отговор от там. Какво ли не може да се случи на куриера — индианци, диви зверове, болести, злополуки, бури, пирати и какво ли не още! А пък пътят от Луизиана до Сан Антонио е още по-дълъг и още по-опасен най-вече заради апахите. Сума ти писма се губят, други пък остават без внимание или биват забравени...

— Без внимание?

— Ами да! Испания не се интересува много от тези толкова отдалечени свои земи. Тя едва храни и облича неколцината войници, които служат по тези места и не дава пет пари за мисиите, изградени с толкова усилия, за покръстване на индианците в правата вяра. Мъжете и жените, изпратени официално от короната да цивилизоват страната, от години вече са предоставени на своята собствена съдба. Всичките те, както войниците, свещениците и преселниците са се научили да живеят по свои собствени правила. А ония, които са отишли в Тексас по собствено желание, са малко по-други хора, съвсем не са грандове с благородно потекло, ами имат и по някое и друго петънце в миналото си. За тях важното е да живеят добре, но да са някъде по средата: хем Господ да се понамръщи, хем дяволът да не се радва, както се казва. Останалото за тях е без значение.

— И все пак вас са ви изпратили чак в Испания, за да учите — възрази Пилар.

— Баща ми е луд по Севиля и живота там. Вярва в ползата от класическото образование и държи на аристократичните маниери. За него беше въпрос на чест да изпрати сина си в Испания, макар че той самият надали би напуснал Нова Испания. Все още има мнозина, които и сега, след три поколения, продължават да коват планове и да си представят как ще се завърнат. За повечето от тях това е само една мечта. А лично за мен това беше грешка.

— Не бяхте ли впечатлен?

— О, да! Севиля е много хубав град. Но главата ми е така претъпкана със знания, че ми трябва години, за да смеля всичко.

Никой не ме научи обаче как да поздравя един хидалго, когото го срещна, не зная нищо и за любовната игра...

— Изабел спомена за някаква ваша графиня. Ще кажа само, че тя наистина е имала добър вкус.

Чаро я погледна:

— Много сте любезна, сеньорита!

— Кажете, Чаро, мислите ли, че щом стигнем в Луизиана, веднага ще се отправим за Тексас?

— Веднага щом убедя Рефуджо да тръгне с мен.

— Навярно той има други планове?

Чаро сви рамене.

— Аз не бързам. Ще изчакам.

Заговориха за други неща. Чаро се впусна да разказва за своята родина. Беше толкова интересно, че Пилар не видя как започна да го отрупва с въпроси за хиляди подробности. Не усетиха кога сивата светлина на утрото нахлу през илюминатора и фенерът стана излишен. Чаро се изправи и отиде към прозореца. Протегна се, като изпъна ръце нагоре, та чак дланите му опряха на тавана. Той погледна към койката и внезапно застина. Пилар проследи уплашения му поглед — Рефуджо беше буден и ги наблюдаваше безмълвно. След това отново изпадна в безсъзнание.

Следващите два дни Рефуджо изобщо не се събуди. Лежеше със затворени очи, но никой не можеше да каже дали е в безсъзнание, спи ли или е буден. Понякога отваряше очи и гледаше тавана или онзи, който говори в момента, но по нищо не личеше, че вижда и чува. Не реагираше нито на молбите на Изабел, нито на увещанията на Балтазар, че трябва да хапне поне малко.

Доня Луиза се появи два дни след първото си посещение и донесе някаква лековита напитка. Сама я приготвила, заяви тя, научила това изкуство от майка си. Вътре имало вино, подправки и разни други церове, той положително ще спи спокойно от този еликсир... Пилар гледаше подозрително чашата с тъмна, вдигаща пара течност.

— И сън, и спокойствие не му липсват — каза тя. — Той има нужда от храна!

Очите на вдовицата светнаха сърдито:

— Какво разбирате вие от тези неща? Както го гледате, той бавно ще си умре!

Напрежението от последните дни вече оказваше върху Пилар своето въздействие.

— Може и така да е — сопна се тя, — но все пак няма да позволя да го накарате да пие вашето отровно биле!

— Отровно биле?! Как се осмелявате? Вие се самозабравяте, драга моя! Та вие сте само някаква компаньонка, не сте му съпруга!

— А вие коя сте, ако смея да попитам?

— Негова приятелка.

— О, да, колкото за едното удоволствие, стига да е евтино...

— Ах вие, побъркано... О, много добре зная как да ви нарека, но съм твърде много дама, за да го кажа! Разберете! Той не бива да остане повече така, защото ще умре. И вие ще сте виновна за смъртта му, ако не ми позволите да му помогна.

Внезапно Пилар се почувства толкова изтощена, като че бе носила огромен товар, без някой поне мъничко да ѝ помогне.

— Моля ви, вървете си! Вземете си дяволското питие и вие си го пийте! Устата си ли ще плакнете, косата си ли ще клепете, ваша работа, само се махайте!

Тя хлопна вратата зад доня Луиза — отвън проехтя съвсем неподходяща за една дама ругатня, последвана от звънкото потракване на отдалечаващи се токчета. Пилар остана заслушана за няколко секунди. Защо не взе проклетата напитка и не я плисна в легена?!

Тя се обърна и погледна към койката. Рефуджо я гледаше. Лицето му беше зачервено от треската, наболата брада образуваше тъмни петна по него. Той я наблюдаваше, без да трепне. И все пак ѝ се стори, че за миг зърна в очите му искрица одобрение.

Пилар изтича и коленичи до леглото. Взе кърпата, натопена в една малка купа до главата му, и навлажни устните му. Погледът му беше насочен към лицето ѝ, но явно не осъзнаваше нищо. Тя остави кърпата и поднесе към устните му чашата с вода. Той глътна малко, след това още малко...

Пилар въздъхна и остави чашата, като продължаваше да се взира в него.

— Какво има? Какво ви е? Зная, че сте ранен и слаб, но не вярвам, че мъж с вашата сила не може да се възстанови. Не мога да повярвам, че ви се иска да умрете...

Нито отговор, нито някаква реакция, която да покаже, че е чул думите ѝ.

— Вие не бива да умрете! — продължи Пилар. — Аз няма да допусна да умрете! Всички ние имаме нужда от вас. На какво ще може да се надява Висенте без вас? Ще може ли Чаро да се добере до дома? Какво ще стане с Балтазар, Изабел и Енрике в Хавана, ако ги пипне полицията? Какъв е моят шанс да намеря дон Естебан и да си върна онова, което той ми отне? Ами иначе аз няма от какво да живея! Аз съм загубена без вас!

Но отговорът, за който воюваше, все не идваше. Пилар затвори очи. Имаше чувството, че изнемогата я обгръща като облак. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел, не помнеше вече откога не е спала истински. Обзе я гняв, че Рефуджо си лежи и не реагира въпреки всичките ѝ усилия, въпреки толкова много грижи, въпреки че им беше толкова необходим!

Беше толкова силен, толкова жизнен! Не е възможно да се отпусне и да се предаде, колкото и тежко да е раняването му. Какво може да означава неговата пасивност, ако не бягство? Може би той си имаше причини за това, но докога тялото му ще издържи без храна и движение? Беше ѝ все едно какви са неговите подбуди. Най-важното сега бе да намери начин да го възвърне към живота.

Не може да не се намери нещо, което да стигне до съзнанието му. Каквото и да е! Тази цел бе толкова голяма, че би оправдала всички средства...

Пилар посегна отново към мократа кърпа, за да изтрие лицето и врата му, както бе правила стотици пъти през всичките тези трескави часове.

— Не допускам, че имате основания да се самоубивате! — продължи да говори като на себе си Полар. — Започвам да си мисля, че вие знаете кой стреля по вас... Видели сте нещо и сте разбрали. Тази мисъл ли ви потиска толкова, та нямате воля да оздравеете?

Какво беше това? Дали в очите му не се мярна искрица съзнание? Дали успя да извика някаква реакция?

С леки и спокойни движения тя продължи да обтрива гърдите, ръцете и китките му. Натопи отново кърпата и се наведе над корема му.

— Какво целите? На мишена ли се правите? Чакате, за да примамите убиеца? Да го подлъжете, че сте безпомощен, за да посегне

отново на живота ви?

Кърпата остави мокра следа по кожата му и капчиците се стекоха във вдлъбнатината на пъпа му. Пилар посегна да развърже връзката на тънкия ленен панталон, с който го бяха оставили да лежи.

Рефуджо въздъхна и отвори очи.

Изведнъж тя престана да го развързва, осъзнала какво върши, но и уплашена, че той разбира това. Няколко секунди тя остана загледана в отвора на панталона — виждаха се къдравите косъмчета, които се губеха надолу към последните копчета... Кръвта нахлу в главата ѝ, ушите ѝ писнаха.

Пилар бързо го погледна, преди съвсем да е загубила кураж. Прочела в очите му укор... и топлота, тя пое въздух и заговори отново:

— Наистина вярвам, че е така. Вие само се преструвате на немощен, за да подмамите в каютата човека, който иска да ви убие.

Очите на Рефуджо се разшириха, но той не отговори. Пилар навлажни отново треперещите му изпръхнали устни и прошепна едва чуто:

— Да, аз вярвам, че е така, но как мога да бъда сигурна? Навярно има начин да се разбере...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пилар търпеливо изчака да мине още цяла седмица. Едва след като се бяха изредили всички — с молби, заплахи, заповеди или шеги — да го извикат към живот, и след като беше вече сигурна, че няма друга възможност, тя реши да действа.

Прекараха почти два дни на един от Канарските острови, за да си набавят плодове, вино, източни килими, а взеха и неколцина пътници. С първите вълни на прилива корабът отново разпери платна. Морето беше спокойно, лекият попътен бриз донасяше свежест. Свечеряваше се, след един великолепен ден. Последните слънчеви лъчи грееха през малкия люк и хвърляха розови светли петна по стената. Пилар седеше до масата пред подноса с вечеря. Фантастичната светлина на залеза придаваше на лицето ѝ мек седефен блясък. Рефуджо бе изял вече своята малка порция брашнена супа — единственото, което се съгласяваше да поеме — и я гледаше.

Светлината на деня неусетно избледня и угасна. В каютата стана почти тъмно. Пилар бавно стана, взе таблата, остави я навън пред вратата и заключи. Преди да започне да се съблича, извади фуркетите от косата си и я разпусна — тежко копринено було, което обви раменете ѝ и се плисна чак до кръста. Отиде до умивалника в ъгъла. Наля вода в легена и си изми ръцете, след това натопи една кърпа и изми грижливо лицето и врата си. След това отметна назад косите си и започна да разкопчава корсажа на зелената си копринена рокля.

Над умивалника висеше малко огледало. Пилар се загледа в отражението си, докато развързваше поръбеното си с дантели елече с банели от китова кост. Измъкна ръце от ръкавите на роклята и я изтегли нагоре през главата си. Свали обувките си и внимателно нави чорапите си, а сетне развърза фустите си и ги остави да прошумолят в краката ѝ. Грациозно се измъкна от пенестата купчина дантели и се наведе да ги вдигне от пода. Останала само по риза, едва стигаща до коленете ѝ, дълбоко изрязана около врата, с три четвърти ръкави, Пилар отново взе изтривалката.

Вече беше свикнала да прави тоалета си пред Рефуджо — нямаше друг начин, откакто той лежеше тук ранен. Винаги внимаваше да застане така, че той да не я вижда, въпреки че понякога като че ли ритъмът на дишането му се променяше. Но обърнеше ли се към него, виждаше, че той само е променил положението си в леглото и си лежи със затворени очи. Присъствието му вече престана да я притеснява. Почти.

Не знаеше дали сега Рефуджо я наблюдава. Той не спеше, когато тя събличаше роклята си, в това поне беше сигурна...

Чувстваше се твърде неуверена. Бризът подухваше през отворения илюминатор на каютата и под неговия полъх ризката прилепваше към тялото ѝ, очертаваше се всяка нейна форма. Пилар се избърса грижливо. Не бива да отлага повече! Сърцето ѝ биеше лудо, ръцете ѝ трепереха. Усети, как се изчервява до корена на косите си. Преглътна мъчително и бързо, преди да има време да размисли и промени решението си, развърза шнурчето на ризата си и я остави да се смъкне от раменете ѝ.

Пилар стисна силно очи, като че ли ще скрие голотата си, ако самата тя не се вижда. Изведнъж се усъмни в своя план. Ако се наведе, вдигне ризата и я облече бързо отново, може да се престори, че е било случайно! Сякаш нищо не се е случило...

Но какво би помогнало това? Не! Тя беше открила слабото място в бронята на Рефуджо и трябваше да се възползва от своето откритие. Длъжна е да го направи, иначе всички те са загубени!

Тя наведе глава, така че бляскавият водопад на косите ѝ рухна напред и малко поприкри голотата ѝ. Започна да мие гърдите, корема, бедрата си. Движеше се със съзнателна грация, бавно повдигна най-напред единия, след това другия крак, търкаше прасците, глезените, стъпалата. Когато привърши с миенето, остави изтривалката и взе четката за коса. Свела клепки, все още разтреперана, Пилар започна да четка косата си.

Но и това не можеше да продължи безкрайно. Тя пое въздух и се обърна, изпълнена с решимост. Вирна брадичка и тръгна бавно към койката, в която лежеше Рефуджо.

Беше буден и я наблюдаваше.

Пилар се поколеба, когато видя погледа му, кръвта се отдръпна от лицето ѝ. В очите му се четеше гняв, но имаше и още нещо. Сякаш

изпитваше глад. Именно това ѝ даде кураж да направи последната крачка до койката. Без да смее да го погледне отново, тя седна до него. Раненият се отмести рязко, така че гърбът му опря чак в стената. Пилар цяла трепереше, но зае освободеното място до него — остана да лежи така, подпряла глава на облакътената си ръка.

Цяла вечност двамата не помръднаха, никой не проговори. Бризът обветряше телата им, рошеше косите на Пилар и ги отправяше нанякъде като нежни търсеци пипала. Койката беше толкова тясна, че краката им се допираха. Люлеенето на кораба ги приласка в бавния си ритъм.

Дъхът на Рефуджо излизаше с хриптене, гърдите му се вдигаха и спускаха така, че чак превръзката се изпъваше. Пилар се изплаши. Смръщила чело, тя се протегна и сложи хладните си пръсти в ямката на шията му, където пулсът се усещаше най-добре. С едно бързо движение той хвана с железни пръсти ръката ѝ. Гласът му беше дрезгав, когато изрече една-единствена дума:

— Защо?

Дълбоко някъде в душата ѝ триумфът се бореше със страха. Наложил се да навлажни с език устните си, преди да проговори със смелост, каквато съвсем не изпитваше:

— Просто суетност, какво друго! Коя жена би могла да устои на изкушението да разбуди за живот един мъж?

— Няма ли други методи? Има съчувствие, има състрадание...

— О, не, имах вече веднъж възможност да разбера колко скъпо ми струваше да проявя съчувствие към вас! А по-рафинираните похвати предпочитам да оставя на вас.

Той присви очи:

— Имам си причини за онова, което правя. Това няма нищо общо с вас!

— И все пак трябва да има нещо общо с мен, след като аз изпълнявам ролята на болногледачка, да не говорим за това, че се налага да спя на пода.

— Подът е твърд, знаейки го от собствен опит. Но това съвсем не обяснява какво искате от мене?

— Бихте ли приели, ако кажа, че е от любопитство?

— Искате да ме издебнете, да ме накарате да се разкрия, да изпълзя от дупката си, така ли? Но съвсем не е необходимо да отивате

толкова далече. Ако си бяхте направила труда да ме погледнете, докато се чудехте как по-бавно да се събличате, щяхте да видите, че съм напълно буден. За себе си ли се безпокоите? Знаете, че хората ми ще ви защитят при всяко положение! Дори от онова, което видях и чух през последните няколко дни, разбирам, че те са готови да ви бранят дори от мене, само да не ви се случи нещо!

— Не смятате ли, че ми е неприятно да седя тука с вас, поднесени на убиеца като на табла?

— В такъв случай трябва да отидете някъде другаде.

— И да ви оставя, сам, ранен и безпомощен? Не мога да направя такова нещо! Освен това нали вие щяхте да бъдете мой закрилник?

— Значи само се правите на добър другар, а когато няма зрители, се опитвате да пречите на онова, което съм замислил. Вие не виждате нищо, освен собственото си отмъщение и само пречите на плановете ми.

Пилар го изглежда, без да отклони очи, макар че ушите ѝ бучеха и чак ѝ прилошаваше.

— Нарочно искате да ме обидите, за да ви оставя на спокойствие, от какво се боите?

— Кротко, кара! Възможно е в мен да има повече живот, отколкото предполагате. Предупреждавам ви, мила моя! Искам да го знаете: никога не съм бил повече ваш закрилник, отколкото в този момент.

— Ще бъда покорна — отвърна тя с тих, нежен глас, — ако ми обещаете, че ще се завърнете отново между живите.

Рефуджо остана загледан в нея. Чувстваше, как някъде вътре в него се късат възетата на неговото самообладание. Да устоиш на едно толкова сладко изкушение беше повече, отколкото може да се иска от един мъж. Фактът, че досега не намери сили да посегне, се обясняваше, колкото с нараняването, толкова и с това, че беше прекарал вече толкова дни в близост до Пилар. Беше адско мъчение да си толкова близо, да лежиш и да гледаш как разпуска косите си, да долавяш този нежен аромат на жена, само като мине край тебе, да се вслушваш в лекото ѝ дишане през нощта и да знаеш, че не ти е позволено да я докоснеш...

И ето сега тя беше тази, която наруши правилата, и то съзнателно! Той разбираше нейните подбуди, би искал да я разпита, да

научи още повече, но не се осмеляваше. Не ѝ е било лесно да го направи, в това поне беше сигурен. А и не можеше да отхвърли направо нейното щедро предложение, ако не иска да я наскърби. Тя все пак би го понесла, но не и той.

Беше победен. Знаеше го още в момента, в който тя се обърна и тръгна към него, още в мига, когато научи, че тя не е забравила неговото присъствие. Господи, този миг той ще запомни за цял живот!

Беше разкошна в своята решимост да го съблазни! Ето я, легнала до него, някъде в тъмните потайни дълбини на очите ѝ блещука все още непреодоленият страх, но иначе всичко в нея излъчваше някакво странно ликуване. Кожата ѝ проблясва като рядък розов мрамор, гърдите ѝ са като два сочни плода... Тъничката ѝ талия би могъл да обхване с пръсти, преди да ги плъзне по мамещата извивка на бедрата ѝ. Пищната коприна на косите ѝ се бе разпростряла по раменете и проблясваше сега при всеки удар на сърцето ѝ.

Рефуджо дишаше тежко и все по-дълбоко. Той вдигна ръка, сви пръсти в косата ѝ и зави златните кичури около юмрука си.

— Значи играчка? — прошепна той с внезапно избликнала нежност, докато я притегляше бавно към себе си. — Бих могъл да играя ролята на закрилник и когато те държа гола в ръцете си. Просто ще кажа, че това спада към нашия маскарад. Предупредих те. Способността ми да преценявам нещата е твърде отслабнала...

Последните думи той прошепна върху самите ѝ устни. Устата му беше гореща и суха, сладка и нежна беше тази целувка, толкова предпазлива и сдържана. Устните му сякаш опитваха вкуса на нейните. Върхът на езика му проследи нежната им линия. Той силно я притисна към себе си, за да преодолее меката съпротива на устните ѝ. Прегръдката му стана по-здрава, засилена от тръпката, която се надигна и го разтърси целия. Той се понадигна и освободи място, така че тя се претърколи по гръб. Езикът му продължаваше да опипва острите ръбчета на зъбите ѝ, все по-настойчив и по-смел, сякаш търсеше на извора на тази сладост.

Пилар се притисна към него и обгърна с ръце врата му. Гърдите ѝ се опираха в твърдата му гръд, тя чувстваше, че жарта в тях просто изгаря кожата ѝ.

Потопи пръсти в тъмните вълни на косите му с някакъв дрезгав стон на смут и желание.

Запленена от чудото на разцъфващите си сетива, Пилар се почувства загубена, без чувство за време и пространство. Не остана нищо друго, освен тази тъмнина и този мъж, който я държеше в прегръдките си.

Рефуджо отхлаби прегръдката си. За момент тя усети някакво паническо разочарование, но дъхът ѝ секна, защото почувства топлата му длан върху кожата на корема си. Ръката му покриваше цялата нежна закръгленост и галеше с леки кръгови движения твърдата еластична кожа, докато пръстите му безмилостно отиваха все по-надолу към нежната гънка между бедрата ѝ. В същото време той сведе глава и притисна към гърдите ѝ палецата жажда на устните си.

Под бясната атака на езика му зърното на гърдата ѝ се втвърди — сякаш се надигна да посрещне със сочната си извивка тази настойчива милувка. Насладата я вдигна и я люшна на вълните си. Сърцето ѝ заби по-силно, сякаш някой напълни целия ѝ таз с тежка жарава...

И тогава дойде първата тръпка от властното навлизане в неподозираните дълбини... Мускулите на корема ѝ се свиха, тя задържа дишането си, без да помръдне. Цялата ѝ вътрешност вибрираше — безчет малки тръпки. Жадуваше за него, единственото, което желаше, бе да узнае какво означава да бъдеш обладана от този мъж. Дали не се беше преструвала, че уж имала някакви свои съображения? Ох, да се пожертва, само и само да го върне към живота?... И дали всичко това все още имаше някакво значение?

Плещите му под дланите ѝ бяха широки и мощни. Излъчването на сила, което идваше от него, въпреки раняването му, я обгърна като облак. Почувства странна слабост, някаква безпомощност, която търсеше да намери наслада в неизбежната безкрайност на капитулацията. Сега вече на карта бе поставено нещо много повече от загубата на нейната девственост, Пилар ясно съзнаваше това. Но тя не беше човек, който би се отказал от онова, което иска, нито би направила нещо наполовина. Тя прошепна името му и докосна леко с пръсти лицето му. А когато той отново впи устни в нейните, тя му се отдаде мълчаливо и страстно.

Рефуджо изучаваше внимателно и нежно всяка извивка, всяка вдлъбнатинка на тялото ѝ, търсейки онзи изначален извор на сладост и удоволствие. Тя също започна да гали гърдите му, усети как той настръхна в ръцете ѝ и дори промени положението на тялото си, за да

се отдаде по-пълно на нейните ласки. Сърцето му биеше под разперените ѝ пръстчета, мускулите му потрепваха в конвулсивна подкана и очакване. Пилар плъзна смело ръка и дръпна връзката на ленените му панталони. Сега вече той бързо се освободи от дрехите, които му пречеха, и ги захвърли на пода. Притисна се отново към Пилар, сложи ръка на хълбоците ѝ и я притегли властно и жадно към себе си.

Тя се люшкаше като упоена, тласкана и заливана от мощните вълни на страстта. С разтреперан глас, с устни, вдишващи аромата на кожата на врата му, тя успя да прошепне едва чуто:

— Това ли е? Добре ли е така?

— Прекрасно е! Ще видиш колко е прекрасно... Сякаш самото небе се разтваря пред мене...

— Искях да кажа, ти можеш ли?...

— Ако ти ме помолиш да престана, ще ти се подчиня... Но не мога повече така, ще полудея! Искам да бъдеш моята нежна закрилница...

— Самата аз имам нужда от нежен закрилник — промълви тя.

— Имаш ме, аз ще бъда винаги с тебе...

Той беше целият нежност. Но също така и неотразимо желание. Когато проникна в нея, Пилар почти не почувства болка. Той омокоти напора си със стотици малки нежности, които я подлудяваха. Тя затаи дъх, нещо дълбоко в нея се разтвори като цвят и прие неговата мъжественост. Тя го притискаше все по-силно и по-силно към себе си, като че не искаше никога да го пусне.

Рефуджо шепнеше името ѝ, обсипваше клепачите ѝ с целувки, като се надвесваше все по-близо над лицето ѝ. Викът ѝ го разтърси, в див, мощен напор той я притегли към себе си, за да преминат заедно в обетованата земя на насладата. Стиснала очи в забрава, тя притихна в сливането помежду им, цялата един пулсиращ екстаз, едно сладостно томление, отразяващо неговото желание.

Пилар се отдаде безрезервно. Не остави за себе си нито една крепост — предаде се и го обгърна с пулсираща жар. Страстта ѝ се беше разляла без граници и внезапното достигане до този нечакан и непознат връх дойде изневиделица. Тя изкрещя диво, безпаметна от насладата, която я изпълваше до изнемога. В целия свят не остана

нищо друго, освен тях двамата и сластното желание, зашеметяващо и непосилно.

Пилар усети, че в очите ѝ бликнаха сълзи. Той се врязваше дълбоко в нея, отново и отново, като че никога няма да се откъсне от това извечно единение. Но после тежко се превъртя на една страна и замря така.

И двамата дишаха тежко. Сърцата им биеха мощно, сякаш обединили силата си. Като че и самият кораб се бе нагодил към техния ритъм и сега ги полюшваше утешително и приспивно.

С несигурна ръка Рефуджо отмахна косите от лицето ѝ. Пилар държеше ръката си на рамото му и свиваше и разпускате несъзнателно пръстите си, все по-бавно и по-бавно.

Безпокойството се прокрадна в милите ѝ някъде отдалече. Тя сепнато изохка, машинално вдигна ръка и я сложи на челото му, като че да провери трескав ли е. Рефуджо обхвана пръстчетата ѝ в ръката си и ги поднесе към устните си.

— Изпълнен съм с неземеи покой, сякаш съм калугер, който два пъти се е изповядал. Щастлив съм като... А ти?

— И аз — каза тя засмяна.

— Поспи тогава, сега аз ще бдя вместо тебе.

Пилар се събуди чак когато Енрике почука и оповести с тържествен глас, че закуската пристига.

Пристигнаха в Хавана след около три седмици. Тази част от пътуването мина без произшествия. Рефуджо се възстановяваше бързо, сега вече превъзможна без усилие онова тревожно, едва ли не кататонично състояние. Облечен изискано, или по-скоро разкошно, той се появи в салона още на другия ден след нощта, прекарана с Пилар.

— О, скъпи графе! — възкликна доня Луиза, скочи и грабна ръката му. — Добре дошъл! Толкова ни липсвахте! Кажете, за Бога, на каква щастлива сила дължим вълшебното ви изцеление?

— Какво друго би могло да бъде, освен морския въздух, грижите на моите приятели и онзи най-добър от всички лекове за болестите на плътта, присъствието на една красива жена?

— О, аз ви включих в молитвите си! — примижа многозначително вдовицата. — Боя се, че прекомерно ме ласкаете!

— Съвсем не ви лаская! — отвърна той и се наведе ниско над ръката ѝ. Само Пилар зърна погледа, който хвърли косо към нея.

Рефуджо беше неотразим — през цялата вечер той развлича присъстващите с разни весели и поучителни истории, свири им на китара, пя романси, един след друг, отново и отново чак до късно вечерта. Не показва и най-малък признак на умора, или че раната го боли. На следващата сутрин той сам смени превръзката си и прекара предобеда в разходки по палубата с доня Луиза и младата жена на търговеца, увиснали грациозно на лявата и на дясната му ръка. Преди да измине седмицата той вече тренираше фехтовка с хората си горе на палубата пред всички, като забавляваше охотно публиката с всевъзможни хапливи забележки.

Но духът му все още не бе излекуван като тялото му. Имаше мигове, когато никой с нищо не можеше да му угоди, злите му избухвания и острите му забележки плющяха като камшик над главите на околните. Дразнеше го всяко нещо — къде се е учил да готви боб този некадърник, готвачът; как непоносимо вони дантелената кърпичка, която доня Луиза непрекъснато размахва под носа му; да не говорим за Пилар, заплесната в игра на карти с Енрике и Чаро... Не помагаше нищо, нито притеклият се да обере мазнината от боба готвач, нито захвърлената през борда кърпичка на вдовицата, нито прекратяването на играта, когато ядните му заповеди накараха Енрике да излети към единия край на кораба, а Чаро към другия. Само за да има мир, и пасажерите, и екипажът все по-често го оставяха сам, това поне не го дразнеше.

За мъж като Рефуджо, свикнал с много движение и живот на открито, а сега запрян в бездействието на кораба, беше напълно естествено да е нервен и сприхав, още повече че беше измъчван постоянно от смъртен страх за брат си. Често си мислеше и за отговорността към хората си и сам се презираше заради ролята, която си беше избрал да играе, за всичките тези сладникави преструвчици с доня Луиза. Отгоре на всичко, непрекъснато го болеше главата. Пилар беше свикнала вече да разпознава признаците — натежалите клепачи, твърдите ъгълчета на устните, стиснатите зъби. Тя свикна и със свадливото му държане и ядните му думи, които режеха като с нож. Не беше кой знае колко трудно. Достатъчно беше да не му обръща внимание в момента, защото в избухванията му рядко имаше истинска

злоба, а и те никога не бяха насочени лично към някого. Или поне не лично към нея.

Скоро приятелите му установиха, че на Пилар ѝ се разминаваше по-лесно, отколкото на останалите, но въпреки това продължаваха да се скупчват около нея, за да я предпазват от хапливите му коментари. Понякога дори се осмеляваха да възразяват срещу държането му — не може пък да е чак толкова надменен. Хората просто искаха да ѝ помогнат, но Пилар имаше чувството, че така само още повече разваляха настроението му. Понякога той дори обвиняваше Пилар, че кокетира със собствените му приятели.

Когато имаше нов пристъп на главоболие, Пилар разтриваше слепоочията му и твърдите мускули на врата му, това като че ли го облекчаваше и той твърдеше, че ще му стане още по-добре, ако си легнат двамата.

Веднъж, след като се бе нахвърлил с обвинения, че тя нещо много се забавлява в компанията на Чаро, Пилар побесня от гняв и смъкна завивките си на пода. А когато същата вечер много по-късно той се върна от среща с вдовицата, тя беше успяла — с неимоверни усилия — да потъне в спокоен сън. Събуди се, когато той я вдигна на ръце и я притисна към гърдите си. Отнесе я до леглото и седна така, както я държеше на ръце. Никой, и най-малко Пилар, не би могъл да устои на сладките слова и безкрайните ласки, които изригнаха като вулкан.

По-сетне, когато лежаха плътно притиснати един до друг, Рефуджо каза:

— Граф Гонзалво е бил умен мъж.

— Така ли? И защо? — измърка тя в сладко доволство и прокара пръстче по къдравите косми на гърдите му.

— Защото е държал своята Венера на сигурно място, та да има духът му покой.

— А как се е чувствала тя?

— Той я е уважавал, така поне разправят, и се е грижел за нея, поднасял ѝ е всичко, което може да я зарадва.

— И е смятал, че това е достатъчно?

Рефуджо се опита да я погледне в очите.

— Ти не мислиш ли така?

— Струва ми се, че по-доброто решение е да бъдеш обичан и да запазиш свободата си... — Пилар избягваше да срещне погледа му.

— Нямах ли желание да бъдеш закрияна, да бъдеш в безопасност?

— Ако имах такова желание, сега нямаше да съм тук. Щях да си седя в манастира.

— Вярно е.

— След като жените не могат да затварят мъжете си в крепостни кули, защо мъжете да имат привилегията да държат жените си като пленници?

— Да, защо, наистина? Ти би ли могла да държиш някой мъж затворен в кулата на замъка си?

Лицето ѝ разцъфна в усмивка:

— Звучи страшно, но си има и своето очарование.

— Значи би го направила — каза той. — Не е ли време да си потърсим кула и да се затворим взаимно там?

Сега вече Пилар вдигна очи и го погледна — очакваше да срещне засмения поглед на човек, който се шегува. Но видя само собственото си отражение в сивите дълбини, видя и дебелия бръчка, врязана дълбоко между веждите, която му придаваше болезнен вид. Тя вдигна пръсти, за да изглади тази бръчка, прекара длан по страните му надолу към квадратната му челюст. Рефуджо хвана пръстите ѝ като някаква скъпоценност и ги допря до устните си.

— Не искаш ли? — запита той и топлият му дъх опари нежните ѝ пръстчета. — Тогава ще издигна около теб стена от целувки, която ако не завинаги, поне за момента ще ни даде сигурност...

О, Пилар се зае охотно да му помага в изпълнението на тази задача.

Не ѝ беше ясно дали Рефуджо спи с вдовицата. Не ѝ се вярваше, но понеже се страхуваше да не излезе противното, просто не питаше. Доколкото тя разбираше, Рефуджо не би имал нито сили, нито желание за такова нещо, след като излизаше от собственото им легло... Не би трябвало да се оплаква. В края на краищата тя беше тази, която се хвърли на врата му. Каквито и да бяха подбудите ѝ, това беше неоспорим факт. Той не ѝ дължеше вярност, даже и ако не се налагаше в името на тяхната обща безопасност той да продължи да ухажва доня Луиза.

Пилар разбираше, че тяхната връзка се основава не на любов, а на физическо привличане и постоянна близост. Дори да си позволеше да помисли нещо друго, беше достатъчно да си припомни онова, което ѝ беше казала Изабел: Рефуджо никога няма да тръгне с жена, към която изпитва някакви чувства. Кой знае защо мисълта за това ѝ действаше някак успокоително — нали това важеше и за неговия флирт с доня Луиза!

Хавана беше истински кошмар. Слънцето грееше безпощадно и се отразяваше нажежено до бяло от вълните, които се разбиваха в брега. Имаха усещането, че слънчевите лъчи ще подпалят „Челестина“ всеки миг. Група правителствени чиновници — представителят на митническите власти, управителят на пристанището, бирникът, нотариусът и един писар — пристигнаха да посрещнат кораба щом хвърлиха котва.

Когато всичките тези мъже се отправиха към нея, Рефуджо и капитана, Пилар изпита внезапен страх. Тя извърна лице, докато чиновниците се кланяха сковано и се разменяха неизбежните любезности.

Рефуджо се държеше дистанцирано, точно както би трябвало да се очаква от един аристократ, собственик на несметни богатства в Испания. Чиновниците се държаха раболепно, приветствията им за добре дошли, особено когато се обръщаха към Пилар, преливаха от двусмислия. Никой не се опита да спре Рефуджо, когато той видимо отегчен, им обърна гръб и си тръгна с Пилар, която се опираше на ръката му.

Но ако се беше надявал, че ще може лесно да се отърве от тези хора, Рефуджо явно се бе заблуждавал. Все пак не се случва всеки ден в затънтената Хавана да пристигне истински гранд! Новината се разпространи светкавично. До вечерта пристигнаха дузина покани, предлагаше се какво ли не — от закуска с някакъв заможен плантатор, с пет дъщери, вече моми за женене, и се стигне до разходка на коне из острова с губернатора. Закуската можаха да отклонят без проблеми и без да предизвикат подозрения, но с разходката не беше така. Когато Рефуджо се върна от ездата с губернатора, разказа, че било страшно приятно, но пък това довело до нова покана — сега вече ги канеха на

бал с маски в дома на губернатора, и то не само Рефуджо, но и всички приятели, които пожелае да доведе. Ясно беше, че имаха предвид Пилар, нали беше всеизвестно, че граф Гонзалво не отива никъде, където не са готови да посрещнат неговата Венера...

Доня Луиза беше очарована от възможността да се срещне с обществото, колкото и провинциално да беше всичко тук. Разбира се, и тя беше поканена благодарение намесата на един от приятелите на покойния ѝ съпруг. Същият този господин бил дълго време член на съвета на старейшините в Ню Олиънс, а сега изпълняваше подобна функция в Хавана. Сеньор Мануел Гевара пристигна най-неочаквано на борда и покани доня Луиза да отседне под неговия покрив, докато изчакат да се подготви за плаване малкото крайбрежно корабче, с което всички те възнамеряваха да продължат пътя си. Щял много да се радва, ако му бъде разрешено да включи в поканата си и нейните спътници. Доня Луиза веднага обеща на любезния домакин, че всички ще бъдат негови гости.

— Много ви бива да уреждате такива неща! — каза Рефуджо иронично. — Сигурно сте страшно доволна.

Дори и ако доня Луиза беше почувствала подигравателното бодилче в гласа му, тя с нищо не показва, че е засегната. Тя отвърна с усмивка в лешниковите си очи:

— Понякога наистина ми доставя удоволствие!

— И какво мислите ще стане, ако този господин познава отнякъде графа? Или ако е срещал Рефуджо де Каранца, Чаро или Енрике?

— Или ако е бил някога любовник на вашата Венера? И едното, и другото е твърде малко вероятно. Има доста години, откакто той напусна Испания.

Рефуджо сви рамене, лицето му не изразяваше нищо:

— Добре тогава. Значи няма причина да се безпокоим. Ако той реши, че има някакви неудобни спомени за някои от нас, ще имаме време да му запушим устата и да затрием и него, и цялото му домочадие със слугите заедно.

— Какъв жесток унищожител сте! — изчурулика усмихната вдовицата.

— Безпощаден при това! Иначе представяте ли си каква гледка ще е, когато палачът ми нахлузи качулката? Или може би вие

предпочитате едно аутодафе? Светата Инквизиция позволява да бъдат изгаряни не само мъже, но и жени...

— Огънят е вълнуващо нещо, не намирате ли? — отвърна вдовицата с блеснали очи.

Пилар, която ги наблюдаваше и следеше шеговития им разговор, почувства, че я побиват тръпки, като че изведнъж беше станало страшно студено.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Къщата на сеньор Гевара беше изградена от тежки блокове бял коралов пясъчник — солидна квадратна постройка, която да издържа на бурите, разтърсващи Тропика през есента. Многобройните високи прозорци, от пода до тавана, бяха защитени от палещото слънце с дълги балкони, опасващи като галерия цялата къща. Резиденцията беше построена на един вдаден в морето нос и разкриваше разкошна гледка към тюркоазнозелените морски ширини. Около сградата растяха непознати плодни дървета, хвърлящи сянка върху геометричните шарки на настланите с плочи пътеки. Навсякъде пъстрееха невероятно едри екзотични цветя, а на няколко метра зад къщата се разстиляше белезникавото море на захарната тръстика. Сеньор Гевара притежаваше огромна плантация.

Домакинът показва съвършено гостоприемство. Пилар и Рефуджо бяха настанени в най-разкошните стаи за гости, сервираха се богати трапези с най-изтънчени вина, а дъщерите на домакина правеха всичко възможно да развличат гостите — даваха истински концерти, свиреха и пееха. Жаждата на домакините за новини от Испания, каквито и да са те, беше толкова голяма, че сигурно биха посрещнали с радост и най-незначителния човечец, стига той да идва от Испания. Разпитваха безкрай за щяло и не щяло. Особено оживен бе Филип, най-големият син на плантатора, който явно търсеше поле за изява. Дамите разпитваха за модата, за живота в двореца, за новите авантюри. Сеньор Гевара искаше да чуе подробно за всички скандали и интриги на кралските министри.

Оказа се много полезно, че граф Гонзалво води твърде затворен живот — съвсем естествено беше, че той не може да разкаже много новини. Но Рефуджо навакса този пропуск като седна една вечер на чембалото и със замах и грация им изпълни потпури от всички най-модни мелодии. Възторжените му слушатели не го оставиха на мира, докато не им изсвири цяла поредица стари балади и народни песни, които хвърлиха цялата компания в сълзи на сантиментални спомени.

Доня Луиза беше в своя апогей — знаеше толкова много тайни, клюки и сплетни, а Енрике беше учудващо добър в ролята си на благороден гранд. Излезе, че основната му задача в Испания е била да събира информация за граф Гонзалво — разказваше забавно всевъзможни истории, които е преживял заедно с графа.

Очевидно устройването на балове беше любимо занимание на острова. В дома на Гевара имаше какви ли не костюми — пътниците от „Челестина“ можеха да си изберат нещо подходящо и да се включат във веселията.

Рефуджо се справи лесно — наметалото на мавритански принц му прилегна чудесно. Пилар обаче не пожела да се маскира като мавританска принцеса, забулена до очите в душни шалове и була, нито пък като танцовачка в прозирни ресни и воали. Нямаше никакво желание да се облече и като калугерка. Избра си накрая дамски костюм от миналия век — широк кринолин, драпиран с тъмносиня коприна, корсаж с банели, обточен с волани от бледосин тюл и подходяща за този костюм висока колосана плисирана яка.

Рефуджо надяна снежнобялата си роба и пристегна кърпата за глава със златен шнур. След това предостави спалнята изцяло на Пилар и Изабел.

Пилар го проследи с поглед в огледалото, докато той напускаше стаята. В маскарадния си костюм изглеждаше като същински владетел на пустинята, тръгнал на пир, но готов да се сбие веднага с всеки, който би дръзнал да го засегне с нещо...

„Вижда ми се някак неспокоен и раздразнен — помисли си тя. — А и безкрайно чужд!“

Изабел успя да вдигне косите ѝ във висока кула, истинско произведение на изкуството, сега ги пудреше обилно.

Не след дълго и Пилар излезе от спалнята, извъртя неумело широкия си кринолин, за да мине през вратата и заплува, гордо разперила платна, към Рефуджо, който я чакаше в галерията.

Не беше стигнала още до него, когато някъде в другата част на къщата се разнесе писък. Рефуджо хукна нататък и изчезна от погледа ѝ. Когато стигна до ъгъла, зад който се беше скрил, Пилар го видя коленичил до едно момченце, не повече от три години навярно, което ревеше, като че ли го колят. Беше най-малкият син на сеньор Гевара, изтърсакът на голямата фамилия. Момченцето беше облечено като

истински миниатюрен господин — копринени панталонки до коленете, широка, набрана в кръста риза и копринен пояс. На малките обувчици блестяха сребърни токи, косата му беше стегната на тъничък кок. Малкият беше вдигнал пръстчето си, вперил ужасени очи в капчицата кръв, която се появи там. Зад детето пристъпваше наперено и невъзмутимо жълтоглав зелен папагал.

— Ухапа ме! — пищеше детето. — Той ме ухапа-а-а...

— Кой? — запита Рефуджо, взе малкото розово пръстче в големите си тъмни длани и изтри кръвта с крайчеца на дрехата си.

Детето се обърна и посочи папагала.

— Тази проклета птица! Клъвна ме!

— Разбирам — каза Рефуджо напълно сериозно. — А ти какво му направи?

— Само си играх с него.

— Може да не е искал да играе?

Момченцето не отговори, само изхлипа и изтри сълзите от бузките си. Папагалът се приближи до двамата и започна да обикаля около тях.

Малкият поклати главичка:

— Мама...

— Искаш ли да й кажем, за да го накаже?

— Тя няма да го направи.

— Охо — каза Рефуджо — значи и друг път се е случвало?

Детето наведе очи и не отговори. Папагалът наклони смешно глава настрана и изкряска закачливо:

— Опа, Матео!

— Ти ли си Матео?

Малкият кимна и отново наведе глава.

— Хайде кажи сега какво да правим с този лош папагал? Дали да не му отрежем главата и да го бутнем в тенджерата?

— Не? — На малкото личице се изписа ужас.

— Не? Ами тогава да му завържем здраво човката, та да не кълве?

Малкият поклати глава и затърси с очи папагала, който се беше свил в една гънка на наметалото на Рефуджо и сега се опитваше да се изкатери нагоре.

— Знаеш ли какво? Предлагам и ти да го ухапеш по неговия пръст.

— Но той няма пръст!

— Да, но има крак, два крака дори.

Усмивчица озари лицето на детето и то поклати глава с невярващи очи.

— Да, ама са много мръсни.

Рефуджо въздъхна.

— Ето, виждаш ли, и аз не зная какво да направим...

— Аз зная! — провикна се момченцето. То протегна ръка, птицата подскочи със заучено движение, кацна на нея и се изкатери акробатично на рамото на детето. Матео се обърна и хукна, а папагалът размаха бясно крила, като че се силеше да хвъркне заедно с малкия си приятел.

Рефуджо се изправи, загледан все още след детето. Лицето му изглеждаше някак по-младо. Нямаше го измъченото изражение, което караше сърцето на Пилар да се свива от болка и някаква празнота.

Той се обърна и я погледна. Очите му се плъзнаха по напудрената пищна коса и се спряха на дълбоко изрязаното четириъгълно деколте, което разкриваше примамливата закръгленост на гърдите ѝ. С око на познавач той огледа тънката ѝ талия, бухналите поли и кринолина, който смешно се полюляваше по на цял метър от всяка страна. Той се усмихна, докато погледът му бавно се изпълваше с искрено възхищение.

— Изглеждаш величествено! Мислех си, че ще предпочетеш монашеското расо, но така май е по-добре. Много си красива!

Комплиментът дойде неочаквано и я обърка. Тя се опита да отговори със съвсем естествен глас:

— И защо това?

Рефуджо ѝ подаде ръка, тя се опря леко на нея, и той я поведе надолу по стълбището.

— Защото... — отвърна той — при всичките тези твои фусты до тебе няма да може да се приближи никакъв мъж и да ти стори нещо...

— Освен, ако, разбира се, аз не реша да му помогна — стрелна го тя с поглед.

— Има такава възможност. Но като познавам милостивото ти сърце, сигурен съм, че надали ще окуражиш някого да бъде толкова

неразумен.

— Какво общо има тук моето милостиво сърце?

— Зная, че няма да искаш да станеш причина за убийство.

Пилар издържа пронизителния му поглед и тихо прошепна:

— Какво значение има един повече?

— Какво?

Гласът му беше студен и рязък.

— След леля ми, искам да кажа.

— Това е съвсем друга история! Ти не можеш да носиш отговорност за постъпките на един луд човек.

— Не? Но тогава и ти също! — отвърна Пилар сериозно.

Рефуджо я изгледа изпитателно — беше прекрасна в златните лъчи на залеза, спокойна и гордо изправена до него.

Вечерята беше тържествено официална. Видимо жената на домакина, която бе съумяла да привлече в дома си един истински испански аристократ, искаше да впечатли съседите си, които бяха поканени на вечеря преди бала. В къщата не остана сребърен съд или прибор, който да не е излъскан и изложен в трапезарията. Венецианският кристал искреше, изваден беше най-скъпият английски порцелан. По дългата маса бяха запалени толкова много свещи, че от тяхната топлина прекрасните тропически цветя, наредени умело в севърски вази по масата, вехнеха твърде бързо.

Мястото на Рефуджо беше отдясно на домакинята, докато доня Лузиа седеше от дясната страна на домакина. До Пилар седна един по-възрастен господин, облечен строго в черно, а от другата ѝ страна беше мястото на най-големия син на семейството. Възрастният господин се бе съсредоточил изцяло — и твърде шумно — в яденето, без да проявява особен интерес към поддържането на разговора. Но Филип Гевара, напротив, изобщо не поглеждаше храната.

— Сеньорита — прошепна той толкова тихо, че никой не би могъл да долови думите му — имам чувството, че оглупявам. Надявам се, че ще ми простите моята неосведоменост, но аз изобщо не знаех коя сте! Като си помисля само, че прочутата Венера де ла Торе е била цели два дни под един покрив с мене, и то без аз да зная!

Младият мъж бе истински кастилец на външност, малко дързък и поразглезен, прекалено самоуверен за възрастта си.

— Моля ви, предпочитам да не се говори за това — промълви Пилар тихо.

— Трябваше да го зная! Как не отгатнах! Вашата фигура, вашата външност... О, вие наистина сте несравнима! Съвсем не е чудно, че графът ви държи под ключ. Ако бяхте моя и аз щях да сторя същото.

— Трябва ли да ви напомням, че причината в случая е невероятната ревност на графа? — Пилар леко кимна по посока на Рефуджо, който ги наблюдаваше над ръба на винената си чаша.

Младият ѝ кавалер изобщо не си направи труда да погледне нататък. В очите му се разгаряше тъмен блясък.

— Да не би да се боите от него? Искате ли да ви отърва от графа?

— В никакъв случай! Оставете това! Как може да ви хрумне такава глупост?

— Глупост ли? Смятате ли, че не съм способен да го направя?

Пилар долови наранено тщеславие в тона му и побърза да го успокои:

— О, не, разбира се. Просто не изпитвам желание да бъда спасявана. Аз съм напълно доволна от сегашното си положение.

— Струва ми се все пак, че се боите. Смея ли да се надявам, че изпитвате известен страх и заради мене?

— Но аз почти не ви познавам — запротестира меко тя.

— О, има мъже и жени, които са се влюбвали един в друг и за много по-кратко време, само след един поглед по време на разходка, само след една думичка по време на утринната служба...

Лицето на момъка поруменя. Погледът, който ѝ отправи, явно трябваше да наподобява страст. За него тя беше истинско предизвикателство, някаква тайна, която той искаше да разбули — Пилар беше напълно наясно с това. Той виждаше в нея куртизанката, чиито чарове са превърнали един благородник в неин роб. За Филип Гевара беше истинско преживяване да може да разговаря нея, блаженеше го, явно, мисълта да я прелъсти.

— Не и аз — каза ледено Пилар. — Аз нямам нужда от любов.

— Жена с вашата външност не може да твърди сериозно такова нещо!

— И все пак ви уверявам, че е така.

— Предпочитате само да ви се възхищават. Разбирам ви напълно. За мене също би било неземно удоволствие да коленича в нозете ви.

— Благодаря ви, но няма да се наложи.

— Ако искате богатство, имам го!

— Искате да кажете, че го има баща ви. А как стои въпросът с титлата? — опита се тя да отклони разговора.

— Изпитвате наслада да бъдете жестока, но това ще направи още по-сладка вашата капитулация.

Пилар разбра, че само си хаби думите и времето да му обръща внимание. Тя сви рамене с театрално безразличие и извърна лице от него. Срещна очите на Чаро, който седеше малко по-долу на масата. Изглежда той беше следил разговора, защото не можеше да скрие колко се забавлява.

Беше вече среднощ, когато бе сервирано и последното блюдо на тази зашеметяваща вечеря. Гостите се поосвежиха и се приготвиха да тръгват за бала. По-младите кавалери щяха да яздят с факли в ръце, за да осветяват пътя на каляските.

Рефуджо реши да язди, към него се присъединиха Енрике и Чаро. Балтазар, в своите одеяния на прислужник, трябваше да се качи на задната стъпенка на една от каляските. В семейната каляска на Гевара заеха места домакинята, нейните две поизраснали дъщери и тяхната дуеня. Свободното място тя сигурно щеше да предложи на Пилар, или поне Пилар се надяваше да е така, когато изведнъж изникна вдовицата Елгезабал с маска в ръка и мантия, праметната върху заоблените ѝ рамене.

— И вие ли ще дойдете, доня Луиза? — възкликна изумена домакинята.

— Естествено! — отвърна войнствено вдовицата. — Говорите навярно за моето вдовство? Няма да танцувам, разбира се, но толкова много ми се иска да се порадвам на радостта на другите, да мога да забравя за миг скъпата си загуба! Зная, че скъпият ми съпруг желае това, той беше такъв алтруист...

Енрике, който стоеше наблизо, промълви с меден гласец:

— О, той несъмнено е бил истински светец.

— Така е — потвърди доня Луиза.

— Това ли е причината да не искате да живеете с него или той с вас?

Вдовицата въртна към артиста едно от масивните си рамена и не му обърна повече внимание. С леко кимване тя посочи празното място

в каляската и каза безцеремонно:

— Както виждам, има едно свободно място.

— Щом желаете... — В гласа на сеньора Гевара имаше лек укор. Тя се обърна към Пилар и каза: — Съжалявам, сеньорита, но се боя, че ще трябва да ви помоля да се качите при някой от нашите приятели, например при...

В този миг се намеси синът ѝ:

— Простете, майко, аз ще взема дамата. Трябва само да изчакаме малко, сега ще впрегнат конете.

Домакинята сбърчи чело и се огледа безпомощно наоколо. Останалите гости следяха с интерес разговора, майката, явно твърде притеснена от случилото се, се обърна към Пилар:

— Мислите ли, че ще ви бъде приятно?

Пилар усети върху себе си погледа на Рефуджо, който бе възседнал вече неспокойния си черен жребец. С добре артикулиран спокоен глас тя каза ясно:

— Но разбира се! И без друго много ми се искаше да взема и камериерката си, може да потрѣбва нещо за костюма... Така Изабел ще може да пътува на капрата.

Филип с нищо не показва разочарованието си. Настроението му обаче съвсем се развали, когато Рефуджо, Чаро и Енрике решиха да яздят край малката карета, за да ги съпровождат.

Пътуването до резиденцията на губернатора беше много приятно. Минаха покрай пристанището, край старинната крепост Фуерца — ветропоказателят на кулата изобразяваше индианка, нея именно наричаха „ла хабана“, след това оставиха зад гърба си замъка Моро, а на Пунта — двете крепости, които бдяха пред входа на пристанището.

Дворецът на губернатора представляваше внушителна барокова сграда, на изток от центъра на града, който подобно на останалите колониални испански градове носеше името Плаца де Армас. Постройката беше нова, все още някои части от нея се дострояваха. Помещенията бяха просторни и богато обзаведени, както подобава на човек, комуто са подсъдни всички испански чиновници от Новия свят.

Балната зала беше великолепна — правоъгълна със сводест таван с позлатени фрески, изобразяващи библейски сюжети. От двете ѝ страни се редяха остъклени врати, отворени към нощната прохлада.

Огромни кристални полилеи подрънкваха мелодично от повеите на вятъра.

Музикантите — цигулки, китари, флейта, чембало, барабани и кастанети — свиреха въодушевено и живо. Гостите, целите в скъпоценности, кадифе и коприна, вече се подреждаха за танците. Кавалерите се кланяха, дамите развяваха ветрила и очите им проблясваха в цепките на домината.

Но веселието не разчупваше стародавните форми на приличието. Погледите на майки и дуени бдяха зорко, съпрузите се навъртаха бдително около младите си жени. Желанието за забавление не биваше да премине границите на сдържаността, която сковаваше цялото това общество.

Пилар танцува първо със сеньор Гевара. Предположи, че техният домакин изпълнява не само задълженията си, диктувани от етикета, но и иска да ѝ създаде известен авторитет. Държеше се сковано, отдаден изцяло на мисълта за правилата на дворцовия етикет. Веднага след това изникна Филип, за да отведе Пилар на редицата за кадрила. Видя ѝ се, че ще е неучтиво да отклони молбата му, още повече че той я беше докарал с каретата си. Ала веднага съжали за това, че се съгласи. Младият човек се държеше като триумфатор, който иска всички да разберат това. Филип беше маскиран като конквистадор — в кадифен жакет и панталон по крака, с броня и старинен шлем. Костюмът страшно му подходеше, защото той се държеше наистина като завоевател.

Въпреки че още по време на пътуването с кораба Пилар понякога се чувстваше наблюдавана от любопитни погледи в ролята ѝ на Венера де ла Торе, до този миг не ѝ се беше случвало да се чувства унижена от тази си роля. Но палещите погледи, които ѝ мяташе Филип, беглите докосвания на ръцете му, докато я отвеждаше да танцуват, сякаш целяха да покажат на цял свят за каква жена я смята и колко страстно я желае.

— Ако не престанете да ме гледате с този тъп поглед — просъска му Пилар — ще ви ударя плесница!

— Не разбирам какво искате да кажете? — Блясъкът в очите му подчертаваше фалша на думите му.

— Много добре разбирате. Не съм някаква глупава госпожичка, която ще припадне в краката ви. Предупредих ви, че играете твърде

опасна игра.

— Сигурна ли сте? Може би все пак се надценявате. Не забелязвам нещо вашият покровител да се е забързал да ви спасява от мене.

— Защото не би искал да забавлява присъстващите с такива комедии.

— А може и да му е безразлично. Мъжете се пресищат от любовниците си.

Такава възможност съвсем не беше изключена, естествено, но Пилар упорито не искаше да мисли за това.

— Изненадва ме вашият жив интерес към чуждата собственост...

— За мене вие не сте чужда собственост. А освен това сте по-красива от всяка друга дама, която нощите на Хавана могат да предложат.

Цялото ѝ лице се сви от гняв, но гласът и остана равен:

— Сигурна съм, че се опитвате да ме ласкаете.

— Това е невъзможно, сеньорита!

— Не, вие сте невъзможен! — пресече го тя с леден тон и не пожела да каже нито дума повече.

Танцът свърши. Чаро се озова до нея — дали случайно, дали нарочно, той бързо се поклони пред Филип и предложи ръката си на Пилар за следващия танц. За миг като че ли Филип се поколеба и задържа ръката ѝ, но след това направи лек, почти незабележим поклон и я остави.

Пилар потъна в реверанс през новия си партньор и му се усмихна:

— Спасението дойде точно навреме. Благодаря!

— Досаждаше ли ви този господинчо?

— О, нищо особено. Само дето е твърде млад и самомнителен.

— Мога веднага да го изпратя да спинка, ако пожелаете.

— Предпочитам да не привличаме вниманието на околните.

Чаро се засмя и я понесе с въртене по целия дансинг.

— Вече е твърде късно, мисля.

Чаро беше облечен като рицар от средновековния орден на Тамплиерите, създаден някога на остров Малта за възхвала на Христа. Тежката му броня с червен кръст, извезан на туниката, страшно му

отиваше. Както винаги, неговите коментари за присъстващите бяха сполучливи и остроумни и Пилар се смееше от все сърце. Поклонът му в края на танца беше особено дълбок и толкова продължителен, че явно означаваше нещо много повече от обикновена вежливост. Когато предаде Пилар на Рефуджо, в светлосините му очи, подаващи се от процепите на маската се четеше възторг, но и мъничко съжаление.

Рефуджо, който бе наблюдавал сцената, беше обезпокоен, но не и изненадан. Той сам си е виновен за въздействието, което Пилар оказваше върху собствените му приятели. Красива, сам-самичка на света, преследвана от дон Естебан... Останалото се разбираше от само себе си. Та не изпитваше ли самият той желание да я закриля, но и да се възползва от нейната слабост? Защо трябва да очаква от мъжете от бандата му да бъдат по-различни?

Какво ли мисли Пилар? Какво изпитва тя? Колко му се искаше да може да разбере това! Лицето ѝ бе поруменяло от танца, сгорещено и влажно. Той ѝ остави малко време да си поеме дъх, преди да изрече поучително:

— Възхищението на обожателите действа добре на тена и сгрива сърцето, но скъпо се заплаща!

Пилар разбра, че намекът е за Чаро. Беше забелязала вече, че тексасецът я ухажва, но беше сигурна, че е воден само от симпатии, възникнали по време на дългото им пътуване. Докато увъртанията на Рефуджо около доня Луиза съвсем не бяха толкова безобидни.

— Говориш, естествено, от собствен опит — каза Пилар хладно.

— Естествено.

— И каква е цената, която се заплаща в такива случаи?

— Обожателите ще настояват да получат малки късчета от тебе, като сами си изберат мястото.

Думите му бяха точни и кратки. Дали не си спомняше за миналото и за годеницата, която навремето бе изгубил?

— И няма ли начин човек да се предпази? — попита Пилар тихо.

— За това се иска сила и склонност да причиняваш болка на другите.

— Ще рече, алтернативата е покорно да приемеш?

— Да, има такава възможност, разбира се, ако човек има вкус да се прави на мъченик.

— А когато ти натрапят да бъдеш мъченик? — запита тя, впила очи в строгото му лице.

— Обикновено има само един-единствен избор.

— Освен когато са засегнати и други хора?

— Не, дори и тогава не. Чистите рани заздравяват. Пеленачето не плаче, ако го отбият навреме. Една добре избрана бърза смърт е нещо много по-добро от бавно и вонящо гниене със същия край.

Рефуджо наговори сума неща, които Пилар дори може би не разбра правилно, но все пак каза:

— Сега разбирам защо не желаеш да бъдеш обичан.

— О, кой говори за любов?! Това е нещо съвсем друго.

Танцът с Рефуджо беше истински урок по изящество и съвършено чувство за ритъм. Той я водеше уверено, с изключителна грация. Цялата наслада от музиката той трансформираше в движение, увличайки в него и партньорката си.

Пилар чувстваше, че сега удоволствието ѝ от танца става двойно по-голямо. От начало ѝ беше малко трудно да следва стъпките му, но когато това ѝ се удаде, полетя на крилете на триумфа. Загледана в сребристо сивите му очи, запленена от вълните на ритъма, които ту ги устремяваха един към друг, ту ги раздалечаваха отново, тя трепетно търсеше да зърне отново и отново под полупритворените му клепачи онова, което караше сърцето ѝ да тупти неудържимо. Може би той да не желае да получава и да дарява любов, но Пилар бе сигурна, че не му е безразлична...

Приближаваше полунощ, Велики вторник отиваше към свой край. Сега оставаше да свалят маските, макар че надали щеше да има големи изненади. Малко преди полунощ щяха да сервират лека закуска — месо, сладкиши, за последен път всичко онова, което е забранено през постите. Управителят на острова, достолепен в дрехата си от сребриста дантела, с копринена бяла перука и странни обувки с червени токове, поведе гостите към трапезарията. От двете му страни вървяха стражи със сребърни жезли в ръка, облечени в яркочервени ливреи. Развеселените гости ги последваха като ято.

Рефуджо придружи Пилар до трапезарията и я настави да седне. След това отиде да ѝ донесе нещо за хапване. Изневиделица до нея изникна Филип и ѝ поднесе препълнена чиния. Зад него се появи и Чаро, също с чиния избрани лакомства, докато Енрике носеше чаша

вино. Беше приятно да си заобиколен от кавалери, дори и ако не всички идваха да флиртуват, а само предлагаха закрилата си. Единственият начин да не допусне никой да бъде оскърбен, беше да хапне по малко от всичко. Съвсем не беше лесно да се справи под вездесъщия саркастичен поглед на Рефуджо. Тя бодна по нещичко оттук-оттам, отпи вино, като се стремеше да поддържа закачлив разговор, та да намали напрежението между тримата мъже.

Енрике и Чаро сякаш не забелязваха Рефуджо. Започнаха да пускат заядливи забележки за тази затънтена провинция, за простата храна, та дори за цвета на кожата на дамите. Последва унищожителна преценка за това колко не струват конете на острова, да не говорим пък за слабата школа на ездачите. Просто да се чуди човек, има ли изобщо в Хавана някой, който умее да върти шпагата... Филип, който отначало беше склонен да им приглася, изразявайки копнежа си да поживее в Испания, постепенно млъкна, пламнал от сдържан гняв.

Пилар хвърли призивен поглед към Рефуджо в очакване да се намеси и да сложи край на тази провокация. Не беше никак редно да се заяждат със сина на човека, който им бе оказал гостоприемството си, и още повече, че бяха в дома на губернатора. Но главатарят на бандата явно беше открил нещо много интересно на дъното на чашата си и сега бе изцяло погълнат да го изследва.

А високомерните забележки нямаха край. Пилар се опита да посмекчи нещата, но не успя. Докато гласът на Филип се извисяваше все по-креслив, а лицето му ставаше все по-червено, Пилар се обърна ядно към Рефуджо. Но в този момент се разнесе гласът на една възрастна дама, която бе застанала до тях, носов и властен:

— Казвам ви, този човек е измамник! Първо, изглежда прекалено натруфен, и, второ, е твърде примирителен. Ако беше наистина граф Гонзалво, не би търпял толкова мъже да се въртят безсрамно край неговата Венера, казвам ви го! Ако това беше графът, отдавна да са се сбили.

Рефуджо се вкамени. Той бавно се извърна, виждаше се, че лицето му под маската е почервенияло от гняв.

Всичко наоколо замря — дори шепотът се стопи в напрегнато очакване.

Пилар чувстваше, че се задушава от вълнение — как ли ще отговори Рефуджо? Ясно съзнаваше, че е надвиснала опасност. „Нито

върви гневно да опровергае, нито да обясни спокойно и изискано, и едното, и другото ще е грешка!“ — помисли трескаво Пилар. Така думите на старата дама само ще придобият още по-голяма тежест...

Пилар облиза устни и събра кураж:

— Ах, мили! — изчурулика тя и се обърна сияеща към Рефуджо.
— Колко малко те познава тази сеньора!

Той обърна глава и я изгледа изненадан, но се усмихна, лицето му си възвърна своята невъзмутимост, в очите му трепна закачка:

— Или колко малко познава тебе, скъпа! — И чак сега той се обърна към възрастната сеньора и сведе глава: — Не искам да се оправдавам пред вас, сеньора! Това съвсем не е наложително. Но не бих желал никой да мисли, че сега държа на моята Венера по-малко, отколкото в първите дни на нашата любов. Смятате ли, че е невъзможно един мъж да има пълно доверие на любимата си? А има и още нещо: посочете ми поне един мъж в това общество тук, който да е достоен за усмивката ѝ. Няма да можете да го сторите, защото тя стои далеч над всички тях, както, впрочем, стои и по-високо от мене! Да убиеш тези мъже е също толкова глупаво, колкото да започнеш да изстребваш всички мъже, които вдигат жадуващи погледи към луната.

— Ако бяхте наистина граф Гонзалво, щяхте да опитате — повтори убедено старата дама, въпреки че в очите ѝ просия разбиране.

— И как бих могъл? — усмихна се Рефуджо, истински загрижен.
— Би било ужасно невъзпитано да извикам на дуел сина на нашия гостоприемнен домакин, нито пък мога да си представя, че губернаторът на острова би се зарадвал, ако съсипя бала му по такъв кръвожаден повод.

— Виж, това не се знае! — Гласът на Филип прозвуча пискливо от вълнение. — Ако ще се пролее кръв, тя би могла да е и вашата.

— Това щеше да е възможно, ако вашето умение се окаже на висотата на задачата ви — отвърна Рефуджо галантно.

— И съм млад, и съм силен! Ще заложите ли на своя шанс? — Лицето на младия човек стана пурпурно червено. Той погледна наперено и войнствено към родителите си, които бяха в другия край на салона, погълнати в разговор.

— Нима очаквате, че ще определя като залог моята Венера? Това е едно вулгарно хрумване, което тя положително няма да одобри.

— Точно така! — пресрещна гневно Пилар въпросителните погледи на двамата мъже.

— Не се страхувай, скъпа! Не ще позволя ти да бъдеш превърната в залог, уверявам те! — каза Рефуджо и премести поглед над главата ѝ към Енрике и Чаро.

Сякаш тримата безмълвно се споразумяха за нещо. Някаква команда бе дадена и приета.

Пилар изтръпна. Рефуджо замисля нещо, но какво? Много би искала да разбере... Гласът ѝ беше тих, но твърд, когато заяви:

— Аз не се страхувам.

— Това ме радва.

— Но не и мене! — изстъпи се Филип Гевара. — Искam удовлетворение!

— Аз също! — обади се внезапно Чаро.

— И аз! — добави Енрике и се възправи с целия си ръст. — Честта на всинца ни е опетнена, както и честта на мъжете от Куба. Искаме удовлетворение.

— Моля ви! — възкликна Пилар остро, с разширени от страх очи, беше вече ясно накъде отива работата.

Рефуджо поклати глава:

— Но това е смешно? Какво бихте доказали, ако се бием? Не, не, аз отказвам да поема отговорността за такава нечувана неблагодарност и незачитане правилата на гостоприемството!

— Но ще ви се наложи! — извика Филип разгорещено. — Няма да е честно да се измъкнете така!

Рефуджо театрално въздъхна:

— Не мога да позволя да бъда обиждан повече! Но няма ли да е добре да дадем възможност и на другите да участват? Какво бихте казали за едно състезание? Нещо като рицарски турнир, с всичките му там ритуали, изнасяне на оръжията и различни борби, които ще дадат възможност на гостите на губернатора да покажат майсторството си.

— Турнир? — повтори Филип с презрение.

— Именно. Не ви ли блазни мисълта да имате възможност да демонстрирате пред всички сръчността си, особено пред дамите...

Младежът поклати глава.

— Възможно е, но това иска много време, цялата тази организация... Докато един дуел...

— Защо? Какво толкова има да се подготвя? Разполагаме с цялата нощ и широките плажове, имаме коне, мъже, шпаги, та дори и лунно осветление на плаца за турнира! Отлични условия!

— Искате да кажете, още тази вечер?

— Има ли по-подходящо време? Разбира се, чак след като балът свърши, не бих искал да оскърбя губернатора.

— Но каква ще е целта на една такава борба?

— Същата, както при фехтовка. Победа над един достоен противник.

— Вие ще участвате ли?

— За мен ще бъде удоволствие! — Златната превръзка на челото на Рефуджо проблесна, когато той наведе глава.

— Какво трябва да бъде показано? — обади се Чаро. — Бой на сръчност или изкусна езда?

— Едно време турнирите са били проверка на уменията в тези две бойни изкуства.

Все повече слушатели се бяха струпали около тях. Припряният им шепот показваше интерес, изненада, но и възхищение — явно графът инсценираше цялото това представление, за да може да покаже пред колкото е възможно повече зрители, как умее да защитава честта на своята Венера...

— Не ми харесва тази история! — обади се Пилар плахо.

— На мене пък ми харесва — каза Рефуджо и очите му проблеснаха предизвикателно. — А ти ще бъдеш поне съдия, след като не си наградата. Има ли нещо по-подходящо за съдия, от една истинска кралица на нощта, красавица на красавиците, непричастна и справедлива?

— Престанете! — срязва го тя. — Престанете с този излишен шум!

— Необходимо ни е доказателство, мила моя, нима не виждаш? Доказателство, че граф Гонзалво държи на своята Венера.

Пилар го изгледа и заяви спокойно:

— Лично аз не желая да имам нищо общо с това!

— О, скъпа моя! Нужна ни е публика, нужни са ни хора, които да застанат на наша страна. Поне ти, моя сладка Венеро, за разлика от богинята на справедливостта не си сляпа!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Вестта за предстоящото състезание се разпространи из балната зала като пожар. Сеньора Гевара изписка ужасено, но иначе всички приеха с възторг възможността за нови забавления. Гостите на губернатора бяха толкова нетърпеливи, че дори славният момент на свалянето на маските мина някак бегло. Несъмнено, точно такава бе целта на Рефуджо, между другото, разбира се.

Рефуджо, хората му, Филип и неколцина негови другари напуснаха бала. Останалите гости ги последваха, почти не остана някой, който да пропусне очакваното зрелище. Като пъстри ята хората се изсипваха надолу по стълбището на величествената губернаторска резиденция, подвикваха на слугите си, търсеха конете или каляските си. По пътя през града към шествието се присъединиха всякакви хора — закъснели минувачи, хора без ранг и благороднически титли, изпечени от слънцето прислужници, улични търговци, музиканти, та дори и матроси от доковете. Те охотно тръгнаха с помпозното шествие на благородните господа, продължаваха да си пият, да се смеят и да си подвикват, недоумявайки какво точно става.

Пилар зае място в каляската на сеньора Гевара, просто побърза да се качи преди доня Луиза, без да чака покана. Приеха я обаче твърде хладно. По-възрастната дама ѝ отправи укоризнен поглед, убедена, че в центъра на цялата непристойна афера стои именно Пилар.

Пилар предполагаше, че Рефуджо и хората му ще се бият най-напред помежду си и после ще включат в борбата и Филип, но когато стигнаха на плажа, противниците вече се бяха разделили на групи. Филип беше избрал трима от своите приятели да се бият с него. Имаха достатъчно шпаги, коне и дори импровизирани щитове — предостатъчно за осемте участници. Двама от тях помагаша в момента на Чаро да завият конете със защитните помпони, докато Филип, Балтазар и Енрике затъпяваха остриетата на шпагите.

Пилар скочи от каляската и си запробива път през шумната тълпа към Рефуджо. Той беше захвърлил мавританската си роба, беше свалил

вълненото покривало от главата си и бе останал само по туниката без ръкави и тесните си панталони. Той точно проверяваше юздата на коня си и се опитваше да успокои животното, твърде неспокойно от шумотевицата на все по-нарастващата тълпа и от трепкащата светлина на факлите.

Той забеляза Пилар чак когато тя застана до него.

— Да не би все пак да си решила да ни дадеш благословията си?
— запита той весело. — Или насам те води чисто злорадо любопитство?

— Последното, разбира се — отвърна Пилар кратко. — Ще ми обясниш ли, моля те, какво целиш с целия този театър?

— О, с удоволствие, кара! Безспорно имаш право да получиш обяснение. Какво по-точно те интересува?

— Излагаш на опасност както моя, така и своя собствен живот. Защо го правиш?

— Целта ми беше да се измъкна незабелязано около цялата тази шумотевица при свалянето на маските. Няма нищо страшно. Знаеш ли колко тъмно може да стане на плаца, ако факлите угаснат?

— И това трябва да ме успокои, така ли? Могат да те убият!

— А ти ще плачеш и ще избягаш след това с победителя.

— Това е най-смешното нещо, което съм чувала от тебе! Какво да го правя този твой Филип Гевара?

— Точно това се питам и аз — Рефуджо говореше замислено, но явно искаше да я дразни.

— На тебе всичко ти е все на шега. Не можеш да очакваш, че стига да посочиш някого с пръст и той ще тръгне да се бие за тебе. Просто търсиш на кого да си изкараш лошото настроение, откакто дон Естебан ти се измъкна. А може би търсиш и нещо като отдушник за войнствените импулси на собствените си хора.

— Ето, виждаш ли, знаех си, че не си сляпа.

— О, разбирам те много добре. Ти се опитваш да дадеш добър урок на Филип Гевара.

— Урок по фехтовка и по езда? Какво говориш! Та нали той твърди, че е най-добрият по тези две дисциплини на целия остров!

— Урокът би могъл да бъде и по дискретност.

— Виж, това не е лоша мисъл. Ако поражението го научи да си държи устата и ако поохлади малко неговото любовчийство, значи ще

бъде по-добър човек. Разбира се, след това ние вече няма да има къде да живеем, но пък ще бъдем в по-голяма безопасност.

Пилар го погледна. Положително след днешната вечер те няма да бъдат желани в дома на сеньор Гевара, но беше наистина по-добре да са на друго място. Върху личността на граф Гонзалво беше хвърлена сянка на съмнение и за в бъдеще семейство Гевара щеше да ги наблюдава по-зорко. Но какво ли ще стане с вдовицата, която им беше осигурила подслон в този дом?

— А какво ще стане с доня Луиза — попита Пилар.

— Да прави каквото намери за добре.

— Какво ще стане, ако бъдете победени?

— Разбрали сме се, победителят ще целуне най-красивите дами.

— Съвсем не питам за това.

Рефуджо се разсмя развеселен:

— Зная, зная. Нали все пак имам очи на главата си! Виждам, че имаш много панделки. Моля те да ми дадеш едничка!

Преди тя да успее да отговори, една от панделките, които бяха вързани отпред на елечето между гърдите ѝ, беше развързана и измъкната от мястото ѝ. Пилар усети топлото докосване на пръстите му, а след това и леката хладина от това, че елечето вече не беше толкова силно стегнато. Тя бързо вдигна ръка, за да поприбере отвореното място и изгледа мрачно Рефуджо.

Той срещна погледа ѝ, докато обвиваше корделата около ръката си, завърза я на здрав възел, като остави крайчетата да се веят на вятъра. След това я хвана за ръка и я отведе до стола, който бяха приготвили специално за нея. Той ѝ помогна да се настани, поклони се леко и се отдалечи. Пилар изведнъж осъзна, че той специално е предвидил това място за нея, бил е убеден, че въпреки изразеното нежелание, тя все пак ще дойде.

Останалите участници в състезанието последваха примера на Рефуджо и потърсиха благосклонни дами. Младите хаванки руменееха, извиваха очи, но все пак подадоха на своите поклонници кърпички и панделки. Балтазар взе парченце от роклята на Изабел. С преиграна вежливост Енрике се обърна към доня Луиза и я помоли за една от панделките на вдовишкото ѝ боне.

Чаро се отпусна на едно коляно пред Пилар.

— Ще получа ли и аз една панделка, мадам, за да възхвалявам добродетелите ви?

Как можеше да му откаже това благоволение, което с нищо не я задължаваше и всъщност нищо не означаваше? Той не откъсваше поглед от нея, докато тя измъкна още една лента и я привърза на щита му. След това Чаро посегна към ръката ѝ и я поднесе до устните си, с поглед, изпълнен с обожание.

— Няма да ви разочаровам! — каза той, скочи и изчезна от погледа ѝ.

Състезателите обикаляха плаца, мереха и размерваха, маркираха, проверяваха почвата или се занимаваха с оръжието си. Събираха се на групички, оживено разискваха възможните стратегии. Тълпата зад Пилар ставаше все по-многобройна. Недалеч от Пилар, също на столове, бяха настанени губернаторът и съпругата му. Музикантите от бала, към които сега се бяха присъединили и няколко улични музиканти с дайрета и хармоники, подхванаха жива мелодия. Продавачи на портокали и сладкиши високо хвалеха стоката си, като напомняха, че на зазоряване започват постите. Препирните и залаганията ставаха все по-разгорещени — всички считаха, че мъжете от острова са къде-къде по-добри.

Рефуджо и хората му се бяха отдръпнали в единия край на плаца, скупчени съвсем близко един до друг. Когато се разпръснаха и се обърнаха, всички видяха, че са свалили ризите и туниките си и са почернили лицата, ръцете и горната част на тялото си с мазнина и сажди. Така те излагаха беззащитно телата си на ударите противниците, но пък в тъмнината почти не се виждаха и щеше да е трудно да бъдат улучени, бяха станали почти невидими. Пилар различи ясно белега на гърдите на Рефуджо. Какво ще стане, ако го ранят пак на същото място? Самата мисъл за това я ужасяваше, изобщо не можеше да си представи как ще издържи на това състезание. Но останалата публика явно нямаше никакви задръжки. Тя изпадна във възторг от тактиката на Рефуджо, новите залагания ясно показаха това.

Филип и приятелите му протестираха, та се наложи да предложат и на тях мазнина и сажди. С великодушен жест Филип отказа да приеме. Не желаше да се унизи дотолкова, че да се прави невидим с някакви чернилки. Пилар не можа да чуе какво му отговори Рефуджо, но видя как Филип се въртна и се върна при другарите си. В погледа,

който отпрати към Пилар, имаше смесица от ярост, желание и недоверие, но той не направи опит да се приближи до нея.

Рефуджо излезе напред, същински гладиатор, тръгнал към арената, поразкрачи крака, отпуснал шпага, и заговори на присъстващите:

— Приветствам Ви, вас, жителите на този приказен остров! Поздравяваме ви с добре дошли на последното събитие от тазгодишния карнавал! В знак на това, че ние високо ценим вашето гостоприемство, организираме състезание, в което ще се оценява сръчността, силата и ездаческото изкуство. Нека всички, които мечтаят за храбри дела и рицарска чест, да се присъединят към нас. А ако не желаете да участвате, дайте ни подкрепата на вашите аплодисменти! Ще мерим сили не за да пролеем кръв, а да обуздаем високомерието си, не за да отнемаме живот, а да честваме живота!

Той обясни правилата на играта. Ще бъде турнир в истинския смисъл на думата, ще се води борба до край. Остриетата на шпагите са притъпени, но все още могат да нараняват. Разрешени са удари, но не и прободания. Щом някой започне да кърви, той се счита за убит и трябва да напусне полесражението. Онзи, който изтърве оръжието си, се счита за пленник и може да се откупи само срещу заплащане. Боец, който изпадне в безсъзнание, може да бъде или спасен от приятелите си, или пленен от враговете си. Ако някой свали противника си от седлото, не е задължен и той да слезе от коня и може да продължи да се бие яздейки коня си. Победител в турнира ще се счита онзи, който остане последен прав, въпреки че боят може да приключи по всяко време, ако една от страните се обяви за победена. Съдията на срещата също има право да прекрати борбата. Двете враждуващи страни са решили да възложат тази длъжност на една красива дама: сеньорита Венера де ла Торе. Ето след малко тя именно ще подаде сигнал за започване...

Думите на Рефуджо бяха прости и ясни. Той прикани зрителите да вземат участие и обяви какво да очакват. Множеството посрещна с одобрителни възгласи и овации неговите обяснения.

Пилар знаеше, че имаше и още една причина Рефуджо и хората му да свалят ризите си. Те явно искаха да дадат на Филип и неговите приятели, неопитни в боя, известно справедливо предимство — много по-лесно е да нараниш до кръв едно голо тяло.

Рефуджо наподобих нещо като кратък поклон, обърна се и се метна с гъвкаво движение на коня си. Застана в центъра на импровизираната арена, изчакайки всеки един от участниците да излезе, да бъде представен със съответния ритуал и да се поклони пред съдията и публиката. След това състезателите се отправиха към конете си и застанаха зад чертите, ограничаващи двата края на плаца... Забодоха в пясъка запалените факти, за да ги угасят. Настъпи тъмнина.

Във внезапно настъпилата тишина се чу шумът на океана и тихото просвирване на пясъците под ласката на вятъра. Изпръхтя кон. В далечината се надлайваха кучета. Някой шумно кихна и се чу приглушен смях на жена.

Редиците на ездачите се очертаваха в слабата светлина на нощното небе.

Пилар нямаше представа как трябва да оповести започването на турнира. Някъде зад нея се разнесоха тихи, ситни удари на барабан, които ставаха все по-гърмки. Тя се озърна, за да намери нещо, с което да произведе някакъв по-силен звук. В тъмното не се виждаше нищо. Изведнъж забеляза пъстрите панделки на роклята си, които светлееха в тъмнината. Би могла да пожертва още една от тях. Тя се изправи и размаха лентата високо над главата си, така че да я осветят лунните лъчи. Остави я да се повее на вятъра и я хвърли към средата на арената. Панделката се плъзна във въздуха като птица и кацна, все още белеейки се, на земята. Точно в този момент биенето на барабана престана с един последен, призивен удар.

Сякаш самата нощ избухна във викове, възгласи, тропот на копита, последвани от звънтене и удари на шпаги, тъпи сблъсъци на щитовете, стонове и проклетия. Един от конете се изправи на задните си крака, друг изви глава и излезе от реда, за да бъде веднага изтласкан назад от останалите.

Тълпата се покопити, започна да реве неистово, да окуражава бойците. Множеството се люшкаше, всеки се блъскаше, за да вижда по-добре. Стигна се до сбивания. Жените също подскачаха и протягаха вратове, за да не изпуснат нещо, но веднага надаваха писъци и извърщаха лица в престорен ужас.

Пилар стоеше неподвижно, стиснала юмруци. Беше ѝ противно да гледа, но не се решаваше да си тръгне.

Един от конете се подхлъзна. Ездачът се освободи със скок и се опита да избегне удара на противника. По едрата снага и черната мазилка по торса можеше да се предположи, че е Енрике. Той хукна да хване подплашения кон, преследван от противниковия ездач. Конят препусна в галоп по брега и изчезна. Сега Енрике се обърна да посрещне лице в лице противника си. Приклекна и избегна ловко удара, като стискаше здраво в ръка шпагата си. Най-неочаквано той се наведе ниско и мина под корема на коня, изскочи от другата страна и с рязко движение смъкна ездача на земята. На лунната светлина блесна острие, на ризата на мъжа се появи голямо черно петно. Енрике се метна на седлото на чуждия кон и го пришпори към мястото, където кипеше боят.

Барабанът тревожно заби. Раненият се олюля към края на арената и приятелите му се втурнаха да му помогнат. Оставаха още седмица.

Пилар следеше напрегнато всяко движение. Изведнъж ѝ се стори, че двама от хората на Рефуджо си размениха удари! Сигурно се е заблудила! Или може би е бил някой зле премерен удар, попаднал случайно върху щита, който тя видя! Затаи дъх, цяла изтръпнала. Знае ли човек какво може да се случи в тази вихрушка от удари и бясно препускащи коне?

Но между острите викове, които посрещаха и изпращаха всеки удар, сега се издигна един спокоен, културен глас, който обясняваше всяко движение, всяко париране и коментираше допуснатите грешки. Множеството слушаше, ще не ще, този урок, смееше се и бучеше.

Противниците на арената станаха по-предпазливи, ударите им бяха по-обмислени, продиктувани не от ярост и жажда за мъст, а от пресметлива решителност.

Луната се скри зад облак и бойното поле сякаш изчезна от погледите им. Хората на Рефуджо се стопиха като някакви сенки, които изскачаха от мрака, нанасяха удара си и отново се сливаха с тъмнината. Шпагите им трескаво се въртяха във въздуха, проблясваха искри, остро звънтяха при всеки удар. Местните коне, чувствителни животни, неподготвени за такова сражение, ставаха все по-неспокойни, изправяха се и цвилеха при всеки удар, засегнал техния ездач.

И точно тогава Чаро напусна боя. Пилар не видя какво точно стана. Само до преди миг той бе в центъра на битката, точно там,

където се разменяха най-бързи удари, но след това Рефуджо издаде някаква заповед, която накара Чаро да свали щита си и да насочи коня си извън схватката, тексасецът се смъкна от седлото, като говореше тихичко на коня си, за да го успокои, след това го поведе към Пилар. Сега вече тя видя кръвта, която се стичаше от една тъмна резка на бузата му. Пилар протегна ръка да го докосне, но той бързо извърна глава и застана мълчаливо да наблюдава биещите се.

Пилар се питаше дали той не вини нея за цялата тази битка и своето нараняване. Може, разбира се, да е просто сърдит, че е трябвало да напусне борбата. Това сигурно е нанесло силен удар върху гордостта му.

Сега вече картината на боя показва предимствата на едната страна. Мъжете без ризи изтласкваха противниците си, които отстъпваха стъпка след стъпка. Все по-ясно проличаваше преимущество на Рефуджо и хората му — и по ловкост, и по неизчерпаема сила. Филип и двамата му съратници се биеха добре, но вече личеше, че са победени.

— Дяволе проклет! — възкликна Чаро, без да отклони поглед от гледката.

— Какво става? — попита Пилар стреснато.

— Сега се сетих, кой ме удари.

Тя погледна разкривеното му от гняв лице и погледа му, отправен към Рефуджо.

— Да не искате да кажете, че...

— А кой иначе?! Изглежда искаше да изравни силите, преди да изпълни наказателния си удар... — Чаро опипа лицето си с пръсти. — А може би и това тук да спада към неговото отмъщение...

— Не мога да проумея какво би могъл да цели с това.

Чаро я изгледа с безизразен поглед.

— Наистина ли? — тихо попита той.

Пилар не можеше да повярва. Тя продължаваше да се вглежда в очите му, когато около тях се разнесоха нестройни уплашени гласове.

Тя обърна очи към битката с разтуптяно сърце. Три... не, четири от конете лежаха на земята. Животните ритяха и се търкаляха wśród седла и ездачи. Изглежда един от конете се беше наранил и паднал, събаряйки и останалите. Един ездач в бяла риза лежеше с лице към земята. Останалите мъже се опитваха да помогнат на конете да се

изправят и се оглеждаха оръжията си. Луната бе изплувала от облаците и осветяваше цялата сцена.

Пилар видя Филип да се измъква почти изпод краката на Рефуджо. Проблесна острие. Свистенето на удара към Рефуджо прозвуча остро в нощта.

Рефуджо пресрещна удара с щита си и дебелата кожа, опъната върху дървото на щита, се разцепи като тънка коприна. След това Рефуджо парира умело с шпагата си оръжието на противника и отстъпи малко назад. Ударите продължаваха да отекват. Стоманата на двете шпаги звънтеше при всеки удар. Противниците отново се раздалечиха. Рефуджо каза нещо — прозвуча като предупреждение. Филип се засмя и отскочи назад, но само за да се втурне отново в атака.

Множеството замря. Не остана човек сред публиката, който да не разбра промяната — шпагата в ръцете на Филип не беше с притъпено острие!

Сега вече ударите се сипеха светкавично. Конете се бяха изправили вече на крака, останалите състезатели наблюдаваха борбата със свалени шпаги.

Рефуджо посрещна атаката на Филип с овладяна сила и пестеливи движения. Личеше си обаче, че се е отказал от досегашната си сдържаност. Той притискаше мощно Филип и след това отново отскачаше. Не му позволяваше да осъществи нито една сполучлива атака. Филип се отбраняваше. Биеше се отчаяно.

Очите на Пилар я заболяха от виждане. Изведнъж дочу зад гърба си трескавата молитва на жена. Сеньора Гевара! До дамата беше застанала доня Луиза, с блеснали от възбуда очи.

Тълпата реагираше бурно — съветваха, предупреждаваха, ревяха, спореха. Чаро стоеше като истукан, стиснал конвулсивно дръжката на шпагата си. Но когато усети върху себе си погледа на Пилар, извърна към нея тревожното си лице:

— Ще го убие! — каза той. — За Бога, Рефуджо ще го убие!

Филип продължаваше да отстъпва. По лицето му рiekна пот, ударите му ставаха все по-тромави. Бе зашеметен от студената пресметливост на офанзивата.

Острието припламна във въздуха и изби шпагата от ръката на Филип. Пилар изтръпна. Рефуджо трябва да бъде спрян! На мига! Но

как?... Но да! Тя е съдията, тя има право да прекъсне тази жестока безсмислена борба!...

— Стой! — извика дрезгаво тя и се втурна към арената. — Стига! Спрете! Веднага!

Рефуджо се поколеба за миг, но веднага продължи атаката, целият лъснал от мазнина и пот. Ударът му бе свършено премерен и точен. Филип се опита да парира и да отбегне остроото ухапване на стоманата. Но беше твърде късно.

Филип извика и рухна на колене. Рефуджо отстъпи. Лицето му беше странно спокойно и безизразно, когато забодеше шпагата си в пясъка. След това самоуверено се обърна и тръгна към Пилар. Пилар напразно се бореше със сълзите си, безпаметна от ужас и отчаяние.

Зад Рефуджо тя видя Филип, който се изправи с мъка, подкрепян от притеклите се приятели. На бялата му риза тъмнееше голямо петно.

Тя погледна отново Рефуджо, застанал пред нея. Но сега в тревогата на очите ѝ просветна и лека усмивка. Рефуджо я хвана за раменете и я притегли към себе си. Приведе се и парна леко с устни устата ѝ. Гласът му беше мек и дълбок, когато каза високо:

— Въздържах навреме ръката си, повелителко моя и се явявам да получа наградата. Играта свърши.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Пътуването до Ню Орлиънс беше досадно и скучно. Последната част от пътя нагоре по Мисисипи, тези безкрайни мили жълтокафеникави води, беше най-отегчителна.

Една от причините да намразят толкова малкия крайбрежен кораб бе, че се наложи да прекарат под палубата му последните три дни от престоя им в Хавана. Напуснаха дома на семейство Гевара веднага след тъжната случка на плажа — само си прибраха набързо багажа. Всъщност Рефуджо бе целял да постигне точно това. Странното бе само, че доня Луиза тръгна с тях. Заяви, че не възнамерява да остане и да слуша упреците и вайканията на сеньора Гевара. Майката на Филип беше бясна от гняв, не само защото едва не убиха сина ѝ, но и защото бе уронена неговата чест.

Но подслонът им на корабчето — тясната каюта с нагъчкани една над друга койки и само някаква омазнена зареса, която да отделя женското отделение от мъжкото, съвсем не можеше да задоволи претенциите на доня Луиза за комфорт. Тя поиска да ѝ бъде предоставена каютата на капитана, което, разбира се, ѝ беше отказано. Перипетиите около последвалата разпрания, обидните думи, изречени от капитана, бяха нестихваща тема за разговор през останалата част от пътуването, разбира се наред с темата за турнира. Забавляваха се да си припомнят и преповторят най-различни подробности. Никой обаче не можеше да каже откъде се беше появила непритъпена шпага в ръцете на Филип.

Филип бе заявил, че е напипал оръжието до себе си, след като избили от ръката му неговата шпага. Дали лъжеше? Не беше ли уредил нарочно замяната, за да има още една възможност, ако видеше, че губи битката?

Чаро беше склонен да смята, че Филип не би могъл да направи такова нещо. Но кой тогава?! Възможно бе някой от приятелите на Филип да е поставил шпагата до Филип, за да отмъсти за честта му. Дали пък не беше дело на човек, платен от дон Естебан?...

И тук, както при раняването на Рефуджо, навярно имаше пръст дон Естебан. Самият факт, че след като напуснаха Хавана нямаше ново посегателство върху живота на Рефуджо, можеше да означава, че убиецът е останал на острова или че след опътуването им не е намерил сгоден случай да посегне отново.

Но показателен бе начинът, по който се действаше — пратеникът изглежда беше твърде страхлив, за да изпълни пъкленото си дело сам, или твърде слаб, за да премери открито сили с Рефуджо.

Рефуджо рядко участваше в тези спорове. Пазеше мнението си за себе си и никой не можеше да го накара да заговори. Но това съвсем не означаваше, че той страни от останалите — често играеше карти с тях, свиреше им, разказваше всевъзможни комични случки, ухажваше галантно дамите и поддържаше хората си в добра форма като се фехтуваше с тях всеки ден на палубата и ги караше да се катерят като маймуни по вантите и мачтите. И въпреки това, станеше ли дума за нападенията, извършени върху него, той или сменяше темата, или намираше повод да се оттегли.

И спеше сам.

Тесните койки в общата каюта правеха невъзможно всяко друго решение, но Пилар не беше сигурна, дали и при други обстоятелства той не би избрал същото. След турнира той се държеше с нея вежливо, но дистанцирано, въпреки че понякога Пилар забелязваше замисления поглед, с който я наблюдаваше. Този именно поглед я тревожеше. Утешително беше само това, че и отношението му към доня Луиза не беше по-сърдечно.

Наближаваше пладне, когато корабът акостира в широкия плавен завой на Мисисипи под град Ню Орлиънс. Чак късно следобед митничарите приключиха своята повърхностна инспекция и издадоха разрешително за слизане. Пътниците бързо напуснаха кораба и още преди да настъпи нощта, вече излязоха от града. Целта на пътуването им сега бе имението на доня Луиза, намиращо се недалеч от града на един от каналите на реката, наречен Байу Сейнт Джийн.

Къщата, наследена от вдовицата след смъртта на съпруга ѝ, бе построена във френски стил. Беше на два етажа с по шест стаи, с плосък покрив, издаден широко напред над горната и долната галерии, които заобикаляха сградата от всички страни, имаше и допълнително крило, така наречената „гарсоньера“, където обикновено биваха

настанявани по-възрастните синове на семейството или други роднини и гости.

В къщата живееше икономката — мулатка с двете си деца. Изглежда не разбираше испански, но доня Луиза успя бързо-бързо да изясни на любовницата на своя съпруг, използвайки своя упражняван в двореца френски, коя е и защо е дошла. Мулатката изглеждаше твърде бавна и инертна, но веднага разбра, че трябва да се приготвят спалните, да се сгрее вода за къпане и да се сервира вечеря.

Доня Луиза направи първия оглед на новия си дом, като претича набързо из свързаните една с друга стаи. Веднага след това се зае да разпредели кой къде ще спи. За себе си избра една от ъгловите стаи в задната част на къщата, Рефуджо получи съседната стая. Пилар бе настанена в съседна до неговата стая, отделена от спалнята на Рефуджо с междинен салон.

Балтазар и Изабел пък бяха изпратени на горния етаж на „гарсоньерата“, а Енрике и Чаро щяха да спят в другите две стаи на същото крило. След като се разпореде с настаняването, доня Луиза нареди на мулатката да отнесе багажа по стаите.

— Няма да стане!

Този простицък, но категоричен отказ дойде от Рефуджо.

— Моля? — изви очи към него доня Луиза.

— Моля да ми простите, но аз възразявам! Вие бяхте изключително любезна и трябва да сме ви благодарни, че ни предлагате своето гостоприемство. Съжалявам, че се намесвам, но мой дълг е да пазя хората, тръгнали с мене на това тъй дълго пътуване.

Доня Луиза направи нетърпелив жест, сякаш да отмие тази ненужна вежливост.

— Предпочитате ли друга стая?

— Предпочитам да спя близко до хората, които са ми поверени.

— А именно? — Гласът на новата им домакиня прозвуча раздразнено.

— Пилар ще спи в моята стая.

— О, но фактически...

— Не мога да приема никакво друго решение. По-добре би било ако и останалите бъдат настанени в главната постройка. Предлагам Енрике да получи стаята до вашата, доня Луиза, а Балтазар и Изабел да

спят в стаята в противоположния ъгъл. А тогава вече Чаро може да получи друга стая откъм фасадата.

— Какво безочие! Наистина не зная как мога да допусна такова нещо. Сега сигурно ще ми дадете и наставления кога мога да влизам и да излизам...

— Моля ви! Нищо подобно! Можете да правите каквото желаете. Ако нашето присъствие ви е неприятно, веднага ще потърсим подслон другаде.

Двамата се измерваха с погледи, застанали в средата на потъналата в прах, осветена от свещите стая. Пилар местеше очи от изпълненото със спокойно очакване лице на Рефуджо към побледнялото лице на вдовицата. Самата Пилар бе причината за тази свада, но не можеше да разбере защо Рефуджо повдигна тази тема точно сега.

Неочаквано вдовицата вдигна ръце, сякаш се предава.

— Както обикновено, вашите заповеди са закон за мен! Съвсем не бяхте толкова упорит преди години, Рефуджо! Промяната, уверявам ви, съвсем не е към добро!

— Какво може да направи човек срещу неизбежното? Но вие ми причинявате болка... — Думите му прозвучаха престорено обидено.

Вдовицата продължаваше да го наблюдава с мрачен поглед:

— Бих искала да ви повярвам, но е невъзможно.

Веднага след като хапнаха, се прибраха по стайте си. На сутринта трябваше да стават рано, имаше много неща за вършене.

Пилар стоеше в средата на спалнята, която щяха да делят с Рефуджо, загледана в единичното легло от кипарисово дърво, с тънка мрежа против комари. Рефуджо се поспря на прага, след това бавно влезе и затвори вратата зад себе си.

Пилар обърна глава към него и попита с подчертано безразличие:

— Дали беше разумно? Ти излишно я засегна.

— Не беше излишно, а необходимо.

— Но след като положи толкова старания да й правиш мили очи през всичкото това време...

— Е и какво? Да въртя сега опашка и да очаквам да получа бонбонче? Доня Луиза ни даде подслон. Този факт не й осигурява никакви специални привилегии.

— Специални не, но може би нормални.

Той кимна утвърдително.

— Но всяко нещо си има граници. На мене тя може да заповядва, но не и на тебе.

— Изглежда това е привилегия, която запазваш само за себе си?

Той се приближи. Вървеше отпуснато, но тялото му излъчваше сила. Очите му изведнъж станаха потъмни.

— Възражаваш ли срещу желанието ми да те закрилям?

— Понякога, но не достатъчно често.

В очите му се мярна усмивка. Това беше достатъчно, за да я залее отново горещата вълна от спомена за това как се хвърли да прекъсне турнира.

— Знаех, че нямам предвид това — промълви тя колебливо.

— Така ли? Но всъщност би трябвало да е така, иначе ще приема, че се чувстваш засегната или дори нещо по-лошо...

Очевидно той намекваше, че тя ревнува. Беше грешка изобщо да коментира с него въпроса за стаите, преди самата тя да е наясно какво всъщност желае. Има само една възможност да излезе от това положение: Пилар вирна брадичка и го погледна право в очите:

— Аз нямам никакви права над тебе.

— И никога няма да поискаш да ги предявиш. Разбирам това много добре.

— Не мисля, че е така. Опитвам се само да ти обясня, че ти не си отговорен за нищо, ако ми се случи нещастие. Онази нощ в градината на моя втори баща аз те помолих да ме вземеш със себе си. Докъдето и да доведе тази моя молба, аз винаги ще я поддържам.

Лицето на Рефуджо остана спокойно и безизразно, но дълбоко в очите му загоря опасно пламъче.

— Очарователно! — възкликна той. — Но докато се силиш да ме освободиш от всякаква вина, ти би трябвало да помислиш и за това, че съществуват известни задължения помежду ни, които водят началото си от близкото ни минало...

— Говориш за моя опит да те изтръгна от вцепенението, което сам си бе наложил?

— По-скоро за успеха, който постигна в това отношение.

Пилар успя някак да запази гласа си спокоен, въпреки ярките представи, които думите му шеметно извикаха в съзнанието ѝ.

— И сега положението си остава същото. Аз го поисках.

— Аз също. Смяташ ли, че бих могъл да отблъсна такова сладко жертвоприношение? Но сега си мисля, че дори да ми костваше разума, та и душата ми, трябваше да не се поддавам и да се спася... от тебе!

— Разбирам. И защо не ме отблъсна?

— От вежливост, фатализъм и безпощадна логика. Както виждаш, тези качества могат да се окажат и порок!

— Безпощадна логика? — промълви тя.

— Да, Безпощадно строга. А и от чиста себичност. И така, можеш ли да приемеш моето предложение?

— Кое предложение?

— Предлагащата закрила. Склонна ли си да я приемеш?

Тя срещна погледа на сивите му очи и видя решимостта, изписана в тях.

— Питаш ме толкова вежливо, а имам чувството, че изобщо не ми даваш възможност да избирам.

— Ти си умна дама.

— А трябва ли да се преструвам, че не съм?

— Понякога илюзиите са истинска утеха — отвърна Рефуджо без никакво колебание, като протегна ръце, за да обхване с длани лицето ѝ.

— Ще ми позволиш ли да храня илюзията, че държиш на мене?

Пилар събра целия си кураж:

— Не, аз ще направя дори нещо повече от това. Ще споделя твоята илюзия.

Тя го чу как ахна от изненада, но не посмя да го погледне в очите, страхуваше се от онова, което може да открие там. Той се приведе над нея и устните му докоснаха нейните, като сладка награда. Въздишката ѝ погали бузата му, тя се приближи и се притисна в него. Останаха така притиснати, цял дълъг, безкраен миг на болезнена сладост. Тя чуваше силните удари на сърцето му. След това той пъргаво се наведе, пхна ръка под коленете ѝ и я вдигна на ръце.

Примижала в премала, Пилар усети лекото докосване на мрежата над леглото, а после потъна в мекия матрак. Рефуджо свали жакета си, кърпата от врата си, жилетката, ризата и панталоните и се приближи към леглото. Широките му рамене закриха светлината от единствената свещ, поставена на масата до леглото. Светлината позлатяваше кожата му, само лицето му оставаше в сянка, той се обърна, протегна ръка

изпод гънките на мрежата против комари и угаси свещта с пръсти. Стана тъмно.

Пилар свали пантофките си. Вдигна ръце и започна да разкопчава телените копчета на корсажа си, подсилен с банели. Рефуджо спря ръцете ѝ, като обхвана китките ѝ със своите дълги, гъвкави пръсти, свикнали да стискат дръжката на шпагата.

— Позволи ми да го направя аз — каза той с плътен, звучен глас.

Под сръчните му пръсти кукичките бързо отскачаха и корсажът се освободи. Той развърза шнуровите, с които бяха завързани полите ѝ, фустите ѝ, и ги остави да се смъкнат по бедрата. Беше му нужна секунда, за да съблече ризата ѝ. Остана да лежи известно време до нея, подпрял глава на лакът, зает да пригладжа леко с ръка следите от впилите се в тялото ѝ банели, притискали досега талията ѝ. След това наведе лице и проследи белезите с горещата влага на езика си.

Рефуджо беше нежен, но неотразим и категоричен завоевател. Държеше гърдите ѝ в дланите си, впил жадни устни в розовите им пъпки. Пилар прокара пръсти по косъмчетата на гърдите му, несъзнателно заопипва твърдите пъпки на мъжката гръд и проследи с устни белега от раната му. Виеше ѝ се свят, устните му палеха гладката като каймак кожа между бедрата ѝ, устремени към съсредоточието на цялото му желание.

Двамата едновременно се завъртяха и паднаха върху матрака, слепи и глухи за света, залюлени от вълните на кръвта, която гореща и бурна, пулсираше във всяка фибра на телата им. Бяха стигнали до края на дългия път на томлението и Рефуджо се гмурна в жарката мекота, настръхнал от удоволствие, безпаметен от безкрайно щастие.

Пилар беше цяла пламък и жажда едновременно. В мрака на нощта не съществуваше нищо друго, освен този единствен мъж, който я държеше в ръцете си. Нищо друго, освен магията на тяхното сливане. Той е изпълваше така, че я болеше чак, всичките ѝ мускули трепереха. Но неумолимият му ритъм я тласкаше все по-нагоре по спиралата на вибриращата наслада. Тя затрепери като в треска, мускулите ѝ се напрегнаха, вкопчи ръце в раменете му, за да не политне в бездната на нереалността.

Като че ли се скъса някакъв бент, някаква гореща вълна я вдигна във висините на непозната наслада. Пилар се надигна, притисна се към него и го повлече със себе си в дивия водовъртеж на забравата.

Рефуджо продължи да я държи в ръцете си, докато тя заспа.

Събудиха се призори и отново се отпуснаха на бавната мощна река, отново се отдадоха на сладостната радост да се слоят бавно в едно, сякаш завинаги.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Веднага след закуска Рефуджо и приятелите му потеглиха за Ню Орлиънс. Искаха да разберат къде се е настанил дон Естебан, да огледат как е построен градът, каква полиция има, кога минават патрулите по улиците. Тези сведения бяха особено важни за изпълнението на тяхната задача.

Не беше минал и час, откакто бяха тръгнали, когато се получи съобщение от управителя на колонията Естебан Миро, който нареждаше на вдовицата Елгезабал и нейните гости да се явят в дома на управителя. Капитанът на крайбрежното корабче доложил за тяхното пристигане. Искал да установи дали възнамеряват да останат в Луизиана и дали разполагат с необходимите средства, за да поемат разносните си. Чак след това вече ще им бъде издадено разрешение да останат за определен срок в страната. Това било формалност, която не може да бъде заобиколена...

Пилар настоя доня Луиза да напише на управителя бележка, в която да предложи време, когато ще могат да се явят на този разговор. Не биваше да се стига до там, че да ги отведат под стража.

Бандитите се завърнаха малко преди обяд. Бяха огледали улиците на Ню Орлиънс, бяха установили, че изобщо няма редовни патрули. Нощем улиците не били осветени — това можеше да се окаже полезно за тяхната акция.

Освен това бяха научили, че дон Естебан е наел резиденция в близост до двореца на управителя, до самия площад Плаца де Армас. Постройка във френски стил, с врата, водеща направо към улицата. Откъм предната фасада бяха дневните и гостните, докато спалните се намирили на задната страна на къщата. В отделна постройка била кухнята, на другия край на градината. Стража почти нямало — явно дон Естебан не очаквал неканени гости.

Не бяха успели да зърнат Висенте, но чули думите на някаква готвачка, която викала своя помощник със същото това име, произнесено на френски. Едно кратко посещение в близката кръчма им

разкрило, че донът си имал свой личен прислужник, който стои зад стола му и му сервира, когато се храни.

Заповедта на управителя да се явят в двореца не беше изненада за мъжете. Някакъв търговец им бе разказал, че непременно ще им трябва разрешително за престой. Чули също, че управителят Миро е човек строг и съвестен, който държи строго на реда и закона. Още с встъпването си в длъжност оповестил, че дамите от Ню Орлиънс ще трябва да се откажат от труфилата и скъпоценностите, а цветнокожите жени изобщо нямаха право да носят украшения и пера, трябвало да носят забрадки, наречени „тиньон“, за да личи ясно тяхното положение.

Навярно нямаше да е лесно да се разговаря с такъв човек, въпреки че надали имаше опасност да бъдат разпознати. Управителят от години бе заемал различни постове все из далечните колонии на Испания.

Въпреки това — така реши Рефуджо — съвсем не е наложително да ходят при управителя заради едно разрешение, стига да имат малко щастие. Разбира се, доня Луиза ще спази непременно уговорения срок, но ще извини гостите си. Ако тя пусне в действие забележителните си прелести, управителят сигурно ще се съгласи да определи друг срок за Рефуджо и неговите хора. А до тогава може да са успели да си свършат работата в Ню Орлиънс. Щеше да е интересно да се разбере, дали при своето посещение у управителя, дон Естебан е обявил присъствието на Висенте в своя дом. Дано доня Луиза успее да поразпита дискретно за това.

По време на обяда обсъждаха нашироко как и кога биха могли да освободят Висенте. Балтазар искаше да нападнат къщата направо, но това предложение беше отхвърлено, тъй като можеше да се окаже твърде опасно за Висенте, а и нали не искаха да привличат вниманието върху себе си. Енрике пък преценяваше, че ще е най-добре да се вмъкнат в къщата през нощта и да отвлечат младежа. Но от онова, което бяха подпитали, се разбираше, че нощем оковават Висенте с верига към каменния зид на къщата.

Чаро предложи да се промъкнат в къщата и да изненадат дон Естебан — например, когато се храни и Висенте го обслужва, Рефуджо реши, че това може би е най-подходящо, но веднага започна да умува

как биха могли да осъществят този план — как ще се доближат до къщата, без да извикат подозрение у хората на дон Естебан.

— Ами можем да се облечем като група странстващи артисти — предложи Енрике. — И да помолим да ни бъде позволено да представим нещо пред уважаемия господин...

— Или да подкупим някои войници и да вземем униформата им — намеси се Балтазар. — Тогава дори можем да поискаме да проверим разрешителното за престой на дон Естебан. Ще кажем, че в колонията са пристигнали тайно опасни престъпници и проверяваме всички.

Изабел се намеси уплашено:

— Всичко това изглежда много опасно.

Рефуджо кимаше при всяко предложение, но не казваше нищо. Видно бе, че се тревожи за по-малкия си брат.

Постепенно разговорите секнаха и настъпи мълчание. Гласът на Пилар прозвуча неочаквано силно, когато тя най-сетне събра кураж и наруши тишината:

— Днес тука идва една старица с количка. Продаваше зеленчуци и плодове. Готвачката на доня Луиза я повика и бабата влезе заедно с количката направо в кухнята зад къщата, седя, заприказва се, дори я черпиха с ликьор. Пълно е с такива търговки, които обикалят наоколо и влизат по къщите.

Балтазар и Енрике я погледнаха, сякаш говореше безсмислици. Чаро остана с поглед сведен над чинията си, като продължи да дроби нервно парченце хляб с вилцата.

Доня Луиза се извърна цялата на стола си, за да види по-добре Пилар:

— Наистина, мила моя, не разбирам...

— Оставете я да се изкаже! — пресече я Рефуджо.

— Струва ми се, че тук уличните продавачи имат лесен достъп до къщите. Влизат и излизат по всяко време, мъкнат какво ли не, яйца, мляко, зеленчук, сладкиши, хляб. А събират парцали, точат ножове и ножици, изкърпват медни съдове. Някои от тях си имат колички, достатъчно големи, за да се скрие един човек или дори двама.

Тя погледна Рефуджо. В угълчетата на устните му трепна усмивка и веднага изчезна.

— Значи този път няма да взимаме някое кърмаче?

— Не — съгласи се Пилар. — Но аз ще съм истинска старица.

— Това няма да стане.

— Защо да не стане?

— Дон Естебан няма да се откаже лесно от Висенте, дори и да успеем да го сварим неподготвен. Може да стане опасно.

— В Кордова също беше опасно.

— Много добре го помня и затова не желая да участваш и ти. Аз ще трябва да си подсигуриявам гърба, ще трябва да се грижа и за безопасността на Висенте и няма да мога да те пазя.

— Но аз не те моля да ме пазиш!

— Да, но след като си там, ще трябва да го правя.

— Наистина, Пилар — намеси се доня Луиза, — не бива да бъдете толкова непредпазливи! Това са мъжки работи.

— За мене залогът е толкова голям, колкото е и твоят! — обърна се Пилар към Рефуджо.

— Не съвсем — каза Рефуджо. — Все още не.

— Значи трябва да стоя и да наблюдавам какво ще стане? Мислиш ли, че вторият ми баща ще ме посрещне с отворени обятия, ако се явя при него, след като ти вече си измъкнал Висенте, и го помоля да ми върне наследството?

— Ние ще му отнемем едновременно и Висенте, и твоето имущество.

— Наистина, много мило от ваша страна! Но на мене ми е напълно ясно, че златото няма да е първата ви грижа. А аз бих могла да го търся, докато вие се занимавате с останалите неща.

— Невъзможно!

Чаро се прокашля и се намеси със сериозно лице:

— Защо Пилар да не може да дойде с нас? Тя често се е оказвала много полезна.

Рефуджо бавно се извърна и впери пронизителни очи в Чаро.

— Защото такава е моята воля. Волята на вашия главатар! Смятам, че това е достатъчна причина. Освен ако не възнамеряваш ти да заемеш мястото ми.

Сякаш самият въздух натежа от недоизречени предупреждения. Чаро издържа погледа на своя главатар, но кръвта бавно нахлуваше в главата му, докато цялото му лице стана алено. Сега вече той не издържа и извърна лице.

Но Пилар още не се предаваше. Тя вирна глава и пресрещна сивата стомана на погледа му:

— В такъв случай предполагам, че ще проявиш разбиране, ако аз предприема свои собствени стъпки.

— Разбира се, преди пристигането на амбулантния търговец.

— Ти просто ме принуждаваш да го направя!

— Дори след като си наясно, че твоето посещение ще предупреди дон Естебан и с това ще застрашиш нашето влизане в дома му?

— Нуждая се от парите, които дон Естебан ми дължи. Разбери, става дума за моето съществуване!

— През всичките тези седмици ти живея без тези пари.

— Да, на твоя гръб. Не мога да живея така цял живот.

— Така ли?

Пилар остави въпроса му без отговор.

— А и не са само парите. Дон Естебан ми отне всичко, което притежавах. Дома ми, начина ми на живот, хората, които обичам. Отказвам да му оставя всичко това, което той си присвои жестоко и нагло.

— И си готова да изложиш на опасност Висенте, само за да наложиш волята си?

На другия край на масата се разнесе тих стон — Изабел не бе могла да понесе жестоките думи, които си разменяха, но останалите мълчаха. Избягваха да срещнат погледа и на Пилар, и на Рефуджо, преструваха се на глухи.

— Разбира се, че не! Никога не бих го направила нарочно! — изпъшка Пилар — Но алтернативата е ясна. Просто можеш да ме вземеш със себе си при нападението.

— Вече ти дадох своя отговор — каза Рефуджо с каменно лице.

— И аз ти дадох моя.

— Наистина много ще съжалявам — продължи той, — ако се наложи да те задържа със сила.

Пилар бутна стола си назад и стана.

— Всъщност не би трябвало да очаквам от тебе нещо друго!

Той с нищо не показва дали този упрек го е засегнал. Но не направи опит да я спре, когато тя тръгна да излезе от стаята.

Пилар излезе от къщата и тръгна по галерията. Въпреки лекия ветреца, денят беше много топъл. Клонката орлово нокътче, която се бе увила около една от колоните, се бе отрупала с дребни бели и жълти цветчета, изпълващи с благоуханието си топлите повеи на бриза. Пилар пое дълбоко дъх в напразен опит да овладее лудите удари на сърцето си.

Рефуджо не се опита да изпълни веднага заплахата си. Той и останалите преседяха още часове в трапезарията. Тя чуваше тихите им гласове, докато обсъждаха плана си. Времето минаваше страшно бавно. Пилар съжали, че бе действала толкова прибързано. Беше свикнала да участва в разговорите им, а сега сама се бе изключила от тях.

Но Рефуджо е наистина неразумен! Защо не иска да приеме тя да му помогне? Преструва се, че уж е загрижен за нея, но дали това е единствената причина или просто иска да я държи настрана от своите работи?

Мъжете напуснаха къщата следобед. Малко по-късно Пилар чу, че Изабел влиза в съседната стая и отиде при нея.

По време на дългото пътуване тя беше обикнала Изабел, дори се бяха сприятелили. Но сега тя имаше една-единствена причина да търси близостта ѝ — да научи новини от нея.

Изабел можа да каже твърде малко. Тя също беше напуснала стаята почти веднага след Пилар, за да помогнат с доня Луиза в кухнята. Но знаеше, че Енрике е получил заповед да разузнае из странноприемниците и бордеите кога потегля следващият кораб за Испания. Било му възложено също така да се свърже с контрабандистите — това можело да се окаже от полза, ако се наложи бързо да изчезнат.

Не биха могли да се надяват, че управителят Миро ще разбере справедливостта на едно такова нападение върху новия комендант.

Рефуджо и приятелите му се върнаха късно вечерта с някаква скрибуцаща каручка и няколко мулета. Пилар изпита злорадо удовлетворение от това, че все пак бяха възприели нейната идея. Тя лежеше в леглото и се заслушваше как мъжете вкарват животните в плевника в други я край на двора. Чак след това се прибраха в къщата.

Вратата на спалнята тихо изскърца. Рефуджо не носеше свещ и се движеше с тихи, несигурни стъпки в тъмното. Тя чу

прошумоляването на дрехите му, усети как матрактът потъва под тежестта на тялото му. Тя лежеше неподвижно, стиснала здраво клепачи. Опитваше се да диша дълбоко и равномерно. Само след няколко минути той също задиша спокойно и Пилар се отпусна. Изпита огромно облекчение.

Когато се събуди на сутринта, той беше вече излязъл.

Беше Разпети петък и доня Луиза бе решила да иде на утринната служба в църквата Сейнт Луис, а след това, както беше обещала, да посети управителя. Намериха в обора някаква поизлющена двуколка и кон. Доня Луиза покани Пилар да я придружи.

Тази покана бе добре дошла за Пилар. Тя облече строга сива пола, бяла блуза и метна на главата си бяла мантия. С решително изражение тя се настани до доня Луиза.

В църквата тя усърдно се зае да реди молитвите си, но не можеше да се съсредоточи в литургията. Едва долавяше думите на свещеника.

Щом излязоха от църква, Пилар се раздели с доня Луиза. Каза ѝ, че има да прави някои покупки и че ще се върне навреме за обема. Доня Луиза запротестира и заразитва Пилар, какви са тия нейни работи, обаче Пилар само се усмихна и се отдалечи, като ѝ махна весело с ръка.

Най-после ще може да предприеме нещо сама! Струваше ѝ се невероятно, че е толкова близо до целта. Не изпитваше страх да се изправи срещу пастрока си. Дон Естебан беше извършил множество престъпления, възлагал бе черните си замисли на наемни убийци, ала никога не се бе опитвал да малтретира лично Пилар. Беше твърде предпазлив, за да допусне такова нещо. Предпочиташе да накара други да вършат мръсните му дела, ако съществуваше и най-малка опасност да бъде разкрит. И най-дребната улика за участие в престъпление би съсипала кариерата му — именно затова и сега той бе принуден да премахне всички свидетели, и най-вече Пилар, а заедно с нея и всички онези, които биха могли да ѝ помогнат да докаже как е умряла майка ѝ. Пилар разчиташе именно на това, че той никога не би извършил нещо необмислено, което би могло да застраши кариерата му.

Къщата бе точно такава, каквато я бе описал Рефуджо — с варосани бели стени, покрив от поразкривени от времето дървени плочи и боядисани в зелено капаци на прозорците. Улицата пред

къщата беше разкаляна. Капаците бяха затворени, изглежда вътре нямаше никой.

Пилар мина по дървените трупчета, наредени пред входа, като размисляше трескаво какво и как да направи. Трябва да бъде внимателна, въпреки обвиненията на Рефуджо, тя не бива да изложи на опасност Висенте. За нищо на света!

Тя се поспря, когато видя от входа на съседната къща да излиза някакъв мъж — явно висш държавен чиновник, личеше си не само по достолепната походка, но и по позлатения жезъл в ръката му, символ на високия му сан. Човекът се поспря, за да извика през рамо нещо на някаква жена. Много по-надолу по улицата имаше аптека и магазин за вина, а веднага до тях се гушеше магазинче за скъпоценности.

Тук навсякъде се говореше френски, съвсем рядко човек можеше да дочуе испанска дума. Табелите на магазините бяха изписани на френски, музиката, която долиташе през отворените прозорци, или която изпълняваха уличните музиканти, беше френска. Не бе трудно да разбере човек причините за слабото испанско влияние по тези земи. Три четвърти от населението и сега, след цели двадесет и пет години испанско владичество, продължаваха да бъдат от френско потекло.

Повечето испанци, надошли от колонията, са били мъже, оженили се сетне за французойки. Жената на управителя също бе французойка. Децата учеха на френски, всички ядяха френски ястия, преподавателите бяха французи. Към всичко това се прибавяше и фактът, че испанското владичество тук се бе наложило с революция, потушена със сила. За да не се допусне това да се повтори, а и за да се запази мирът в тази далечна, но стратегически важна колония, испанците бяха възприели политика на доброжелателство, доведена до абсурдни форми, само и само хората да не се бунтуват. Пламенните местни жители, произхождащи от френски авантюристи и непокорни преселници, прехвърлили се в Луизиана, виждаха едва ли не във всичко заплаха за френската си гордост и приемаха крайно резервирано испанските обичаи.

Когато стигна края на Чарт стрийт, така се казваше улицата, на която живееше дон Естебан, Пилар видя митницата, срещу която се намираше магазин за барут. Пред нея се възправи Палисадата — стени от дебели дървени греди, които заобикаляха града от трите страни, само откъм реката той не бе укрепен. Пилар остана малко, за да се

поразхлади на силния южен вятър, който облъхваше тялото ѝ. Вятърът донасяше ухание на цъфнали храсти и тя с наслада пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се освободи от напрежението.

Реши, че видяла достатъчно, обърна се и тръгна бързо обратно. Когато наближи отново къщата на същия онзи градски сановник, насреща ѝ се зададе мъж, който ѝ се стори познат. Вторият ѝ баща! Беше облечен в черно, на главата си имаше напудрена перука, сребърните копчета и токите на обувките му просветваха на слънцето. Вървеше наперено по улицата, като че беше сам. Лицето му бе замръзнало в мрачна високомерна гримаса.

Все още не беше забелязал Пилар. Влезе бързо в дома си.

Някакво внезапно раздвоение обзе Пилар. Не е готова още да срещне този човек! Изведнъж се усъмни дали постъпва правилно. Не знае какво да каже, когато застане пред него! Чувството за надвиснала опасност беше толкова силно, че тя остана на място като вкопана. Малко по-нататък по пътя ѝ имаше кръстовище, последното преди блока от къщи до дома на дон Естебан. Тя се насили да направи още няколко спокойни крачки, стигна до пресечката и сви бързо наляво. Облекчението, което изпита от това, че е извън полезрението на дон Естебан, беше толкова голямо, че тя отново спря, пое на няколко пъти конвулсивно въздух и избърса с ръка потта от челото си.

Не бива да остава повече тук! Дон Естебан може да стигне до пресечката всеки момент и да погледне на тази страна! Пилар прихвана полите си и ускори крачка. Само ако успее да стигне до следващата уличка между къщите, всичко ще бъде наред! Точно такава тясна уличка изникна сега пред нея. Пилар хвърли поглед през рамо назад. Ей сега ще се появи дон Естебан! Нужни са само няколко крачки още! Съвсем малко...

Една силна ръка я сграбчи за рамото толкова здраво, че я завъртя и блъсна с все сила в уличката. Пилар се удари в някаква варосана стена. Златни светулки затанцуваха зад затворените ѝ клепачи. Тя изпищя, но викът ѝ замря зад грубата длан, която натисна устата ѝ. Някакъв мъж я затисна с тялото си.

— Ако ще ругаеш, прави го тихо! — прошепна Рефуджо до самото ѝ ухо.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бясна от ярост, Пилар блъсна с две ръце Рефуджо и се облегна на стената, за да не падне. Той отстъпи крачка назад, но не пусна китките й, за да осуети всякакъв опит за бягство.

— Изплаши ме до смърт! — извика тя.

— Останах с впечатление, че искаш да се скриеш от дон Естебан и просто реших да ти помогна. Ако съм развалил нещо, мога да те пусна обратно.

— Да ми помогнеш! Решил си да помогнеш на самия себе си! — отвърна Пилар кисело. — Вярно е, че все още не се чувствам готова да се изправа срещу дон Естебан, но това не значи, че можеш да ми попречиш да се срещна с него. Моите основания са също толкова съществени, колкото и твоите, не можеш да ме накараш да се откажа от всичко!

— Да се откажеш? О, и на сън не би ми минала мисълта да те моля за такова нещо.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го тя, изпълнена с подозрения.

— Изобщо нямам нищо против да се видиш с дон Естебан. Дори се радвам, че продължаваш да упорстваш. — Той я пусна и се засмя. — Хайде, ела сега да си поговорим и да измислим как да се появиш пред твоя враг.

Пилар го изгледа продължително, докато осъзнае какво казва той всъщност.

— Значи си съгласен да ти помогна?

— Ти да ми помогнеш? О, не скъпа моя, как бих могъл да бъда толкова себичен? Напротив, аз ще ти помогна.

Тя вирна брадичката си, но не отвърна очи от лицето му:

— И защо?

„Да, защо всъщност?“ — запита се Рефуджо. Решението му дойде изведнъж. Изпитваше страх, че Пилар може да пострада, ако се отдели от него. Досега беше отказвал помощта й, защото искаше да е

сигурен, че тя е в безопасност. В него се бореха желание да я удуши от гняв и непреодолима потребност да я приласкае и да прогони всичките ѝ грижи... Рефуджо разбра, че капитулира и се примири с поражението си. Всичките му планове и намерения относно дон Естебан сега изведнъж рухнаха. Той се засмя кратко:

— Защо не?

Не им беше необходимо много време, за да съставят новия си план и само малко по-късно Пилар вече стоеше самичка пред вратата на дон Естебан. Отвори я на почукването ѝ. На вратата застана икономът на втория ѝ баща. Човечецът се ококори, когато я позна, но вежливо я помоли да влезе. От близката стая се чуваше подрънкване на чаши и прибори, навярно дон Естебан обядваше.

Въведоха я в голям салон, застлан с голям марокански килим. Креслата бяха тапицирани със зелено кадифе, обточено със златни шнурове. На прозорците с капаци имаше тежки копринени завеси, голям полилей от кристал и бронз се спускаше от високия таван. Но тези разкошни предмети стояха неподходящо, като дантела на проста ежедневна рокля, тъй като стените бяха само варосани, а подът беше от нерендосано кипарисово дърво.

Изглежда този салон беше главното помещение на построената във френски стил сграда. И тук, също както и в къщата на доня Луиза всички стаи бяха свързани една с друга, без всякакъв коридор. В салона се виждаха няколко врати, от които навярно се отиваше към повечето помещения на къщата. Въпреки че входната врата излизаше направо на улицата, къщата имаше на задната си страна галерия към голямата открита градина, без всякаква ограда. От там човек можеше да влезе направо в градините на съседните къщи.

Пилар се приближи до отворения прозорец и протегна навън ръце, за да бутне капациите и да вижда по-добре. По улицата се клатушкаше някаква каручка, огъната под товар сив мъх, същия онзи мъх, който наричат „капуцинска брада“, защото наистина приличаше на дълга калугерска брада. Такъв мъх растеше по клоните на дърветата край реката и го използваша за пълнеж на матраци. Мъжът на капрата, прегърбен и хърбав, пропяваше с треперещ гласец: „Дребен мъх, мекичък мъх! Мъх за булки, мъх за старци, мъх за малки и за големи! Хайде, на дребния мъх!“

Разнесе се шум от припрени стъпки. Пилар притегли отново внимателно капациите и се обърна, изправена до един от столовете с висок гръб. Трябваше да се хване за нещо, защото цяла трепереше.

На вратата се появи дон Естебан. Спря се, избърса устата си със салфетката, която стискаше в ръката си, и я подаде на прислужника. Лицето му остана мрачно и смръщено, когато се обърна към Пилар:

— Значи си ти, наистина! Не можех да повярвам. Как успя да стигнеш дотук?

— С кораб, както и ти.

— Изненадваш ме!

— Ти смяташе, че съм в Испания, така ли? Или, че съм мъртва?

— Това е несправедлив упрек! Как можеш да допуснеш такова нещо? — Дон Естебан изглеждаше объркан и явно полагаше усилия да събере мислите си.

— Не само го допускам, но го и зная. Сама чух как заповяда да ме убият.

— Не си разбрала правилно — отвърна той с престорена сърдечност. — Та ти си милата дъщеря на моята покойна съпруга! Единственото ми желание беше да те оставя на сигурно място при калугерките, докато отсъствам. Сигурно отвлечането на онзи разбойник Ел Леон е размътило разума ти. Какво стана с него? Как успя да се спасиш от ръцете му?

— Уверявам те, че разумът ми е напълно здрав — каза Пилар. — И няма защо да намесваме тук Ел Леон. Дошла съм, за да говоря с теб за имуществото на майка ми, което ти си присвои.

— Твоята липса на доверие и твоята неблагодарност за всичко, което съм направил за тебе, ме нараняват, но не ме изненадват всъщност. Всичко това напълно ти подхожда, след онзи долен опит да прелъстиш собствения ми прислужник Карлос! Ти си една покварена и безотговорна особа, която мисли само за долни плътски наслади! Ако не беше любовта ми към майка ти, не бих искал да имам нищо общо с тебе. Но заради едната любов към ближния ще те приема в дома си. В отплата обаче ще трябва да се подчиняваш безпрекословно на всички мои нареждания и да спазваш установения от мене ред.

При тези думи Пилар почувства ледени тръпки по гърба си, въпреки че нямаше от какво да се страхува. С остър, преливащ от сарказъм глас тя каза:

— Ти както винаги си мил и изпълнен със състрадание, но аз не се нуждая да ме приютяваш в дома си. Искам само онова, което ми принадлежи.

— Охо! Така значи...

Дон Естебан се обърна и се запъти с късите си набити крака към масата, след това отново впери зъл поглед в нея:

— Сама ли дойде?

— О, не съм чак толкова глупава.

— Кой е с тебе и къде се намира сега?

— Това не те засяга. Ще ми дадеш онова, което искам още на часа, иначе ще отида при управителя Миро и ще му обясня, колко подходящ си за този пост. Доколкото разбрах, дон Миро е съвестен служител, който спазва стриктно буквата на закона. Няма да е във възторг като разбере за досегашните ти афери.

— Той изобщо няма да те изслуша. Първо, си жена, и второ, честта ти отдавна е опетнена от онзи престой при един пропаднал разбойник. Ще имам грижата той да научи това.

Мина времето, когато тя щеше да се разтрепери пред неговата самоувереност, пред положението, което той заемаше, и от откритата му зловеща враждебност. Сега Пилар мислеше за майка си и за леля си, за това как те бяха намерили смъртта си, и не се остави да бъде сплашена.

— Може би имаш право. Но може и да не стане точно така — отвърна тя хладно. — Ще е доста интересно да видим какво ще се случи, не мислиш ли? Но аз не вярвам, че ти ще се решиш да предявиш обвинение към когото и да било. Защото си твърде уязвим. Твоята най-голяма слабост е присъствието на брата на Ел Леон в собствения ти дом.

Усмивката на дон Естебан стана някак ъгловата.

— Този човек е мой длъжник. Той е тук доброволно.

— Какво толкова ти дължи, та да трябва да го изплаща с кръвнина?

Усмивката на втория ѝ баща се изпари, в лицето му се плисна морава вълна.

— Какво знаеш ти за страданията и болката, които моето семейство е трябвало да изтърпи от тези кучи синове де Каранца.

Знаеш ли колко мъка са ми причинили? Трябва да бъдат изтребени до корен! Иначе никога няма да имам мир.

— Изтребени — повтори Пилар, — но едва след като си направиш удоволствието да ги унижиш, както постъпваш с Висенте.

— Това е мое право. Нещо много си се загрижила за малкия де Каранца!

В задната част на къщата се разнесе глух удар. Без да обърне внимание на шума, Пилар продължи с малко по-звънък глас:

— Разбира се. Защото не е толкова ловък и не може да избяга като брат си.

Някъде съвсем наблизо, може би в трапезарията, се разнесе приглушен вик, последван от трясък. Пилар бързо пристъпи напред, хвана дон Естебан за ръката и заговори кресливо:

— Сега Висенте не ме интересува! Искam си зестрата. Нямам с какво да живея! Ти не ми остави нищичко, нито пукната пара, заграби всичко! Искam само онова, което ми се пада по закон, и ще си го получа, ако трябва ще те преследвам и до последния ти час!

Дон Естебан я отблъсна от себе си. Със зъл поглед той отиде до вратата и се провикна неспокойно:

— Алфонсо! Какво става там?

Тъй като отговор не последва, той отново се обърна към Пилар:

— Значи е Ел Леон, така ли? Ти си на негова страна! Дошъл е заради брат си.

Пилар трябваше да го залъже с нещо, да го задържи още, дори и само за няколко секунди:

— Казах ти, че Висенте не ме интересува! Нито пък имам нещо общо с Ел Леон! Искam си златото! Къде е златото ми, което си прибрал?

Дон Естебан цял се тресеше от възмущение.

— Няма да ти дам нито песо! Може би щяхме да се споразумеем двамата, ти и аз, стига да беше покорна и да си знаеше мястото. А ти си тръгнала срещу мене, събрала си се с един разбойник и неговата банда от главорези и курви! Щом си тръгнала с тях доброволно, стой си там! Всъщност точно там ти е мястото!

В очите на Пилар трепна усмивка:

— Точно така, тръгнах с Ел Леон. Нещо повече, аз го извиках. Сега вече нито имам друг избор, нито има къде да отида, ти сам се

погрижи за това. Но къде е твоето място? Ще се намери ли някъде място на този широк свят за един убиец на жени?

Дон Естебан изруга, но гласът му бе заглушен от дрънкането на оръжие в съседната стая. Очите му диво проблеснаха, той се обърна и с един скок се озова до вратата. Но точно в този миг през нея ловко се промъкна Рефуджо с насочена шпага.

— Колко жалко, че трябва да прекъсна този задушевен разговор! — каза вежливо главатарят на разбойниците, без никакво съжаление в гласа. — Виждате ли, страшно ми е интересно всичко, което има нещо общо със злато и пари.

Цялата кръв се отдръпна от лицето на дон Естебан, когато усети острието на шпагата опряно в брадичката му. Пилар никога досега не беше виждала тантурестото му тяло толкова изпънато.

— Как смеете...

— Много просто. Неприятничко, нали, да ви обезпокоим така внезапно...

— Ще отрежа аз нечии уши!

— Няма да стане! — засмя се Рефуджо. — Защото преди това ще съм ви прерязал гърлото.

Дон Естебан преглътна с мъка.

— Съвсем не ви приляга да убиете невъоръжен човек. Нали разправят, че винаги постъпвате както повелява честта...

— Никога не вярвайте на онова, което говорят хората! — Върхът на шпагата не помръдна от брадичката на дон Естебан.

— Ако искате... Ако е за Висенте, взимайте го и изчезвайте!

— Нима разрешавате? Колко благородно! Висенте обаче е вече свободен. В момента моите хора връзват слугите ви. Онова, което искам, е жената, застанала до вас, и нейното злато!

— Знаех си, че тази никаквица е с вас! Кучка!

Шпагата леко потъна в тлъстия врат, докато там се появи яркочервена капка.

— Как я нарекохте? Искам да вярвам, че не чух добре...

— Да... Дамата... казах... — поправи се дон Естебан с дрезгав глас.

— А златото? — Рефуджо отново го бодна леко.

— Ако го искате... Трябва да... да ми дадете възможност да ви покажа къде е скрито.

Рефуджо свали малко шпагата.

— Друго и не съм очаквал. Но ви съветвам да се движите много предпазливо! Ще бъде ужасно неприятно, ако станете жертва просто на нещастен случай.

Лицето на дон Естебан плувна в пот. Той се избърса с ръка и само размаза бялата пудра от перуката по челото си. Пристъпи с несигурна крачка към една от страничните врати. Рефуджо вървеше плътно до него.

Влязоха в една от спалните в задната част на къщата. Явно това беше стаята на дон Естебан — личеше си и по големината, и по разкошната наредба. Дон Естебан посочи към един голям тежък долап и Рефуджо му махна с ръка да го отвори. Домакинът извади ключ от джоба на жилетката си и го пхна в ключалката. Дръпна с усилие тежките врати и се наведе да вземе обкована с месинг касетка с катинар. Обръщайки се, той се препъна.

— Внимавай! — изкрещя Пилар.

Дон Естебан изруга и хвърли касетката към Пилар. Рефуджо протегна ръка, за да бутне Пилар настрани, но тя вече беше отскочила до стената. Касетката падна с трясък на пода и се обърна на тясната си страна. Пилар се подхлъзна, защото тласъкът на Рефуджо я извади от равновесие.

В този миг дон Естебан светкавично бръкна в шкафа и извади шпага. Острието изсъска като живо, когато го изтегли от канията.

Рефуджо скочи пред Пилар и парира удара, звънът на стоманените остриета отекна в стаята. Дон Естебан искаше да се възползва от момента на изненадата, но не се получи. Рефуджо го блокира безпогрешно. Двамата мъже се дебнеха настръхнали.

Пилар се възползва от отклоненото им внимание и дръпна настрани касетката със златото. След това застана по-далеч да наблюдава с ужас сцената.

Дон Естебан не беше неопитен младеж като Филип Гевара. Научил бе стотици трикове при италианските майстори на шпагата в „салас де армас“ в Мадрид. А беше и хитър и безскрупулен. Удобният живот и богатите трапези обаче бяха направили своето, вече беше понатежал и лесно се уморяваше.

Рефуджо имаше широк замах, превъзхождаше противника си по сила и издръжливост, но раната му все още го сковаваше. Макар че на

турнира в Хавана се беше бил геройски, Пилар се страхуваше дали ще му стигнат силите за един по-продължителен бой.

Двамата мъже си разменяха изкусни удари, всеки от тях търсеше да изпробва силата, волята и защитните умения на своя противник. Краката им пъргаво отскачаха, изписвайки причудливи пируети по нерендосаните дъски на пода.

Дон Естебан отново приложи някакъв трик. Рефуджо го парира с усмивка:

— Този го знаем! — присмя се той на дон Естебан. — Защо не опитате нещо по-ново? А докато го измислите, ми обяснете едно: как така ви хрумна да се насочите към моя брат?

— Той е един де Каранца! Това е достатъчно основание! Освен това го наблюдавах от доста време и видях, че е подходящ за заложник.

— И решихте, че това ще ме спре да доведе до успешен край работите на Пилар?

— Може да съм се излъгал... — Дон Естебан беше останал съвсем без глас. — Още тогава разбрах, че Пилар ме изигра. Тръгна някак прекалено безропотно с вас, почти без никаква съпротива. Най-близко до ума беше Висенте да е бил посредник. Такова нещо каза и дуенята на Пилар, сестра ми. Точно за това ще ми платите!

— Грешите! — Рефуджо поде нова атака, която понесе противника му, запъхтян и размахващ с усилие шпагата си, в противоположния ъгъл на стаята.

Спалнята беше дълга и не много широка, с високи остъклени врати към задната галерия. Дон Естебан, с гръб към прозорците, въртеше отчаяно шпагата си в отбрана, така че Рефуджо направи три леки стъпки назад. И двамата дишаха тежко и хрипливо.

В този момент в салона се чуха бързи стъпки и в стаята се втурна Висенте, болезнено слаб и дрипав. На лявата му буза имаше рана, не, не беше рана, а белег от жигосване — буквата „Г“ от „гуера“ — война, която се отпечатваше всъщност само на военнопленници.

— Рефуджо! — извика той. — Трябва ти да ги спреш! Алфонсо лежи в безсъзнание, а те рушат цялата къща!

Той отклони само за миг вниманието на Рефуджо, но дон Естебан забрави и чест, и кодекс, и се възползва от този миг. Дръжката на остъклената врата бе точно зад гърба му. Той я натисна и се шмугна навън през отвора. Рефуджо се хвърли и сграбчи вратата, преди дон

Естебан да я затръшне помежду им. Натискаше с цялата си сила, ритна я така, че дон Естебан политна назад. Висенте се втурна към Рефуджо и го хвана за рамото:

— Остави го! Той е стар човек! Стига вече убийства!

Рефуджо погледна изумен брат си, но бързо се освободи от ръцете му.

— Не съм убиец! Но за да няма повече убити, дон Естебан трябва да умре!

— Той или ти — отвърна горчиво Висенте.

— Да, но тогава ти, братко, ще продължиш името ни.

— Аз съм духовник — възрази Висенте.

Но никой не го чу. Рефуджо хукна след дон Естебан. Пилар докосна с ръка рамото на по-младия де Каранца.

— Кажете на другите да не търсят повече. Златото е тук. Нали ще имате грижата за него?

— Аз? Чие е това злато? Какво ще правя с него?

— Това не е толкова важно! — извика тя, докато отиваше към вратата. — Пазете го при себе си, каквото и да се случи.

Гонена от страха, тя се втурна след двамата мъже. Трябваше да е близо до тях, въпреки безмилостните звънки удари и остриите като бръснач шпаги, които я караха да тръпне от ужас.

Тя изтича през градината — безкрайни лехи с цветя и зеленчуци. Оглеждаше се за някакво открито място, където биха могли да са двамата. Не се виждаше никой.

Изведнъж проехтя остър вик — дойде някъде от съседната къща отдясно. Пилар хукна нататък.

Задната врата на къщата зееше отворена и се полюляваше на пантите си. Още от прага Пилар чу припряното звънтене на шпагите. Мина тичешком през някаква спалня и врхлетя в салона. В средата на стаята стоеше жена, закрила лице в дланите си. Пилар позна едрата, добре облечена жена на градския сановник, когото бе видяла навън преди това. Очите на жената бяха станали кръгли от ужас. Беше вперила поглед към входа на малкия параклис, пристроен непосредствено до къщата. Пилар се метна нататък.

Дон Естебан стоеше с гръб към олтара. Той вече не се дуелираше, а само мушкаше напред с шпагата си, за да се пази от атаките на Рефуджо. По лицето му струеше пот, капките се стичаха по

носа му и капеха на земята. Елегантната кърпа, вързана на врата му, беше изкривена, жакетът му беше разцепен на две места. В тишината на малката капела се чуваше дишането му — мъчително и шумно.

Жакетът на Рефуджо имаше тъмни петна под мишниците, косата му беше напълно мокра. Движенията му все още бяха бързи и силни, но я нямаше премерената точност. Виждаше се, че и той е изтощен. Дори стъпките му бяха провлечени. Той забеляза Пилар и за миг отклони очи от опасното острие на противника си. Дон Естебан се усмихна триумфиращо и нанесе удар, но той беше отбит светкавично, а мъжът се оттегли назад, за да се брани срещу бясната контраатака на Рефуджо. Залитна назад към олтара, плъзна се по ръба на масата и повлече дантелената покривка. Пламъците на свещите затрепериха и изпращяха, горещ восък потече по сребърните свещници и по покривката. Дон Естебан се подхлъзна тежко, но се опря на коляно и бързо скочи отново.

— Не е необходимо да ми падате на колене! — подигра се Рефуджо. — Сами сме, няма на кого да се изповядате!

— Вие не можете да ме убие тук! — озъби се дон Естебан, останал без дъх.

— А защо не? — запита Рефуджо и дойде по-близо, като завъртя шпагата с най-елегантното заучено движение, на което беше способен.

Господи! Това беше трик! Рефуджо се е преструвал на изтощен. Вълна на безкрайно облекчение заля Пилар, когато разбра това. Сърцето ѝ биеше лудо, страхът беше сковал тялото ѝ като отрова, която бавно се процеждаше в жилите ѝ. Тя не обръщаше внимание на господарката на къщата, която все още стоеше, без да мръдне, нито пък чуваше шума на тълпата, която се събираше на улицата. Не можеше да диша, не можеше да мисли, не можеше да прави нищо друго, освен да гледа като хипнотизирана бързите смъртоносни удари на двамата мъже.

Сега се биеха пред самия олтар, като някакви позлатени фигури в меката слънчева светлина, която струеше от високия прозорец. Имаше нещо абсурдно в тази жестока борба тук, на това място, но именно то придаваше и някакъв възвишен смисъл на тази борба на живот и смърт.

Дон Естебан беше явно на предела на силите си, но в очите му светеше убийствен блясък. Чертите на Рефуджо показваха ясно

безмилостната му решимост да изчаква. Да, това беше търпението на лъва, който дебне плячката си. Това беше Ел Леон!

Защо изпитва такъв страх заради този човек? Няма причина да се страхува. Никаква! Никаква друга, освен ясното съзнание, че ако той умре, ще умре и частица от самата нея! Нямаше друга причина, освен любовта ѝ...

Да, Пилар го обичаше.

Истината прониза съзнанието ѝ. Но преди да има време да я възприеме напълно, дон Естебан сграбчи покривката на олтара и я дръпна рязко. Свещениците издрънчаха на пода и свещите се изтърколиха на всички посоки. Дон Естебан размахна покривката като матадор своята мантия, а след това я запрати срещу Рефуджо, за да заплете шпагата му. С рязко движение Рефуджо отмахна покривката настрана, но задържа края ѝ, за да може сам да я използва като оръжие... Дон Естебан дръпна силно дантелата към себе си, тя се скъса и от силата се вейна назад като знаме. Сега той дръпна дантелените завеси отстрани на разпятието и също ги захвърли като преграда между себе си и Рефуджо. Когато Рефуджо се освободи от пенестите скъпи дантели, противникът му беше нахвърлял вече помежду им столове и пейки и тичаше към входа на параклиса, където стоеше Пилар.

Рефуджо нададе предупредителен вик, но Пилар вече бе разбрала какво е замислил вторият ѝ баща. Тя се отдръпна и се огледа бързо за някакво оръжие. Докопа един тънък висок свещник с наредени на него незапалени още свещи. Вдигна го високо и го насочи като някаква исполинска вилица срещу дон Естебан. Дон Естебан изрече някакво проклетие и се опита да я заобиколи. Сграбчи за китката снажната съпруга на сановника, изви ръката ѝ на гърба ѝ и опря острието на шпагата си в ребрата ѝ.

— Не мърдай, Каранца! — извика той.

Рефуджо остана неподвижен. Пилар остави свещника и застана до него. И четиримата стояха неподвижно. Мъжете дишаха тежко, въздухът излизаше със свистене от гърлото на дон Естебан, той не можеше да овладее дишането си. Жената на сановника скимтеше тихичко.

Зад тях се разнесе прашене и се извиха пламъци.

Пожар! Покривката се беше запалила, пламъците пълзяха по смъкнатите завеси, издигаха се нагоре и подпалиха останалите тежки драперии по стената. Огънят избухна изведнъж чак до тавана. Докато четиримата стояха като вкопани, сухият дървен таван започна да дими, облизван от малки огнени езичета.

Пилар се обърна към Дон Естебан и видя злорадството, изписано на безумното му лице.

— Ти си виновен за това! — изкрещя тя. — Нарочно го направи!

— А не беше ли хитро от моя страна? — изсмя се той и блъсна силно жената на сановника в ръцете на Рефуджо. След това отиде до вратата и я отвори:

— Ел Леон! — нададе тържествуващ вик той към насъбралите се отвън хора. — Бандитът Ел Леон, испански разбойник! Разграби дома на ковчежника Нунес и го подпали!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Избухна паника. Като вълна надолу по уличката се разнесоха ужасени гласове „Пожар! Пожар!“. Тълпата зашумя, насъскана и озлобена към Рефуджо. Шумът ставаше все по-силен. В отвора на вратата се появи първият мъж, след него се тълпяха други.

— Ще излезем отзад! — извика Рефуджо.

В гласа му се долавяше гняв и разочарование от това, че са принудени да бягат, но нямаше друга възможност. Не можеше да накара дон Естебан да се бие, когато бушува пожар, беше немислимо да се опита да си пробие път през тълпата, а да останат в параклиса би било равнозначно на самоубийство. Този път дон Естебан беше успял да си спаси живота.

Рефуджо се огледа безпомощно в параклиса, осветяван все по-ярко от лумналите пламъци.

— Нямаме време — каза Пилар спокойно.

— Нямаме — съгласи се той мрачно. Хвана я здраво за ръка и хукна към задната част на къщата.

Преминаха сякаш безброй помещения, стигнаха до задната врата, оставиха зад себе си задната галерия и с приведени глави притичаха през двора зад къщата, прескачаха някакви лежи с боб и чушки, заобикаляха отводнителни ровове, пълни с мазна вода. Зад тях тътнеше тълпата, впуснала се да ги преследва. Първите мъже вече изскачаха от къщата на ковчезника. Острите им викове показаха, че са видели Пилар и Рефуджо.

Чаро, Енрике и Балтазар се присъединиха към тях чак когато стигнаха до къщата на дон Естебан. С изтеглени шпаги те се изправиха да прикриват гърба на Рефуджо и Пилар, докато се приберат в къщата. Главатарят на разбойниците даваше кратки и ясни команди. Притичаха през къщата и излязоха през предната врата. Балтазар вече водеше Изабел. Енрике съпровождаше доня Луиза, а Чаро и Висенте трябваше да се грижат за Пилар.

Само до преди миг Рефуджо беше стоял до тях, давайки своите нареждания, но когато излязоха на улицата, той вече не беше с тях. Хукнаха с всички сили към реката. Пилар непрекъснато поглеждаше назад — видя как Рефуджо излезе от къщата на дон Естебан и тръгва в обратна посока. Някаква буца се надигна в гърлото ѝ и я задуши, когато видя дивата тълпа, която сякаш извираше от къщата, за да ги преследва. Шумните стъпки на Рефуджо обаче повлякоха преследвачите нагоре по уличката.

Вятърът донасяше дим и мирис на изгоряло, глъчката беше невъобразима, някой се опитваше да надвика шума и да внесе ред, търсеха се кофи, търкаляха бъчви с вода, влачеха стълби и брадви. Говореше се обаче само на испански и френските земевладелци, чиновниците и дамите от съседните къщи, излезли за да видят какво става, само свиваха рамене, без да разбират нито дума.

— Камбаните! Нека да бият камбаните! Бийте тревога! — изрева някой, когато се приближиха до Плаца де Армас и църквата Сейнт Луис.

— Няма да го направят! — отвърна друг. — Днеска е Разпети петък!

Камбаните наистина останаха неми. Пилар и останалите се провираха край магазинчетата и сергиите на пазарния площад, преминаха край стените на манастира на урсулинките. Изкачиха се по полегатия бент на реката и се добраха най-сетне до лодките, които трябваше да ги прекарат през блатата.

Рефуджо не беше тук. Двамата лодкари, наети от бандата, стояха на бента и се взираха във вихреция се сив стълб пушек, издигащ се над покривите чак до небето. Разпитваха тревожно Пилар и другите за пожара, имаха близки в града. Отговорите явно не им харесаха, те се дръпнаха настрана и си зашепнаха тревожно.

Зад лодкарите, в основата на стената бяха двете лодки — мънички и тесни, не по-широки от едностволно кану, но с дължина повече от десет метра.

Енрике се присъедини към групата малко по-късно и заяви, че доня Луиза отказва да дойде с тях. Балтазар и Изабел домъкнаха вързопите с дрехи и няколко торби с храна.

Димът ставаше все по-гъст и черен, превърна се в тежък тъмен облак, закрил цялото небе. Той се носеше на лютиви валма над реката,

закри пристаналите корабчета и лодки. Над дърветата проблясваха високи пламъци. Южнякът донасяше до ушите им панически крясъци и викове, както и тъпото срутване и прашене на горящо дърво.

Рефуджо просто изникна от дима. Беше свалил жакета си, ризата му бе разкъсана. Косата му и цялото му лице бяха покрити с дебел пласт пепел. Той погледна припасите, струпани до Изабел, и смръщи чело:

— Няма що, гледката е феерична! Аз ли ще товаря лодките?

Всички се скупчиха около него, но преди да успеят да реагират на упрека за тяхното бездействие, Рефуджо вдигна високо вежди:

— Къде е доня Луиза?

Енрике сви безпомощно рамене.

— Опитах се да ѝ обясня, че ти си наредил да тръгне с нас, но тя отказа. Когато я заплаших, че ще я домъкна насила, само ми се изсмя. Нямаше как, пуснах я.

— Да си седи тука — изръмжа Балтазар.

— Та да загине, така ли? — погледна го спокойно Рефуджо.

— Мислиш ли, че дон Естебан може да ѝ стори нещо? — попита Пилар.

— След като няма възможност да отмъсти на нас, това е твърде вероятно. Освен това доня Луиза трябва да отговаря пред управителя за хората, които е поканила в дома си. Дон Естебан изигра блестящ трик! В момента надали има някой в този град, дори невръстно дете или старица, който да не е хукнал да преследва Ел Леон. А това ще ни създаде допълнителни трудности.

— Какво става? Някакви проблеми ли има?

— Изглежда се безпокоят за пожара — отвърна вместо тях Чаро.

— Тогава нека те да си останат — реши Рефуджо след кратък размисъл. — Но ще вземем голямата лодка.

— Тези хора ни трябва, за да ни преведат — възрази Чаро.

— Само ако решим да тръгнем през блатата.

— Само ако? — погледна го Балтазар недоверчиво.

Но не получи отговор. Рефуджо отново изчезна в дима.

— Къде отива сега? — изплаши се Изабел.

— Мисля, че ще ни достави доня Луиза — в гласа на Енрике звънна неприязън.

— Обзалагам се десет към едно, че ще я доведе — кимна Чаро.

— Не съм толкова глупав, че да се обзалагам за нещо, в което съм сигурен — избоботи Енрике.

— Не мога да разбера за какво му е? — каза почти обидено Изабел.

— Иска да си успокои съвестта...

Висенте погледна Чаро и намръщи чело:

— Добре, но коя е тази жена? Коя е доня Луиза? Какво общо имат с брат ми?

Енрике му разказа накратко. Пилар почти не слушаше думите му. Чаро беше прав. Рефуджо се страхуваше да остави тук доня Луиза, за да не пострада. Но дали беше само това? Връзките, свързани на млади години понякога са по-здрави от по-сетнешните приятелства. Когато я срещна на кораба, Рефуджо беше отишъл при доня Луиза охотно, естествено, без думичка на протест, без поглед назад. Не означаваше ли това, че тази саможертва съвсем не му беше неприятна?

Вярно е, че ако беше отказал, можеше да стане опасно и за Пилар, и за хората му, но беше ли наистина наложително да ѝ се посвети чак толкова сърдечно и предано?

Колко е страшно да обичаш! Нападат те всякакви съмнения, разяждат те страхове. Изведнъж я клъвна ревност, че Рефуджо прекарва толкова много време с вдовицата... Завиждаше на доня Луиза само за едно — за това, че го е познавала, когато е бил млад и безгрижен. Какъв ли чаровен млад благородник е бил той, искрящ от остроумие и гордост, заобиколен от музика, с чисти чувства, непомръкнали от съмнения и усложнения... Пилар никога няма да го види такъв. Никога. Това беше толкова жалко!

Но не бива да се измъчва с такива мисли! Този човек е разбойник, изхвърлен от обществото. Ето че и тук, в Новия свят, той е търсен от властите също както и в старата родина. Човек без бъдеще, който няма какво да предложи на една жена. Рефуджо я задържа при себе си, също както и доня Луиза, защото се чувстваше отговорен за тях, но за него те бяха само бreme. Беше се нагърбил с грижата за тяхната безопасност...

Никога, никога не бива да узнае какви са нейните чувства към него! Пилар не беше съвсем сигурна как би се държал Рефуджо, ако му признае, че го обича. Може хапливо да заяви, че никога не се е опитвал нито да я прелъсти, нито да я вкара в леглото си. Или със същата

лекота може само да се усмихне и да се престори — със сладникава нежност — че отвръща на чувствата ѝ. Пилар не би могла да понесе нито едното, нито другото.

Усети как сълзите се надигат в гърлото ѝ, парят в очите ѝ. Избърса ги гневно, с надеждата, че останалите ще си го обяснят с лютивия дим.

Ню Орлиънс гореше, пожарът се разрастваше. Хората напускаха града, обхванати от паника. Бяха помъкнали със себе си всичко, което можеха да носят, тълпяха се при градските порти или се качваха на лодките, за да потърсят сигурност в средата на реката. Като че ли и къщата на дон Естебан също гореше. Някой от корабите, които се намираха по-близо до площада при големия насип, също бяха обхванати от пламъци.

Изведнъж страшен тътен разтърси въздуха, ехото го понесе над реката, чак до отсрещния бряг. Във въздуха се разлетяха дъски, небето просия в оранжево-червени отблясъци.

Изабел изпищя ужасено:

— Това какво беше?!

— Навярно някой от барутните погребни — каза Чаро. — Сега ще видиш как ще се разрасне огънят!

Имаше право. Последваха и други експлозии. Ловът беше основно препитание в тази колония, а можеше ли да има лов без барут?

Някакви сенки пробягнаха зад тях, чуха се леки стъпки, лодкарите се бяха отдалечили и крачеха бързо към лодките си.

— Хей, чакайте! — извика Чаро и се спусна надолу по бента.

— Съжаляваме, приятел! — обади се единият. — Не можем да си губим времето тук, когато можем да изкараме добри пари, хората само чакат да навлязат в реката.

Чаро изтегли шпагата си. Енрике и Балтазар сториха същото, щом разбраха какво става, и се втурнаха след него. Висенте не беше въоръжен, но хукна след тях. Чаро стигна до лодките преди двамата лодкари и насочи острието на шпагата си толкова заплашително, че двамата мъже просто замръзнаха на мястото си. Балтазар се спусна върху тях и ги събори на земята. Великанът се надвеси над единия, сграбчи го с една ръка за ризата и го вдигна, като го удари в брадата с дръжката на шпагата си. Енрике извади кинжала си и перна с дръжката

му другия лодкар. Бандите се наведоха над двамата мъже, които виеха от болка, без капчица желание да се съпротивляват.

— Късно, но ефикасно! — отбеляза спокойно Рефуджо, който наблюдаваше сцената. Той дойде при тях и посочи към по-голямата лодка. — Качвайте се всички и потегляме, веднага!

Той целият беше посипан със сива пепел, потта чертаеше светли пътечки по лицето му. Беше преметнал през рамо доня Луиза, която хълцаше, обсипвайки смешно с юмручета широкия му гръб. Зад него, направо от черния облак изникнаха група мъже, въоръжени с коси и вили, които крещяха с пресипнали гласове:

— Подпалвач! Ел Леон! Убийте го! Смърт!

Рефуджо сякаш плесна хората си като с камшик с грубите си и остри подвижвания. Те се втурнаха към кануто, докато Енрике мятеше светкавично последните три-четири торби, останали на насипа. Балтазар напрегна страхотната си сила, за да издърпа лодката от калния бряг край дигата и да я тласне в реката. Когато течението я подхвана, Балтазар подскочи и се прехвърли през борда.

Рефуджо, чиито стъпки не бяха по-малко бързи, хвърли на прострелите на земята рибари няколко сребърни монети, изтърча надолу по протежение на дигата и се хвърли в реката. Доня Луиза се задави, започна да плюе вода и да вие. Рефуджо се улови за ръба на лодката с една ръка, а с другата повдигна вдовицата така, че Енрике успя да я прихване през кръста. Бившият акробат я изтегли през ръба като чувал с брашно и я остави да се търколи в краката му. Наведе се да ѝ помогне да седне в лодката, но тя го зашлеви и избухна в нервни ридания.

Рефуджо се вдигна на ръце и се прехвърли в лодката. Балтазар и Чаро загребаха надолу по течението. Обзетите от бяс преследвачи нагазиха до колене във водата, но си останаха така, проклинайки и размахвайки оръжията си.

Рефуджо пропълзя до кърмата и хвана здраво руля. Под натиска на силните му ръце лодката се извъртя в обратна посока.

— Какво правиш? — извика Балтазар. — Сега сме срещу течението!

— А защо трябва да сме по течението? — попита Рефуджо и ако не беше въздъхнал тежко, гласът му щеше да прозвучи направо спокойно. — За нас Испания е далечна мечта, а в Хавана не сме

особено желани. Всички са по следите ни. Сега, след като дон Естебан ни направи толкова прочути, управителят Миро ще накара да претърсват всички кораби, ще изпратят описанието ни по всички Западноиндийски острови. Няма да стигнем далеч. Имаме една-единствена възможност...

— Каква?

— Една далечна страна, изпълнена с митове и магии, населена със странни животни и диви племена, огрявана от златните залежи.

— Тексас — допълни Чаро тихо. Лицето му някак изведнъж просветля и сините му очи заблестяха.

— Майко Божия! — простена доня Луиза. — Ще ни избият! Или нещо по-лошо...

— Или ще успеем да се измъкнем — каза Енрике.

— Или ще забравят за нас — настави Балтазар.

— Това е Божие изпитание! — прошепна на себе си Висенте.

Изабел скри лице в дланите си и залюля в отчаяние цялото си тяло:

— Как толкова далече, Господи?

Пилар погледна Рефуджо. Питаше се дали наистина е толкова уверен в онова, което върши. Какво ли ставаше в главата му?!

Рефуджо бе извърнал глава и наблюдаваше пламналия град, който само до преди малко беше все още Ню Орлиънс. По изцапаното му с пепел и сажди лице припламваха отраженията на пожара, водните капчици по клепките му приличаха на сълзи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Рефуджо потопи дълбоко греблото си в кално жълтите води на реката и насочи лодката наляво, за да избегне един ствол, носен от течението. Утринта беше светла и ясна. Вятърът духаше в гърба им. Цялото внимание на Рефуджо бе погълнато от управлението на лодката — борбата с течението, водовъртежите и отсечените дърветата, които плаваха по реката. Нямахше време нито за размисли, нито за спомени. И така беше най-добре.

Свикна бързо с управлението на лодката. Миналата вечер бяха спрели на почивка чак след като се бяха отдалечили на много мили от Ню Орлиънс. Можеха да помолят някой плантатор да пренощуват в дома му, надали някой би отказал, но Рефуджо не искаше да рискува. Колкото по-малко хора знаеха за тяхното придвижване, толкова по-добре.

Нощта не беше лека. За Рефуджо и хората му твърдата влажна земя не беше пречка. Но жените не бяха свикнали на такива сурови условия.

На седалката пред него седеше Пилар, заета да плете за всички шапки от палмовите листа, които бе набрала предишната вечер. Тя вдигаше очи само за да погледне от време на време околността. Доня Луиза се беше свлякла между седалките на дъното на лодката, почти в краката на Пилар. Мъжете вдигаха веслата ритмично и това премерено и сигурно движение действаше някак успокоително и ободрително.

Доня Луиза мълчеше, навярно бе потънала в дрямка. Рефуджо беше благодарен за тази тишина — за първи път откакто се бяха качили в лодката, тя бе престанала да хленчи. Явно тази жена ставаше непоносима в трудни ситуации...

Но Пилар беше нещо съвсем различно! Колко пъти вече попита не трябва ли тя да смени Висенте на греблата. Предишната вечер се бе погрижила за нараняванията, които бяха получили мъжете, беше останала да лежи до Рефуджо в мрака часове, без дори да се оплаче от непоносимите комари. Дори беше успяла да дремне малко. Ето и сега

Пилар седеше от часове на твърдата дъска, плетеше шапките и зорко следеше бреговете за евентуална опасност. Нито дума за неудобствата, не попита къде отиват, колко ще трае пътуването, далече ли е. Но въпреки това Рефуджо се чувстваше виновен, нали той я бе въвлякъл в това положение.

Пилар заслужава нещо по-добро. Но какво ли по-добро може да ѝ предложи той? Може би тя никога няма да може да се върне в цивилизацията, никога няма да види Испания. Беше я взел със себе си, воден от десетки съображения, повечето егоистични, ако не дори и себични. Беше я превърнал в отритната от обществото, изложи на опасност живота ѝ дори. Разпалените въглени на съжалението пареха гърдите му.

Слънцето играеше в косите на Пилар и ги превръщаше в старо злато. Лъчите очертаваха закръглеността на бузата ѝ, врата ѝ, тъничката ѝ ръка — кожата ѝ блестеше като коприна. О, те всички щяха да изгорят от немилостивото слънце! Дано поне тези нейни шапки запазят лицата им! За него и хората му това нямаше значение, но Пилар и доня Луиза не биха могли да го понесат.

Пилар извърна лице и го погледна въпросително.

— Какво не е наред?

Рефуджо изведнъж се улови, че е намръщил чело и се опита да отпусне лицето си.

— О, нищо! Чувствам се щастлив като муле, натоварено със сено, което не знае къде да отнесе товара си.

— И да се тревожиш, нищо не можеш да промениш при сегашното положение.

— Просто няма какво по-приятно да правя.

— Ако мислиш за Ню Орлиънс, трябва да ти кажа, че ти нямаш никаква вина за пожара.

— Виж, за това дори не съм се сетил.

— Съмнявам се.

— Разбирам те, боиш се да не изпадна отново в апатия и да те оставя да се оправяш сама.

Пилар го изгледа студено:

— Не, няма такова нещо. Смятам, че тогава ти просто беше изгубил контрол върху себе си. Освен това съм убедена, че и сама мога

да се справя. Може би не съвсем без чужда помощ, но все пак няма да загина.

— Предполагам, че това е нещо като предупреждение. Навярно вече си имаш планове за бъдещето.

— Не, просто исках да си наясно, че не бива да изкарваш нещата по-сложни, отколкото са. Ти не носиш отговорност за мене.

— Може би искаш да кажеш, че не желаяш да се чувстваш обвързана поради чувствата ми към тебе? Лъжеш се. Аз поех отговорността за тебе още когато приех твоето предложение в онази тъмна градина... Каквото и да кажеш сега, то не може да ме освободи от поетата отговорност.

— Щом настояваш да се правиш на мъченик, не мога да ти помогна.

— Ами все пак добре играя тази роля, не намираш ли?

Самият той долови колко горчиво прозвуча гласът му, но се надяваше, че тя няма да го забележи.

— Великолепно! Затова именно съм толкова сигурна, че имаш угризения заради опожаряването на Ню Орлиънс.

— Логично е все пак...

Рефуджо млькна и загреба с всички сили.

— Защото мислиш, че трябваше да спреш дон Естебан, затова ли? — усмихна се Пилар.

— Трябваше да го смажа като змия, да не му дам възможност да нанесе и един-единствен удар!

— Такова нещо съвсем не ти подхожда.

— Права си. Излиза, че това е някакъв дефект на самия ми характер, не е ли така? — Рефуджо зачака търпеливо за отговор.

— Може да има хора, които мислят, че е така. Но не и аз — погледна го тя в очите. — Ако ти убиваше, без да се замисляш, щеше да си като дон Естебан, безогледен и подъл. Но искам и аз да поема част от вината. Ако не бях с тебе, ти може би щеше да действаш другояче в къщата на пастрока ми, щеше да си по-спокоен и по-уверен.

— А можеше и изобщо да не проникна вътре. Остави това! Нали сам реших как ще действаме.

— С присъствието си аз ви изложих на допълнителна опасност, а и за пожара имам вина. Може би изобщо нямаше да се стигне до този дуел, ако не бях аз.

— А това вече щеше да е жалко! И без това ми трябваше някакво извинение, че ще го убия, особено след като видях какво е направил от Висенте. Не е твоя вината, че не успях да го премахна!

— Значи искаш да ми отнемеш чувството за вина и да ме лишиш от правото да бъда отговорна за самата себе си.

— Никога не съм имал намерение да ти отнемам каквото и да е!

Думите сякаш останаха да висят помежду им, докато погледите им се срещнаха. Върху лицето ѝ се разля руменина, която, явно, нямаше нищо общо със слънчевия загар.

— Намеренията търпят изменение.

— И хората също — добави кратко Рефуджо.

— За какво спорите там отзад? — намеси се Висенте.

— За грабежи и добри намерения — отвърна Рефуджо лаконично.

— Значи за касетката със златото. Знаеш, че надникнах и видях какво има в нея.

В гласа на младежа се промъкна нотка на неодобрение. Отговорът на Рефуджо прозвуча сдържано и все пак с леко безпокойство:

— Не, не знаех, че си я отварял.

— Виж какво, искам да поговорим по този въпрос. Ти не помисли ли как ще се чувствам, ако бъда замесен в една кражба? — Погледът на Висенте бе напълно сериозен.

Рефуджо въздъхна.

— Разбира се щях да помисля за това, ако предполагах какъв сомнителен глупак са направили от тебе в университета!

Висенте наподобяваше нещо като крива усмивка:

— Давай, давай! Откъсни ми главата! Аз съм свикнал, а сензорите Пилар не е.

— Виж какво, аз я познавам много преди тебе, братко...

— Така ли? — Висенте не обърна внимание на предупреждението, което се прокрадна в тона на Рефуджо, колкото и спокойно да бе изрекъл тези думи. — Тя потърси най-първо мене.

— Е, защо тогава не я грабна на седлото си и не я отвлече като мавританския принц от легендата?

— Защото тя не поиска, за съжаление, моята помощ — отвърна Висенте.

Рефуджо кимна подигравателно към Пилар:

— Моите поздравления! Изглежда си си спечелила нов обожател! Още един!

— Поласкана съм — каза Пилар.

— Така си и мислех — сряза я кисело Рефуджо, преди да се обърне отново към брат си. — Та какво казваш за златото? Лично аз не съм отварял тази касетка.

Лицето на Винсенте отново помръкна.

— Естествено, аз не можех да я взема, след като разбрах какво съдържа.

— И я остави там?

Винсенте бавно кимна.

— Ето колко кратко щастие даряват обожателите! — разсмя се Рефуджо. — Това злато принадлежеше на дамата, драги ми кавалере, то щеше да й свърши добра работа.

— Не го ли взехте? — попита Пилар изумена. — Оставихте го в къщата на дон Естебан?

— Стори ми се най-разумно.

Винсенте започна да се върти смутено на дъската, върху която бе седнал, и потърси с поглед подкрепа от брат си. Но Рефуджо изобщо не реагира.

— А къщата изгоря — добави Пилар.

— Да, боя се, че е така — едва-едва промълви Винсенте.

Пилар го изгледа остро, но намръщеното й чело се поизглади, когато видя клеймото на бузата му.

— Причиних ви толкова беди, като ви забърках в моите собствени неприятности — каза тя и поклати тъжно глава. — Би трябвало да ви поискам прошка...

— Не бива! Ето, аз би трябвало да съм ви благодарен! Рефуджо все не се съгласяваше да се присъединя към бандата му, но сега вече не може да ми откаже.

— Той не е разрешавал?

Винсенте хвърли към Рефуджо поглед, в който гореше бунт:

— Изглежда мислеше, че един разбойник в семейството стига!

— Така е — потвърди Рефуджо.

Пилар и Винсенте размениха бегла усмивка и след това бързо отвърнаха погледи един от друг.

Рефуджо погледна Пилар, която седеше пред него с изправен гръб. Колко достойно бе понесла вестта за огромната загуба! Той усети, че в него се надига състрадание, стана му болно, че тя трябваше да претърпи такъв удар, но същевременно изпитваше и известно задоволство, някакъв безсрамен триумф — ето, Пилар ще има още нужда от него, още дълго време нищо няма да се промени...

След миг той извиси глас и запя — песничката бе игрива, точно в ритъма на веслата. Гребците нестройно запригласяха.

Чак по мрак спряха на брега и си устроиха бивак. До късно, когато трябваше отдавна да са заспали, те останаха край жаравата. Хубаво беше да се отпуснат след напрежението на деня, от зоркото безпокойство, с което следяха бреговете на реката. Утолиха глада си с рибена чорба — Изабел я приготви от двете странно изглеждащи риби с дълги мустаци, които Висенте успя да хване с помощта на обикновен дамски фуркет. Димът на огъня прогонваше комарите. Около тях нощта пулсираше от живот, екнала от песента на щурците, жабите и какви ли не божии твари.

Синьо-черното небе над главите им бе осеяно със звезди. На два пъти прозвуча острият ловен вик на блатна пантера. Навярно те бяха единствените човешки същества в тази безкрайна пустош. Тази мисъл донесе странно успокоение на Рефуджо. Ето, тази страна предлага огромни възможности, толкова е просторна и необятна, би могла да предложи дори на него едно мирно бъдеще... За първи път от години той не беше принуден да се оглежда и да тръпне при всеки непознат шум наоколо. Сега тук, в този момент, не го застрашаваше никаква опасност от човешко същество — наоколо бяха само нощта и светът на дивата природа.

Доня Луиза перна един комар, кацнал върху ръката ѝ. Дървената паница на скута ѝ се разля от рязкото движение върху роклята. Тя изпищя и скочи, но стъпи върху паницата с връхчето на обувката си и паничката се плъзна в огъня.

— Не мога повече! Не мога! — развика се кресливо тя. — Комарите ме изпоядоха цялата! Опържих се на това слънце! Заприличах на онази мръсна мулатка, метресата на мъжа ми! Да стигна дотам, да няма с какво да се преоблека, да ям буламачи, дето и свините няма да ги ядат! Не мога! Настоявам да ме върнете! Ще платя! Ще дам на онзи, който ме върне в Ню Орлиънс хиляда... не, две хиляди песос.

Рефуджо се наведе гъвкаво и с една пръчка избута от огъня паничката на доня Луиза — имаха само по една на човек.

— Получавате толкова, колкото всеки от нас — каза той. — Но ако непременно сте решила да умирате, можем да ви оставим тук.

— Тук? На явна смърт? — изгледа го доня Луиза презрително.

— А може и да не е — намеси се Енрике уж плахо. — Може пък да ви намери някой индианец и да ви вземе във вигвама си. Няма да иска много работа от вас, особено след като му народите четири-пет дивачета.

Доня Луиза го погледна, примижала от ярост:

— Отвратително!

— Да, в началото може и да ви е отвратително, но се свиква, предполагам.

— Вие сте един несериозен глупак!

— А вие сте суетна и разглезена, но аз ви прощавам.

— Изобщо не държа вие да ми прощавате! — кресна тя.

— И все пак не е ли великодушно от моя страна, че го правя?

Пилар, която седеше, опряла глава на ръката си, се изправи.

— Животът ви е в опасност, доня Луиза, и ще бъде застрашен, докато моят втори баща е в Ню Орлиънс. Той е безпощаден в своето отмъщение, не разбирате ли това?

— Вашият дон Естебан, естествено! — изсъска вдовицата презрително. — Трябваше да се сетя, че всичко е заради вас!

— Не изкарвайте Пилар отговорна за вашето собствено положение! — намеси се Енрике сериозно. — Вие сама се присъединихте към нас на борда на „Челестина“. Мислехте, че е страшно вълнуващо да си играете с опасностите. Съвсем не е наша вината, че нещата излязоха много по-страшни, отколкото сте очаквала.

— Вашата Пилар може да е свикнала да бъде в компанията на бандити, сеньор, но не и аз!

— Не сте ли? — усмихна се подигравателно Енрике. — Още на кораба ви беше ясно кои сме. Докато никой друг не подозираше това, не виждахте нищо нередно!

Рефуджо изгледа строго доня Луиза.

— Нямам свободен човек, който да ви върне в Ню Орлиънс, доня Луиза. Пилар има право. Взех ви с нас, за да ви спася от отмъщението

на дон Естебан. Може да се предполага, че тази опасност съвсем не е отминала.

Вдовицата отметна глава:

— Не мога да си представя, че той може да ми стори зло.

— И моята сестра твърдеше същото за неговия син! Моля ви, вие сте храбра жена, иначе никога не бихте тръгнали за Луизиана! Покажете вашата смелост, сега имаме нужда от нея.

— Не понасям да живея без удобства! — изплака доня Луиза и отново перна комара, кацнал на бузата ѝ. — Не мога да понеса да гледам само вода, вода и пак вода!

— Скоро ще оставим реката и може да стане така, че да започнете да копнеете за тази вода. Зная, че можете да понесете всичко, което се наложи! Вие притежавате сили, за които сама не подозирате.

— Мислите ли? — попита доня Луиза, без да го погледне.

— Естествено! Тази сила е в самата ви кръв, това е силата на вашите предци, които са се борили и са умирали храбро по платата на Испания, за да прогонят маврите и да донесат святата вяра, същите онези испанци, които с меч в ръка и молитва на устните са крачели срещу индианците в далечни земи, за да се завърнат в родината си с джобове, натъпкани със злато.

— Така е — промълви доня Луиза и седна на мястото си. — Знаете ли дали има злато в Тексас? — запита тя с отсъстващ поглед.

Чаро, който седеше до доня Луиза, поклати глава и понечи да каже нещо, но Рефуджо го спря с почти незабележим жест и отвърна вместо него:

— Великият Франсиско Васес де Васкес де Коронадо с прекосил страните на Запада в търсене на богатството на Седемте града на Кибола. Не е успял да го намери, но това съвсем не означава, че то не съществува. Индианците на Юга са се обличали някога в златотъкани дрехи. Разказват се истории и за сребро...

— Поне да може човек да се върне от тази забравена от бога земя с някакво богатство — въздъхна доня Луиза.

— Нали? — съгласи се Рефуджо, като размени блеснал поглед с Чаро и Енрике.

Доня Луиза не продума повече, явно потънала в някакви свои размисли.

— Баща ми имаше много злато — каза Изабел с тих глас. — Като дете си играех с него и си редях жълтиците на стълбчета. Но след това всичко проигра и нищо не ни остави. Изхвърлиха ни от къщата, останахме на улицата. Там ме намери Рефуджо. Той ме спаси... от двама каруцари, които ме бяха помъкнали към конюшната.

— Не мисли сега за това, Изабел! — намеси се Балтазар и гласът му бе дрезгав от възмущение и нежност. — Недей да говориш за такива неща! Хайде, време е да си лягаме.

Изабел погледна продължително едрия мъж, усмихна се и каза тъжно:

— Добре, аз съм готова.

Малко по-късно всички се настаняха за сън, завити плътно в одеялата си. Рефуджо лежеше буден, вперил очи в нощното небе. Устните му се изкривиха в презрителна усмивка, като се сети за златото на доня Луиза. Злато! Мили Боже! Той напразно се опитваше да намери в мислите си искрица надежда за бъдещето, но не я намираще. Пред него лежеше само неизвестността.

Когато сутринта се качиха отново в лодката, доня Луиза погледна изпитателно Пилар:

— Как така не виждам следи от ухапването на комари по лицето ви?

Пилар несъзнателно докосна лицето си.

— Ако имате някакъв специален крем или някакво мазило, за да пазите кожата си, ще е наистина нечестно да си го пазите само за себе си...

— Нищо нямам, кълна ви се! Може би комарите не харесват моята кръв.

Доня Луиза продължи да гледа недоверчиво, докато се настаняваше в лодката.

— Уверявам ви — каза отново Пилар, — стига да имах нещо, веднага щях да го разделя с вас!

Няколко дни по-късно стигнаха до Червената река и тръгнаха на запад. Бяха изминали близо две седмици откакто напуснаха Ню Орлиънс, когато най-после изтеглиха лодката до мостика на стария военен пост, наречен Сан Хуан Баптист де Натчитохес. Валеше проливен дъжд. Едрите дъждовни капки се стичаха по светлозелените листа на дърветата и чертаеха кръгове по водната повърхност. Сякаш

самият въздух беше зеленикав — яркият сочен зелен цвят на листата се отразяваше в дъждовните капки.

Местните жители ги наобиколиха предпазливо, но дружелюбно. Видимо, тук всеки пътник бе добре дошъл, тъй като носеше ако не друго, поне новини. Но те не съобщиха нито дума за пожара в Ню Орлиънс...

Задрямалото градче имаше нещо гостоприемно и подканващо в себе си. Къщите бяха малки и скромни, но изглеждаха страшно уютни. Хората бяха истински гостоприемни. Говореха на някаква странна смесица от френски, испански, африкански и индиански думи, като се впуснаха да бърбят весело на новодошлите. Все пак можеше да се чувстват в безопасност — бяха достатъчно далече от Ню Орлиънс.

Продадоха лодката на добра цена и дадоха всичките пари, заедно с останалото им сребро за товарни магарета и коне — евтини, но бързи и яки понита. Само Висенте си намери един млад жребец, който като че ли бе наистина породист. Накупиха брашно и царевича, сушено месо, сланина, боб и чушки, а също и два мускета и още патрони.

Какво ли не направи доня Луиза да купят поне още по една рокля на всяка от жените, но всичко, което получиха, бе само топ евтин плат, дето ставаше само за размяна с индианците. Енрике обаче се появи щастливо ухилен с няколко блузи и ризи, носеше дори и една лека рокля — точно големината, която носеше доня Луиза. Не пожела да каже откъде ги е взел, но всички дрехи бяха още мокри, като че ги е смъкнал от някое въже за простиране... Но дамите бяха наистина радостни и той се остави охотно да го отрупват с благодарностите си.

В ранни зори, само два дни след като бяха пристигнали, те яхнаха конете и потеглиха.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Гъстите облаци комари останаха зад гърба им щом пресякоха река Сабина. В продължение на няколко дни яздиха през безкрайно море от хълмове, обрасли с гъсти гори от бор, хикорова ела и ясен. Постепенно дърветата станаха все по-редки, боровете и ясените отстъпиха място на вечнозелените скални дъбове. Местността стана по-равнинна, поточетата — все по-редки и по-тънички. Пред тях се отвори блатиста долина с плата, обрасли с висока трева, която се вълнуваше като море от вятъра.

Водеше Чаро. Той си призна, че не познава пътя и че само е чувал да говорят за този маршрут към Тексас. Водеше ги по едва забележими пътеки, все на югозапад.

Мъжете от Натчитохес, които им бяха продали кончетата, заявиха, че било опасно да изберат този път, посъветваха ги да изчакат да дойде и друга група, която ще върви в същата посока. Ако са повече, щели да са по-защитени от индианци и всякакви други опасности. Имало такива търговци, дето обикаляли между индианските племена, хора, които търгували с мускети и аквардиенте — индианците я наричали огнена вода — и събирали срещу стоката си биволски и други дивечови кожи. Нека да ги изкачат, те познавали тази неизбродена земя, през която искат да минат Рефуджо и хората му. Тези търговци не били никакви свестни хора, но колкото по-голяма е групата, толкова по-малко вероятно е да ги нападнат индианците. А ето, до седмица се чакат четирима търговци със слугите им...

Но бандата реши да продължи пътя си. Приказките за това, кои са и какво е станало в Ню Орлиънс можеха да достигнат до градчето, преди търговците да пристигнат. А освен това хора, които доставят мускети на диваците, могат да се окажат по-опасни и от самите индианци. Не им трябваха допълнителни неприятности.

Пилар, както и мъжете, беше щастлива, че може отново да язди. В малкото дни, през които бе с тях в Испания, Пилар свикна на бързото препускане и макар да беше уморително, имаше нещо естествено и

здро̀во в една така̀ва умора. А тази умора беше добре дошла, защото не ѝ позволя̀ваше да мисли много.

Но доня Луиза беше като парализирана от ужас. Никога през живота си не бе ѝздила и в първия момент напра̀во отказа да тръгне с тях, ако не намерят карета или поне няка̀ква каруца. Чак когато Рефуджо ѝ заплаши, че ще ѝ върже по корем на седлото си, тя се постресна, но не престана нито за миг да се жалва и да мърмори. Седеше на коня като чувал с брашно. През първите два дни се оплакваше горчиво от болките и от синините, проклинаше Рефуджо, наричаше го с какви ли не имена. Всеки път при качване се налагаше двама мъже да ѝ настанят върху коня, а и за да ѝ свалят от седлото, така че заради нея всички напредваха твърде бавно.

Сутринта на третия ден Енрике не изтрая мърморенето на доня Луиза и предложи да ѝ вземе при себе си — да седи по дамски на неговото седло — той е достатъчно лек и двамата няма да претоварят кончето. Но вдовицата възмутено отказа, последва обичайният водопад от хлипане, охкане и закани. Все пак успяха някак да ѝ качат зад Енрике. Той препусна в галоп. Дамата се разписка, вкопчи се в него и обхвана тънкия му кръст със закръглените си бели ръце. Ухилен до уши, Енрике описа широка дъга и бавно се приближи отно̀во към останалите.

Оплакванията на доня Луиза нямаха край. Енрике откликваше на всяко нейно изохкване, пита̀ше за причината, развличаше ѝ с весели историйки, шегуваше се добродушно с нейните ездачески способности — истинска катастрофа! — и ѝ дразнеше, докато тя не изпадне в ярост. Изглежда нервните ѝ изблици страшно го забавля̀ваха, впуска̀ха се в безкрайни обяснения, но всичките тези разп̀равии отвлеча̀ха вниманието на дамата и тя позабрави да хленчи и да се жали непрестанно.

Не можеше да се разбере дали Рефуджо одобря̀ва тази мярка или не. Той се беше затворил в себе си. Често избързваше няколко мили напред, за да разузнае местността — пътеките, изворите, местата, удобни за нощуване. Друг път изоставаше далеч след тях, за да се увери, че не ги преследват. Изглежда съ̀всем не го тревожеше фактът, че Чаро бе станал сега нѐщо като предводител. Двамата често се съ̀веща̀ваха, Чаро му разказваше всичко, което знаеше за страната и възможните опасности. Рефуджо разпитваше за маршрута, по който се

придвижваха, запомни имената и местоположението на реките, разстоянията, отклоненията, пустините и какво ли не още. Интересуваше се и от живота на различните индиански племена.

Напредваха миля след миля, без да се натъкнат на никакви трудности. Птичките чуруликаха, пчелите жужаха в дивите цветя, слънцето прежуряше безпощадно.

Висенте видимо се посъвзе. Белегът на бузата му поизбледня и почти не се забелязваше, още повече че на всички им се искаше да не го виждат. Постепенно, твърде бавно наистина, затвореният в себе си младеж стана по-открит, започна да проявява интерес към онова, което го заобикаля. Радваше се на живота на открито и на бързата езда. Обикновено яздеше до брат си, но понякога се присъединяваше към Пилар.

Чаро и Висенте яздеха до Пилар, когато излязоха на най-високата точка и пред тях се откри просторно плато. Плитък поток криволичеше бавно в широки серпантини. Тревата край водата беше по-буйна и по-зелена, изпъстрена с някакви сини нискостеблени цветчета. Цветът им беше толкова невероятно ярък, че чак заслепяваше очите, въпреки че изпълваха сърцето с радост.

— Колко са красиви! — прошепна Пилар прехласната.

— Наричаме ги ел конехо, а това означава „зайчета“ — обясни Чаро. Той слезе от коня и се наведе да й откъсне едно цветче. — Виждате ли бялото връхче в синьото? Точно това е опашлето на зайчето. От тука нататък има цели поляни с ел конехо — той посочи към равнината. — А ето ви там и стадо диви говеда!

Пилар беше толкова прехласната в цветята, че изобщо не бе забелязала животните. Сега тя погледна стреснато нататък, където сочеше Чаро.

— Въобразявам ли си или са наистина по-едри от говедата в Испания?

— Не, права сте. Това са потомци на говедата, които са успели да избягат от стадата, докарани от големите ентрадас, така се наричат експедициите и изследователските пътешествия в тази страна, предприемани от хора като Коронадо. Тук се въдят прекрасни животни, но все пак оцеляват само най-силните и най-едрите.

— Наистина ли са диви? — учуди се Висенте.

Чаро кимна, метна се на коня и хвана отново юздите.

— Няма как да не са диви, толкова далече от всякакво човешко селище. Според закона дивите говеда принадлежат на краля, но всеки, който има достатъчно смелост да ги жигоса със своя знак, може да претендира, че са негови, никой няма да седне да му търси сметка.

— Такива ли са говедата, които отглежда баща ти?

Чаро кимна гордо.

— Както виждате, това не са домашни животни, дето ще тръгнеш да ги пасеш като овчици. Те са силни и опасни, бързи като коне, заради пашата изминават десетки мили на ден. За да се справиш с тях ти трябва чароси, тексаски ездачи. Човек става съвсем различен като го качиш на кон! Става и по-смел, и по-благороден. По нас има такава поговорка: „Да си чаро, значи да си герой, да си ранчero, значи да си крал“.

— Това обяснява вашето царствено държане — каза Пилар и му отправи закачлив поглед.

— Така ли се държа? — сините му очи просияха от благодарност за нейната оценка.

— Само понякога — отвърна Пилар колебливо.

— Ако съм те разбрал правилно — обади се Висенте, — естанцията на баща ти трябва да е твърде голяма?

— Не бих казал. Неговият „мерцедес“, така се нарича парчето земя, предоставено му от Короната, и онова, което е наследил от баща си, обхващат около двадесет квадратни мили. Има други къде-къде по-големи.

— Отглеждате говедата заради кожата им, така ли?

— О, и заради кожата, и заради лойта. Месото им е малко жиливо, но е много вкусно. Нарязва се съвсем тънко и се вари с чушки и лук. Давам половината от живота си, да имах сега една пълна купа пред мене!

Пилар го погледна с разбиране. И на нея ѝ беше омръзнала тази оскъдна спартанска храна. И двамата помислиха едновременно за едно и също — примижаха, сякаш предвкушаха удоволствието да хапнат месце. След това, пак едновременно, погледнаха към стадото.

— Голям глупак съм наистина! — възкликна Чаро. — Трябваше веднага да се сетя, вместо да седя и да говоря глупости!

Тримата бяха избързали пред останалите. Рефуджо пак беше тръгнал да разузнава по пътя и цялата сутрин се губеше някъде. Доня

Луиза беше помолила за кратка почивка — имала нужда да се поскрие малко в храстите. Изабел я бе придружила, а Балтазар и Енрике останаха да ги охраняват.

Чаро посегна към ласото от кожени ремъци и каза:

— Мога да заколя една крава, преди да са ни настигнали. Още повече че ние сме застанали по вятъра и стадото не ни е усетило. Дойдат ли останалите, животните могат да се подплашат и да избягат. Точно сега е моментът.

— Предполагам, знаете какво трябва да се направи? — по-скоро констатира, отколкото попита Пилар.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Висенте живо.

Чаро окачи ласото обратно и извади от торбата един мускет. Докато зареждаше оръжието, той кимна отрицателно, впил присвити очи в далечината.

— Не, по-добре остани при Пилар.

Младият мъж се подчини, но наблюдаваше с нескрита завист как Чаро пришпори коня си и се спусна косо надолу по склона.

Една крава, малко по-едра от останалите, вдигна глава да погледне натрапника. Не изглеждаше уплашена, но престана да пасе и бавно тръгна към челото на стадото. Застана между Чаро и теленцето си, което бе като картинка всред поляната със сините цветя.

„Дано Чаро не е хвърлил око точно на тази крава и теленцето й“ — помисли неволно Пилар. Имаше нещо величествено и все пак толкова безпомощно в тези красиви животни на слънчевата поляна. Изведнъж усети, че вече не й се яде чак толкова много месо.

Жребецът на Висенте явно не бе свикнал с диви животни. Той пръхтеше, танцуваше и се опитваше да се изправи на задните си крака. Пилар дръпна кобилата си настрани от буйния жребец. Висенте едва го удържаше.

На поляната бикът изпръхтя и наведе глава. Стадото стана неспокойно, животните престанаха да пасат и започнаха да описват кръгове. Поглеждаха към Чаро, но изглежда не го възприемаха като заплаха. Той се приближи бавно, сложил мускета на коленете си. Само няколко стъпки още и той се плъзна леко по седлото и слезе от коня. Привърза го към едно тъничко дърво и запристъпя бавно и предпазливо към говедата. След това се отпусна на едно коляно и опря мускета до рамото си.

Изстрелът прокълтя в тихата утрин. Една от кравите изрева, свлече се на колене и бавно се преобърна настрани. Цялото стадо се втурна да бяга. Кравите се разскачаха и замучаха, една част от тях побягна нагоре по хълма към Пилар и Висенте. Огромният бик препускаше зад тях, но изведнъж се закова на място, вдигна глава и започна да рие с едното си копито, за да изрази царствения си гняв.

Гърмежът на Чаро беше изплашил жребеца на Висенте, който скачаше и въртеше глава с див ужас в очите. Сега той отново подскочи така рязко, че Висенте излетя през главата на коня и тупна в храстите, претърколи се и замря.

Пилар извика уплашено и скочи от коня си. Кобилата въртеше уши неспокойно. Пилар ѝ заговори, сложи ръка на муцуната ѝ и потегли животното към мястото, където лежеше Висенте. Момъкът трепереше в неудържими конвулсии, лицето му бе разкривено от болка — сиво-кафеникаво, въпреки слънчевия загар.

— Как сте? — извика Пилар и се отпусна на колене до него. — Къде се ударихте?

С остро изсвистяване Висенте си пое въздух и задиша тежко, със стиснати очи. Но конвулсиите престанаха, вече не се свиваше така страшно.

— Въз... Спря ми въздухът... — изрече той с усилие.

Пилар се усмихна успокоена. Протегна ръка да му помогне да стане.

— Сигурен ли сте, че е само това?

— Надявам се. Какъв съм глупак! Да се оставя да ме хвърли така!

Пилар отвори уста да го утеши, но беше прекъсната от някакви викове — Чаро препускаше към тях и крещеше. В първия момент Пилар помисли, че надава някакви смешни победни викове, но изведнъж осъзна, че на лицето му е изписан ужас.

Към тях препускаше едрият дългорог бик — навярно конят на Висенте бе привлякъл вниманието му. Земята тътнеше глухо под копитата му, във въздуха хвърчаха буци пръст, отскубната трева и сини цветя. Пред тях зейнаха ноздрите му, изпъкналите му очи вещаеха смърт.

Пилар скочи на крака и дръпна рязко Висенте. Посегна светкавично към юздата на кобилата си, но животното изпръхтя и я

отбягна. Пилар отново скочи, трябваше да употреби цялата си сила, за да удържи коня. Пред лицето на опасността Висенте забрави болката от падането, метна се на седлото и подаде ръка на Пилар. Тя се качи на коня, без да откъсва очи от бика — беше вече толкова близо, че се виждаше набръчканата кожа на челото му... Пилар едва успя да сграбчи Висенте за кръста и той пришпори кобилата в галоп нагоре по хълма.

Но беше късно. Бикът заби рогата си в корема на коня. Ударът бе толкова мощен, че Пилар изхвъркна от седлото. За миг остана да лежи неподвижно, с лице притиснато в бодливата трева. Кобилата цвилеше сърцераздирателно. Замириса на прясна кръв. Висенте бе все още на коня и се опита да го подкара, за да отвлече вниманието на разярения бик от Пилар.

— Бягай! — изкрещя той на Пилар. — Бягай!

— Никакво бягане! Да не мърда! — изрева Чаро, пришпорил коня си в галоп към тях.

Той размаха ласото над главата си, като разширяваше примката все повече.

— Не шавай! Стой неподвижно!

Пилар остана да лежи като прикована. Ласото изсвистя във въздуха. Клупът се надяна на рогата на бика и се стегна на врата му. Чаро захвана въжето и го омота на тексаското си седло, докато конят му стоеше неподвижно, приклепнал дори малко назад... Висенте откара ранената кобила малко встрани, скочи от седлото и се впусна към Чаро. Кобилата бавно се свлече настрани, от хълбока ѝ бликаше кръв.

Бикът пръхтеше и мучеше, борейки се с якото въже. От муцуната му капеше пяна. Въжето бавно се скъсяваше, като Чаро винаги го държеше не напълно изпънато. Чаро не би могъл да задържи задълго бика, това беше ясно. Би трябвало да помогне някой — едно второ ласо щеше да свърши работа.

Ездачът изникна точно навреме — той препусна бясно надолу по хълма, като водеше след себе си за юздите жребеца на Висенте. Рефуджо мигновено разбра какво става и пришпори коня си, вече с ръка на ласото си.

Точно в този миг ласото, приковаващо главата на бика, се скъса. Краят му изплющя назад и се омота около главата на коня под Чаро.

Конят се изправи и замята безпомощно предните си крака във въздуха. Внезапно освободен, бикът се подхлъзна назад, пооправи се и замята глава, за да отбегне копитата на изправилия се кон. Връхлитащият в галоп ездач му отрязваше пътя нагоре. Бикът наведе опасно глава, изпръхтя, удари с копито веднъж, след това още веднъж и се насочи към Пилар.

Рефуджо легна върху гърба на коня си, разпери широко ръка като в полет и подкара бясно към Пилар.

Ездачът и полудивият бик прогърмяха към нея в лудо надбягване на живот и смърт, вълна от сила и ярост. Пилар лежеше напълно неподвижно, но вятърът развяваше полите ѝ като сигнален флаг — като че някой специално бе прострял под нея синия килим на цветята, докато слънцето позлатяваше косите ѝ. Във въздуха тегнеше мирис на трева, коне и кръв. Зад себе си чуваше тревожното мучене на кравите и гърлените викове на Чаро...

Рефуджо се наведе светкавично и сграбчи като с железни клещи роклята ѝ. Пилар усети силно дръпване, когато единия рог на бика закачи и разцепи полата ѝ, но миг след това бе вече горе, вкопчи се в ризата на Рефуджо и скри лице в рамото му. За един само безпаметен миг той я задържа така, след това, грубо, без милост, я изтегли на седлото пред себе си. Стисна с крака коня си, с твърда ръка го принуди да извие назад и го пришпори обратно нагоре по склона, откъдето само преди малко се бе появил. Чаро и Висенте ги последваха в бесен галоп. Спряха да се огледат чак когато стигнаха билото. Бикът още влачеше скъсаното въже на рогата си. Сега той се бе върнал при стадото и животните бързо се отдалечаваха към другия край на платото.

— Надали някой ти се е зарадвал някога повече, приятелю! — каза Чаро, когато слязоха от конете. — Беше истинско чудо!

В гласа на Чаро се прокрадна странна нотка — дали вълнение, дали нежност... Лицето на Рефуджо се изопна, но гласът му беше равен, почти безразличен.

— Не беше чудо. Просто видях коня на Висенте и предположих, че се е случило нещо.

— Хвърли ме — обясни Висенте, — но това не е страшно. Кобилата на Пилар пострада. Някой трябва да се върне и... да сложи край на мъките ѝ.

— Някой? — В погледа на Рефуджо нямаше и сянка от състрадание.

Висенте стана бял като платно.

— Да, аз ще го направя — промълви той.

— Идвам с тебе — каза Чаро. — И без това трябва да си прибера месото.

Те препуснаха обратно. Рефуджо задържа коня си на място. Пилар вдигна очи и го погледна. Лицето му беше напрегнато, сякаш някой бе опънал кожата на скулите му. Пилар потръпна — чак сега осъзна колко голяма е била опасността. Затвори очи, за да овладее треперенето. Когато ги отвори отново, Рефуджо се беше приближил и се взираше в лицето ѝ. Около устните му играеше усмивка.

— Отново един съвсем неподходящ обожател! — каза той.

— Не се оплаквам.

— Не, разбира се! Не можеш да си толкова неучтива!

— Или толкова неблагодарна. Бих искала да ти благодаря.

— Заслужавам, разбира се.

— Макар че навярно ти е все едно...

— Желаш ли да ми е все едно? — В гласа му се прокрадна съмнение.

Пилар сви рамене:

— Както ти желаш.

Рефуджо се наведе, за да докосне с устни косата ѝ. Лицето му беше замислено.

— Точно това е въпросът, нали? Кога ще ми бъде позволено да правя това, което аз желая.

Пилар предполагаше накъде бие, но не можеше да бъде сигурна.

— Защо казваш това? — попита тя.

— Заради всичките тези изисквания, които винаги предявяваш.

Този заядлив разговор я накара да забрави преживяния страх. Може би Рефуджо целеше именно това...

С равен тон, като че ли съвсем между другото, Рефуджо заяви:

— Дон Естебан ни преследва. Тръгнал е след нас.

— Така ли? — погледна го смаяна Пилар.

— Препуска като дявол.

— Но защо? Какво иска?

— Несъмнено, за да ни тормози. А може би и защото държа в ръцете си нещо, което иска да си възвърне.

— Нещо? Какво нещо?

— Та какво друго, гълъбице моя — погледна я развеселен Рефуджо, — освен ти самата?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Дон Естебан беше оставил Пилар в Испания, убеден, че доброто ѝ име и честта ѝ са безвъзвратно погубени. Нищо в нейното положение не се бе изменило. Защо тогава сега беше тръгнал да я преследва?

Не, Рефуджо се лъже. Навярно иска само да я успокои. Или крие нещо от нея?

Дон Естебан беше изпратил на два пъти хора да убият Рефуджо. Може би сега беше решил да свърши сам работата. Но би ли се отказал от удобствата си, би ли рискувал живота си, само за да унищожи врага си? Каква беше тази страшна омраза, която го тласкаше?

Съобщението, че той е по петите им, обезпокои Пилар. Толкова се беше надявала, че скоро ще бъде в безопасност, беше си представяла, че ще заживеят спокойно в Тексас. Постепенно, с разстоянията, които оставяха зад себе си, тя се отърси и от желанието за отмъщение и богатства.

Въпросът защо дон Естебан е тръгнал да ги преследва, не ѝ даваше мира. Не остана време да го обсъжда с останалите, бяха се впуснали в път много бързо. Причината, която ги караше да бързат, беше не само приближаващият се дон Естебан, но и фактът, че той не пътува сам. Беше се присъединил към същите онези пътуващи търговци, които им бяха препоръчвали в Натчитохес. Рефуджо каза, че били шестима добре въоръжени мъже. Разбира се, ако се наложи, хората на Рефуджо щяха да се бият с тях, но предпочитаха да могат поне сами да изберат мястото на сражението.

Чак късно следобед, когато поспряха на кратка почивка, Пилар най-сетне успя да зададе някои от въпросите, които се блъскаха в главата ѝ. Тя отиде при Висенте, който търкаше усърдно коня си със суха трева.

— Кажете ми истината! Наистина ли оставихте касетката в къщата на дон Естебан?

Братът на Рефуджо се изправи и я погледна в очите:

— Вече ви казах. Защо да ви лъжа?

— Все пак е злато — каза тя простичко.

— Такива неща не ме интересуват.

— О, моля ви! Малцина са хората, които не биха се поддали на тази зараза.

— Зная. Но все пак трябва да ви кажа, че не съм го взел.

— Но нямаше ли там още някой от нашите, който би могъл да го е взел?

Лицето на Висенте стана още по-мрачно.

— Възможно е. Може да е имало там и още някой.

— Енрике? Балтазар? Чаро?

— Не зная, само предполагам.

— Но вие не видяхте ли някого?

— Е, не видях. — Той поклати глава замислено. — Но защо мислите, че дон Естебан е тръгнал само след златото си? Може би да преследва мене.

Пилар помълча малко, колебаеше се дали няма да го засегне с онова, което ще каже.

— Навярно. Но дон Естебан не понася нито предизвикателства, нито поражения. Често съм се питал дали изобщо е нормален...

— Имате предвид това ужасно жигосване?

Висенте попипа белега на бузата си.

— Да, а и заплахите, които непрекъснато ми отправяше... Щял да ме кастрира и да изпрати отрязаните части на Рефуджо, щял да ме продаде в харема на някакъв извратен владетел в Северна Африка, та да изпълнявам прищевките на новия си господар, щял да ми дава някаква бавно действаща отрова, та да гледа как умирам...

— Господи! — проплака Пилар ужасена.

Изведнъж тя осъзна, че навярно през всичкото време на дългото пътуване с „Челестина“ Рефуджо си е давал сметка на какво е способен дон Естебан. Това обясняваше много неща...

Най-после тя успя да каже:

— Но ако той ви бе наранил, само щеше да намали цената ви като роб!

— Безспорно, но нали ви казах, той не разсъждава нормално.

— Значи наистина смятате, че е побъркан?

— Самият факт, че е хукнал да ни гони, вече доказва, че не е с всичкия си.

Имаше нещо твърде нелогично в това обяснение. Пилар не го разбираше и не можеше да го приеме напълно, но звучеше поне утешително.

Оставяха зад себе си миля след миля. Дали благодарение на отчаяната си решителност или на неимоверната си издръжливост, но те не позволиха да се стопи разстоянието между тях и преследвачите им. Разбира се, това надали имаше толкова голямо значение — дори и да успееха да се измъкнат сега, не можеха да избегнат срещата в мисията Сан Антония де Бексар.

В една ранна утрин те яздеха, проточили се в дълга нишка по тясната пътечка всред плътно море от сух храсталак, който Енрике нарече „меските“. Чаро яздеше напред, да разузнае пътя през тази пустош, за да не се натъкнат отново на диви говеда.

Тропотът на бързо приближаващи копита показва, че Чаро се връща. Яздеше бързо, видяха, че е изгубил някъде шапката си. Лицето му беше зачервено от напрежение. Когато закова коня си пред тях, се видя, че бузата и ръката му са в кръв.

— Да не вземеш сега да кажеш — започна Енрике бавно, — че си срещнал още един бик?

— Апахи! — изхърка прегракнало Чаро, като се опитваше да си поеме дъх.

Рефуджо, който яздеше най-отзад, пришпори коня си, за да се приближи. С неочаквано силен глас той попита:

— Колко са?

— Не съм сигурен. Видях само следите им. Няма стъпки на жени и деца. Това са воини. Двадесетина, или може би повече.

— Мислиш ли, че са разбрали за нас? — запита Балтазар, събрал на челото си бухналите си вежди.

— Яздат успоредно с нас. Те винаги така правят.

Пискливият глас на доня Луиза наруши настъпилото мълчание:

— Искате да кажете, че са се запътили към същото възвишение като нас? Че ни наблюдават?

— Точно така.

Очите на Чаро бяха станали тъмни, гласът му прозвуча странно глухо.

— Ще ни избият! — извика доня Луиза. — Всички ни ще избият!

Енрике сложи длан върху ръцете, вкопчени в кръста му, като че искаше да я успокои. Доня Луиза за миг облегна чело на гърба му, но бързо се изправи и се огледа дали някой не е забелязал тази близост.

По петите им бе дон Естебан, орда апахи ги следеше, трябваше да внимават за среща със стада диви говеда, пред тях се простираше безкрайна степ... Трябваше да се вземе някакво решение. Всички инстинктивно очакваха това от Рефуджо.

Предводителят на бандата се размърда на седлото, изпъна рамене и се обърна към Чаро.

— Кога най-рано могат да ни нападнат?

— Всеки миг. А може и изобщо да не ни нападнат. Всичко ще зависи от това, какво ще реши вождът им...

Двамата мъже се гледаха продължително лице в лице. Чаро беше по-самоуверен, откакто бяха навлезли в родните му места. Държеше се така, като че е готов да оспорва лидерството на Рефуджо, макар че моментът явно не беше подходящ.

Рефуджо обходи с очи околността и каза спокойно:

— Не виждам друга възможност, освен да продължим пътя си. Апахите познават местността по-добре от нас и са най-малко три пъти повече. Дон Естебан скоро ще ни настигне. Би било чудесно, ако можем да го примамим в капана на апахите, но много се съмнявам, че той ще клъвне...

— Дали дон Естебан знае, че сме толкова близо до него? — попита доня Луиза.

— Не си давахме много труд да скрием следите си — погледна я кратко Рефуджо. — Смятам дори, че той също може да е видял следите на апахите, нали се движи с хора, които познават и страната, и индианците. Възможно е да се надява, че апахите ще ни видят сметката.

Доня Луиза потръпна и млъкна.

— Значи трябва да продължим — каза Чаро. — Няма да седим и да чакаме апахите да ни нападнат!

— Освен ако ти можеш да предложиш нещо друго.

Чаро се поколеба за миг и отсече:

— Давай да продължаваме!

Цялата следваща седмица те яздиха неуморно, всички показаха завидна издръжливост, макар че нервите им бяха опънати до краен

предел. Спяха съвсем малко. Всеки път двама души на коне охраняваха лагера. Изпитана тактика на индианците бе да нападат жертвите си, когато са слезли от конете, за да ги унищожат по-лесно.

Изглежда апахите разбраха, че са открити. Сега вече индианските воители се оставяха да бъдат забелязвани — понякога прекосяваха пътеката пред тях или се мяркаха като сенки далеч от светлината на огъня, напомняйки непрекъснато за ужасната заплаха, която ги дебнеше.

Но страхът не можеше да трае вечно — самите им тела му се противопоставяха, чувствата им се притъпиха. Бяха замаяни от изтощение — сега вече всички язدهа в стоическо мълчание.

Една късна вечер се приготвиха да нощуват в малка горичка. Около лицата им бръмчаха досадни мухи, листата над главите им про шумяваха от повеите на навдигащия се бриз. Горичката, явно, бе място избрано от мнозина за отдиш, защото се виждаха тук-там стари огнища, дори намериха в пясъка ръждясал нагръдник от броня.

Пилар и Изабел седнаха на един пън малко встрани от останалите, за да изядат своите порции от вечния боб със сланина. По едно време Изабел погледна Пилар изпод безцветните си мигли:

— Извинявайте, че се меса в нещо, което не ми е работа — каза тя тихичко, — но какво не е наред между вас и Рефуджо?

— Да не е наред? Какво искате да кажете? — Пилар сложи в устата си парченце сухар.

— Ами почти не си проговаряте, не се докосвате. Спите нощем до него, той ви завива със своето одеяло, ама никой не може да каже дали има нещо повече от това...

Пилар изгледа младата жена и отвърна ледено:

— А трябва ли някой да знае тия неща?

— Ядосвате се, защото мислите, че ви се бъркам. Кълна ви се, че го правя само, защото съм ви приятелка. Аз си мислех, че вие го харесвате. Поне на кораба изглеждаше така.

— Оттогава много неща се промениха.

— Така ли? Колко много? — не се оставяше Изабел.

— Как можете изобщо да питате за такива неща сега! При всичките тези опасности, дето са надвиснали над главите ни, няма време за любов!

— Да, ама ако не бяха тези беди...

— Какво ви интересува това? — сопна се Пилар. — Всъщност вие сте загрижена само за Рефуджо. Да не си мислите, че съм длъжна да спя с него, само защото сме принудени да бъдем близо един до друг?

— Не, не говоря за леглото — каза Изабел с лек укор. — Но той има нужда от близък човек. Има нужда от вас.

— Не съм забелязала да е приритал за някого, и най-малко пък за мене.

— Лъжете се. На кораба вие спасихте живота му.

— Аз само укрепах волята му за живот.

— Така ли смятате? Не, вие сторихте много повече. Не зная какво направихте, но успяхте да го промените. Той вече не е същият. По-рано ви казвах веднъж, че Рефуджо е много чувствителен човек, много по-уязвим от останалите мъже, макар че се е научил да потиска чувствата си. Откакто вие сте с него, той вече не е толкова суров и непримирим. Не бива да го оставяте точно сега!

— Но той има вас, Изабел! Вие се грижите за него и го обожавате, защо му е и още някой?

— Не зная... Не мога да кажа. Едно време мечтаех той да ме заобича, но сега, откакто се появихте вие, разбирам, че никога не е изпитвал нищо към мене.

Лицето на младото момиче изразяваше такава болка, че Пилар го съжали. Но към това съжаление се прибави и нейната собствена мъка.

— Възможно е — каза Пилар — да не изпитва нищо и към мене. Не ви ли е хрумвало и нещо такова?

Изабел поклати глава.

— Вие се наранихте взаимно — това зная! Има неща, които той беше длъжен да направи и които човек трудно може да разбере, камо ли да прости. Той се жертва с такава лекота, сякаш му е все едно. А не е така... Трябва да внимавате да не го нараните още повече.

Изабел говореше толкова ясно и логично, че беше трудно да си представиш в какъв измислен свят живееше понякога. Тя виждаше нещата такива, каквито й се искаше да бъдат, а не такива каквито са. Глупаво би било да се вслушаш в приказките на такова същество... И все пак за един кратък миг Пилар пожела да повярва именно на нея. Объркана от собствената си слабост, тя възрази:

— А Балтазар? Вие също го наранявате със симпатията си към Рефуджо.

— Зная, но не мога иначе. Не съм го молила да ме обича, просто не разбирам защо го прави.

— Бихте могли да промените малко нещата, като престанете да говорите за Рефуджо като за свой спасител.

— Но той наистина ме спаси! — извика Изабел.

— Дали е било така или си го измисляте? А дори и да го е сторил по някакъв начин, трябва ли непрекъснато да го повтаряте пред Балтазар? Не можете ли да пощадите чувствата му, дори и ако не ги споделяте?

В очите на Изабел блеснаха сълзи.

— Не искам да му причиня болка! Не го правя нарочно, просто така се получава.

— От това не му става по-леко.

— Зная, зная! Но понякога трябва да говоря за това, което е направил Рефуджо, само за да може той да ме забележи. Съзнавам, че е неприятно както за Рефуджо, така и за Балтазар, но просто не мога друго.

„Може би наистина не може“, помисли си Пилар тъжно.

Нощта мина спокойно. Вятърът шептеше в листата на ниските дъбове, а на небето блестеше тънкият сърп на луната. Пилар дълго лежа будна, докато най-сетне заспа, притиснала лице към рамото на Рефуджо. Апахите ги нападнаха на разсъмване. Долетяха през разлюляното море на тревите точно когато синият мрак на нощта започна да просветлява. Чаро и Енрике точно оседлаваха конете, завързани за ниските дъбове, под които бяха направили лагера си. Балтазар товареше денковете върху гърбовете на мулетата, а трите жени сгъваха и навиваха завивките, за да ги привържат към седлата. Висенте търкаше с пясък котлето, в което приготвяха закуската, а Рефуджо вече бе потеглил нанякъде с коня си. Той първи откри движещите се тъмни сенки, очертаващи се като силуети на фона на светлеещото небе и веднага долетя обратно в лагера.

Често бяха обсъждали какво трябва да направят, ако бъдат нападнати. Още щом съзря завъртащият се в бесен галоп Рефуджо, Балтазар вдигна мускета си и застреля едното муле. Чаро придърпа другото към себе си и също го уби. Нахвърляха самарите, както си бяха

с денковете между двете мъртви животни и направиха нещо като барикада. Докато Балтазар пълнеше мускета си отново, Пилар и Висенте донесоха мунициите и Висенте веднага грабна втория мускет. Изабел дотича с платното за превръзки. Само за няколко секунди всички се скриха зад импровизираната барикада. Всички, освен доня Луиза. Почитаемата дама бе получила точни инструкции какво да прави в случай на тревога — задачата ѝ бе да приближи буренцето с вода, като не се излага на изстрели. Сега обаче тя стоеше като вкопана и кършеше ръце, взряна като хипнотизирана във връхлитащите конници.

— Луиза! — извика Енрике, — прикрийте се!

Тя погледна към него и отново обърна побледнялото си като платно лице към приближаващите се индианци. Енрике скочи, затича към нея, хвана я за рамото, тласна я с все сила зад барикадата и я притисна към земята.

— Казах ви да се скриете! Ще трябва да зареждате мускетите! Мислете само за това и за нищо друго, ако ви е мил животът!

Доня Луиза го изгледа ядосано, но сега на лицето ѝ се четеше разбиране, което липсваше преди. Тя се огледа, забеляза бурето и го претърколи по-близо до единия от самарите.

Пронизителният боен вик на апаките разцепи въздуха. Те бяха сравнително малка група бойци, но боядисаните им лица изглеждаха ужасяващо в дрезгавината на утрото. Петима или шестима от тях имаха мускети. Единият вдигна оръжието към рамото си и стреля по препускащия пред тях Рефуджо. Изстрелът проехтя в цялата долина, но куршумът не улучи целта си. Рефуджо се притисна към врата на коня и погледна назад през рамо, като продължаваше да криволичи наляво и надясно. Зад него полетяха стрели, които се забиваха в земята, без да го достигнат. Скоро те засвистяха сякаш във всички посоки. В този момент друг апак стреля с пушката си и над главата му се проточи струя синкав дим. Чаро изкрещя нещо, но викът му бе заглушен от мускетен залп, който улучи Рефуджо. Сламената шапка бе отнесена от главата му. Той се олюля, направи опит да се задържи на седлото, но падна на земята и остана неподвижен, забил лице в тревата. Около тридесет метра го деляха от барикадата. Двама от апаките зад него размахаха ръце и също бяха съборени от конете си, трети залитна назад, но успя да се наведе напред и се вкопчи в гривата

на жребеца. Останалите връхлитаха с вой и стреляха все по-ожесточено.

Пилар, която трескаво пълнеше с барут и сачми мускета на Чаро, почти нямаше време да погледне към нападателите. Взираше се в проснатия Рефуджо, като се опитваше да разбере какво му е. Той се размърда, вдигна глава и запълзя към барикадата. Пилар се изправи на едно коляно, но Чаро веднага я дръпна обратно. До нея Изабел изпищя от страх. Чаро нетърпеливо протегна ръка и Пилар машинално му подаде зареденото оръжие.

При следващия залп още двама апахи паднаха от конете си. Останалите се люшнаха в безредие надясно, минаха покрай барикадата и изчезнаха в галоп.

— Рефуджо! — проплака Изабел и се изправи до Балтазар със заслепени от сълзи очи.

Едрият мъж се опита да я задържи, но тя се изскубна от ръцете му и хукна към Рефуджо. Висенте захвърли мускета си и скочи, за да я последва. Чаро сам зареди своя, следейки с очи индианците, които описваха широка дъга около лагера. Пилар се търколи настрани и се изправи на крака. Запретна полите си и се прекатери през барикадата. Изабел вече бе коленичила до Рефуджо и хлипайки се опитваше да попие с кърпа кръвта, която слепваше косата му. Висенте се опитваше да го изправи на крака с помощта на дотичалата Пилар.

Апахите връхлетяха отново. Земята трепереше под ударите на копитата на дребните им коне. Острият вой на бойните им викове разцепи въздуха. Висенте ахна, а Пилар почувства, че косата ѝ настръхва. Двамата влачеха едва-едва тялото на Рефуджо, а Изабел се опитваше да им помогне, но изведнъж пусна ръката му.

— Шапката! — извика тя и се затича обратно.

Пилар се обърна. Индианците приближаваха с лаещи крясъци като стреляха бясно с лъковете и мускетите си. Лицата им бяха покрити с дебел слой боя.

Изабел сякаш не ги забелязваше. На лицето ѝ грееше усмивка. Стигна до шапката и се наведе да я вдигне. Разгледа внимателно дупката досами периферията и чак тогава тръгна обратно със спокойна крачка.

Балтазар извика името ѝ и скочи на крака. Чаро и Енрике също се изправиха, за да изтеглят Рефуджо през барикадата. След това се

проснаха до него на земята и вдигнаха мускетите си за стрелба. Висенте изпълзя на мястото си. Пилар легна по корем до Рефуджо и повдигна главата му, за да види раната.

— Не се безпокой! — каза той глухо. — Къде е мускетът ми? Помогни ми да седна, за да мога да стрелям.

— Мили Боже! Какво прави тя!

— Изабел! — изкрещя Балтазар, — огледай се за Бога!

Младата жена го чу, стресна се и погледна назад. След това се затича с всички сили, препъвайки се. Балтазар прескочи барикадата и се завтече към нея. Но изведнъж спря, олюля се и рухна на земята, пронизан от стрела. Изабел закрещя. Продължаваше да пищи и когато индианците я настигнаха и в своя бесен налет започнаха да я блъскат ту на една, ту на друга страна. Шапката изхвъркна от ръцете ѝ и мигом бе скъсана и стъпкана, но като по чудо Изабел продължаваше да върви, без да падне. Като обезумяла тя крачеше сред индианците. Кокът ѝ се бе отпуснал и косите закриваха лицето ѝ.

За миг синкавият лютив дим скри всичко от погледите им. Когато облакът се разнесе, видяха, че индианците отново са обърнати в бягство. На земята беше прострян още един от тях, а втори се беше присвил на гърба на коня си, подкрепян от другарите си. Като по команда апахите обърнаха конете и препуснаха бясно назад. Навеждаха се светкавично и вдигаха мъртвите, за да ги сложат пред себе си на седлата. Един апах се приближи към Изабел, която продължаваше да хълца разтреперана. Сграбчи я за косите и я качи при себе си на коня. Тя увисна от двете му страни и ръцете ѝ се замятаха безпомощно, когато апахът заби пети в хълбоците на животното и препусна като вятър.

Балтазар нададе вик на болка и безпомощен гняв. Чаро изруга и се спусна към коня си, а устните на Висенте шепнеха трескаво безмълвна молитва. Рефуджо грабна току-що заредения мускет от ръката на Висенте, подпря го на тялото на убитото муле и се прицели внимателно в гърба на индианеца. Пушката изтрещя и ездачът се приведе пред тялото на жертвата си почти до врата на коня, отдалечавайки се невредим. Бавно, много бавно Рефуджо сведе глава, опря я на горещото дуло на мускета и затвори очи.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Те се вслушваха в тропота на отдалечаващите се копита и се гледаха с изумени очи. Все още не можеха да повярват, че всичко бе свършило и Изабел бе отвлечена от апаките. Събитията, кое от кое по-страховити се бяха редували с такава шеметна скорост, че просто не успяваха да осмислят всичко.

— Трябваше да се върна за нея — прошепна Висенте. — Длъжен бях да ѝ помогна! Можехме да я спасим!

— Но как? Всяка секунда беше ценна — един изстрел по-малко или миг забавяне и червенокожите щяха да ни изколят!

— Сама си е виновна, горкичката — каза доня Луиза. — Разбрах, че е загубена още като тръгна да прибере шапката.

— Заради шапката! — тихо възкликна Пилар. — Върна се за неговата шапка.

Балтазар простена и притисна ръце към корема си. Едва сега си спомниха, че е ранен и се приближиха тревожно към него, отърсили се от сковалото ги напрежение. Пилар, Висенте и Чаро се спуснаха да го положат да легне по-удобно, доня Луиза започна да приготвя превръзки. Висенте и Чаро издърпаха внимателно дългата стрела, а Енрике бързо притисна сгънатото на няколко слоя платно към раната. Трябваше да изчакат — единствено времето щеше да покаже дали не са засегнати важни вътрешни органи. Пилар се наведе над Рефуджо. След последния изстрел той не бе казал нито дума. Дишаше тежко и ритмично, сякаш заспиваше. С купа вода в едната ръка и превръзка в другата тя коленичи до него и го докосна леко. Рефуджо вдигна глава, но издържа открития ѝ поглед само секунда и отново затвори клепачи. Все пак се понадигна и се подпря с ръка на единия от самарите. Не се възпротиви, когато тя започна да почиства кръвта от дълбоката драскотина на главата му. Куршумът само бе одраскал главата му отстрани и раната почти не кървеше, но сигурно продължаваше да го боли. И все пак нещо не беше наред. Пилар я опипа лекичко с пръсти и разгърна косата му, за да я разгледа по-добре. Рефуджо се размърда

неспокойно при допира на ръцете ѝ и се опита да се освободи. Пилар протегна ръка за още превръзки. Сега вече беше сигурна, че раната е подозрителна. Тя остана клекнала, стиснала здраво парчетата платно. Гледаше като замаяна как кръвта продължава бавно да се процежда в косата му. Раната беше най-дълбока отпред до лицето му. Не можеше да бъде причинена от куршум, долетял изотзад!

Пилар бавно се обърна и изгледа другите мъже. Трябваше да е някой от тях, нали жените се бяха докосвали до мускетите само за да ги зареждат. Не беше и случаен изстрел — всички те бяха отлични стрелци... Кой от тях бе способен на такова нещо? И защо! Защо, за Бога?

Рефуджо я погледна. В очите му се четеше не молба, а заповед. Пилар разбра, че той е наясно. На изтощеното му лице бяха изписани болката от раната, изтощение от напрежението на изтеклите дни и твърдото решение да мълчи. Сърцето ѝ се сви. Колко ли още ще трябва да държи езика си зад зъбите? А колко ли можеше да мълчи самата тя?

Той поклати глава едва забележимо и посочи раната. Гласът му не бе по-висок от шепот:

— Превържи ме!

Пилар се поколеба за миг, стиснала здраво устни, опитвайки се да се противопостави с цялата си сила на непреклонната му воля. Подчини се — не можеше да предприеме нищо, ако самият той не изрече своето обвинение. След като го превърза, Рефуджо взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Пилар се развълнува от горещия им допир, макар да знаеше, че целувката е жест на благодарност и нищо повече.

Чаро също беше пострадал. Една стрела бе пронизала прасеца му и сега Висенте му помагаше сам да превърже раната си. Енрике отиде да нагледа конете и когато се върна им съобщи, че те са здрави и невредими под дърветата. Личало, че в уплахата си се били опитали да се освободят от въжетата. Той изведе на открито кобилата си, заговори ѝ успокоително и се метна на седлото да търси коня на Рефуджо, който единствен беше побягнал.

Доня Луиза извика след него:

— Само не отивайте много далече!

— Няма, ще бъда наблизо! — увери я той и махна леко с ръка, сякаш този израз на загриженост от нейна страна беше най-

естественото нещо на този свят.

Наистина удържа на думата си, защото след по-малко от половин час той се върна, повел за юздите коня на Рефуджо. Появата му в лагера сякаш даде сигнал за действие. Балтазар, който полегнал на една страна, дишаше тежко и се бореше с болката си, сега ги изглежда всички един по един и запита:

— А какво ще правим сега?

Никой не му отговори. Обърнаха глави към Рефуджо, но той лежеше с поглед зареян надалеч към платото.

— Трябва да предприемем нещо! — продължи Балтазар с умолителен глас. — Не можем да изоставим Изабел в беда!

Енрике се обърна към Чаро:

— Какво ли ще направят апахите с нея? Мислиш ли, че пак ще ни нападнат?

— Възможно е — сви рамене Чаро, — но може и да продължат пътя си. Никой не знае...

— Какво ще ѝ се случи? — доня Луиза смръщи чело, за да скрие уплахата си.

— Може и да не ѝ направят нищо... или ще бъде робиня, а може би дори жена на воина, който я грабна, стига той да я поиска, разбира се...

— Но ти не вярваш, че ще стане така, нали?

— А може да спрат някъде, след като се почувстват в безопасност и да се... погаврят с нея.

— А след това?

— След това ще я заведат в селото, ако е все още жива и не им създава трудности. Иначе ще ѝ прережат гърлото... ако не я подложат на мъчения, за да си отмъстят за претърпяното поражение.

Енрике изруга високо, а Висенте пребледня още повече.

— Губим ценно време с тези приказки! — подкани ги Балтазар. — Трябва да тръгнем след тях!

— Така само ще изложим на опасност живота си, нашия и на жените! — възпротиви се Енрике.

— Това няма значение! — намеси се Пилар.

— Как да няма?! — отвърна Чаро, спрял тежкия си поглед на лицето ѝ. — За нас има...

— Ако не ги настигнем, преди да са се върнали в главния си лагер или в селото, преследването е безсмислено — каза Балтазар.

Енрике погледна Чаро, след това Балтазар и после премести очи към Рефуджо, вдигнал високо едната си вежда:

— Е, приятелю? Какво да правим?

— Защо трябва винаги аз да взимам най-важните решения? — Гласът на Рефуджо прозвуча ясно и спокойно. — Няма ли някой друг да поеме отговорност за грешките и за непредвидимите последствия от тях?

— Ти командваш — отвърна Енрике, сякаш това обясняваше всичко.

— Аз казвам да тръгваме! — настоя Балтазар с прегракнал от тревога глас.

Другите замълчаха като отбягваха погледа на Рефуджо.

— Благодаря ти, Балтазар! — промърмори той. — Значи тръгваме!

Само след четвърт час те вече яздеха по следите на апахите. Денковете и другите припаси останаха под дъбовете. Ако акцията успееше, щяха да се завърнат за тях, ако не, тогава изобщо нямаше да имат нужда от тях.

Доня Луиза яхна коня на Изабел. Известно време спориха дали няма да е по-добре тя и Пилар да останат, но решиха, че ще е твърде опасно да стоят сами, без защита.

Рефуджо наложи безмилостно темпо. Дългите седмици, прекарани на конете сега се оказаха твърде полезни и всички понасяха добре ездата, поне през първите часове. Пилар не знаеше как се чувства доня Луиза, но за себе си бе твърдо решена да издържи на изпитанието наравно с ранените мъже. Съзнаваше, че това, в което се впускат, граничи с безумие, но знаеше, че са длъжни да предприемат нещо. Толкова отдавна бяха заедно, че щеше да е истинско предателство сега да изоставят Изабел. Мисълта за опасността я караше да изтръпва от ужас и тя съсредоточи цялото си внимание единствено върху това да се държи на седлото и да не изостане от другите. Не биваше да обръща внимание на физическата болка и умората — имаха по-важна работа.

Стигнаха до индианското село малко след смрачаване. Водеха ги струйките дим, които се виеха над няколкото вигвама. Сивият облак,

надвиснал над долината, все още бе позлатен по краищата от лъчите на залязващото слънце.

Чаро сам предложи да иде на разузнаване — познаваше местността, познаваше живота на индианците, затова го оставиха да върви. Той тръгна пеша и бързо изчезна безшумно в тъмното. Останалите слязоха от конете в една падинка и се проснаха на земята.

Чаро се върна скоро, с тревожно лице. Обсипаха го с въпроси, уплашени от белия кръг около устата му и от упоритото му мълчание.

Най-последе чуха гласа му, грапав като пила:

— Събрали са се. Воините, неколцина по-възрастни мъже и около двадесет жени... Изабел е там. Изглежда са я оставили за жертва на жените... Цялата е в рани... от изгорено... и от ножове...

Балтазар седеше на земята, превит от болка. Вдигна глава, без да отваря очи:

— Какво казваш?

— Нали чу — отвърна Чаро.

— Да вървим! — намеси се Рефуджо.

Тръгнаха колкото се може по-бързо, като внимаваха да не привлекат вниманието на индианците. Малко преди селото намериха тялото на индианския страж — Чаро се бе погрижил да мълчи.

Изпълзяха на едно възвишение, откъдето се виждаше селото. Не беше голямо — няколко колиби, изплетени от пръти, разположени безредно край малък поток. Огнищата проблясваха като малки жълти факли пред всяка колиба. Конете бяха прибрани зад висок плет. Тук-там се мяркаха кучета и деца. Мъжете бяха насядали около голям огън в центъра, жените се гушеха по-настрани, в храстите.

Бяха закъснели. Изабел лежеше просната до едно догоряло огнище. Не даваше признаци на живот. Цялата ѝ коса беше изгорена, останал бе само един кичур на темето. По тялото ѝ, обезобразено от рани и черни синини, бяха останали няколко разкъсани парцала. Единият ѝ крак бе извит неестествено, явно счупен.

— Чакайте! Тя мръдна! — пошепна Балтазар като заклинание.

Беше прав. Тялото ѝ потръпна и Изабел се опита да премести ръката си. След миг доловиха нейното стенание. Една от индианките се приближи и грабна някаква тояга.

Балтазар вдигна мускета до рамото си и се прицели.

— Не! — ахна Чаро и го сграбчи за рамото. — Всички ни ще избият!

— Все едно ми е.

— Но на мене не ми е! Късно е вече, приятелю. Дори и да успеем да я вземем, тя не може да язди. Не вярвам да изкара още няколко часа...

Балтазар остана непреклонен и страховит още няколко секунди, след това напрежението му се отля и той отпусна глава на мускета си. По лицето му се стичаха сълзи. Най-после той отново вдигна лице:

— Не мога да я оставя... така...

— Налага се, нямаш друг изход. Освен ако си решил да умреш заедно с нея.

— Бих умрял, ако имаше някакъв смисъл. Но мога да се погрижа поне да не я мъчат повече.

Разбраха думите му. Сега вече никой не направи опит да го спре, когато вдигна мускета и се прицели в жената, която обичаше.

Цели се безкрайно дълго, но не можа да стреля. Целите му ръце трепереха, като в треска. Устните му се свиха, цялото му лице се разкриви от усилието да се овладее. Челото му се обля в пот — потта се стичаше на вадички и се смесваше със сълзите по бузите му. Той изпъшка задавено и отпусна пушката.

Индианката беше застанала до Изабел. Балтазар погледна Рефуджо с безумни очи:

— Ел Леон!... Ти трябва да го направиш! Отблясъците на далечните огньове просветваха в мокрите бразди по широкото му, изкривено от болка лице.

Рефуджо потръпна, но веднага се овладя, изражението му си остана непроницаемо. За миг затвори очи. Когато заговори, гласът му бе напълно спокоен, но в него звучеше окончателното решение.

— Ще го направя. Само заради тебе, Балтазар. Но чуят ли изстрела, апахите ще се втурнат насам. Трябва да сте готови веднага да препуснете. Тръгвайте. Аз ще ви догоня.

Подчиниха му се. Какво друго можеха да сторят? Беше истинско облекчение, че могат да се махнат оттук, че не се налага те да вършат онова, с което се нагърби Рефуджо.

Бяха сигнали вече до конете, когато изстрелът проехтя. Метнаха се на седлата и препуснаха обратно по пътя, по който бяха дошли.

След малко Рефуджо се присъедини към тях и те продължиха да препускат бясно, като че ги гонеха зли духове. Поспряха в лагера, за да натоварят припасите си, но не се бавиха. Чак призори спряха още веднъж, за да отдъхнат и те, и конете. Посрещнаха първите слънчеви лъчи отново на път.

Чак късно следобед се успокоиха, че никой не ги преследва — никъде след тях не се виждаше облак прах, вдиган от преследвачите им. Бяха се откъснали и от индианците, и от дон Естебан, странно какво ли бе станало с него!

Но не се отпуснаха нито за миг. Дълго търсиха достатъчно скрито място за нощуване и дори не запалиха огън. Чаро беше един от малцината неранени мъже и предложи пръв да бъде на пост, но всъщност и никой от другите не склопи очи. Въпреки изтощението си бяха твърде напрегнати, за да спят.

Енрике смени Чаро на поста му. Чак към полунощ чуха обичайното хъркане на Балтазар. Доня Луиза също дишаше тежко и равномерно. Чаро се търколи на една страна и изпъшка. Рефуджо лежеше до Пилар, както винаги неподвижно, а тя стискаше очи, дано може да дремне.

Стресна я тих шум. Отвори очи и замря — Рефуджо беше станал, взе едно одеяло и се изкатери по малкото възвишение над главите им. Чу го да разговаря кратко с Енрике.

Пилар изчака малко и също стана. Енрике бе седнал на едно от седлата и чоплеше с някаква пръчка в пръстта пред себе си. Шепнешком тя попита:

— Рефуджо?

Акробатът посочи нанякъде в мрака. Тя кимна тръгна нататък.

Недалеч тя видя Рефуджо — беше спрял зад една издадена скала, огледа земята за змии и простря одеялото си. Седна, сви крака в коленете си и облегна гръб на топлия камък.

Пилар не посмя да се доближи. Точно се чудеше как да извести за присъствието си, когато чу гласа му:

— Ако си дошла да ме обсипваш със съчувствия и упреци, можеш да си спестиш усилията. И от едното, и от другото си имам достатъчно.

— Не, но мога да ти предложа компанията си — каза нехайно Пилар. Той не отговори и тя продължи: — Но ако предпочиташ да си

сам, ще се върна обратно.

— Не. Моля те! — В думите му припламна някаква призивна сила. Той се поотмести, за да ѝ направи място върху одеялото.

Пилар се настани безмълвно и го погледна. Превръзката на главата му се белееше в тъмнината. Помисли си, че може би го боли раната и затова е станал от постелята си.

— Много ми е мъчно за Изабел — промълви тихичко тя.

— На мене също — каза Рефуджо и шумно пое въздух.

— Не толкова, колкото би трябвало. Не толкова, колкото тя искаше.

— И защо така?

Той извърна лице към нея и я погледна втренчено:

— Защо питаш?

— Не зная. Може би за да разбере по-добре онова, което стана.

Рефуджо отново впери поглед далеч пред себе си:

— Тя беше като птиче със счупено крило, което никога не можа да зарасне напълно. Такива птички трябва да се закрилят, защото не могат да се бранят сами. Само ако ги изпуснеш от очи, идва някоя котка или ястребът и тогава спасение няма...

— Значи смяташ, че ти си виновен за нейното залавяне и имаш угризения за смъртта ѝ?

— Обори ме, ако можеш.

— А какво става с ранените птички, които никой не е спасил?

— О, и сам мога да стигна до такива изводи, но те в никакъв случай не ме оправдават.

Пилар се обърна към него и впи очи в мрака:

— Ти беше изправен пред избора: или да я оставиш да умре бавно в ужасни мъки, или да ѝ дариш бърз и милостив край. Ние всички изпитавме облекчение, че ти откликна на молбата на Балтазар, макар че сега се срамувам от това.

— Не биваше да напускаме Испания.

— Това пътуване ти предприе главно заради мене. Аз те принудих.

— Никой за нищо не ме е принудил. Но да не се караме! Уморих се да се боря, Пилар.

— Тогава просто престани да се бориш. Тексас е една неопитомена пустош. Все ще се намери някъде място, където дон

Естебан не може да стигне и където никой няма да иска и да знае за Ел Леон.

— Аз се осмелих веднъж да помечтая за това, още преди да се появи тук дон Естебан. Но има ли селище, има и власти, а където има власти, там дон Естебан може да има влияние. Винаги ще съм отритнат от обществото, винаги ще си остана бандит.

— Не можеш да твърдиш това!

— А как иначе? Освен, разбира се, ако убия дон Естебан. Но вече се уморих да убивам.

— Забрави ли своето отмъщение?

— Толкова години вече гоня това отмъщение и какво ми донесе това? Да живееш само заради едното отмъщение е също вид смърт. Губиш един след друг всички, които обичаш, губиш всичко онова, което те прави горд, губиш чувството си за чест. Остава ти единствено омразата. Нямам повече сили да мразя и да убивам. Жадувам за истински живот!

— За това ли мислеше днес, докато яздехме?

— Искаш да кажеш, че ще ми мине, ако престана да мисля за Изабел и за нейната смърт? — Гласът му прозвуча меко и по-неуверено от обикновено.

— Да, може би.

— Не, няма да ми мине! А и не за това мислех днес, докато препускахме.

— А за какво тогава?

Рефуджо се отдалечи малко, за да я вижда по-добре и плъзна леко пръсти по меката ѝ буза, а стене и надолу по врата, преди да обхване с ръка нежната закръгленост на гърдата ѝ.

— Ти си животът. Ето за какво мислех. Ти си самото обновление. Завиждам ти, защото за мене това е непостижимо. Ще ми позволиш ли да потърся в тебе живота? Ще ми подариш ли промяна?

— Искаш да кажеш... че ме желает?

— Точно това се опитвам да ти обясня. За мене ти си нещо удивително! Толкова съм копнял да те държа в прегръдките си! Имам нужда от тебе, сега, в този миг! Никой никога не ми е бил толкова необходим. Обичай ме или ме убий, защото без тебе аз съм... Отхвърлих твоето състрадание... Но ще ми дадеш ли утехата на тялото си?

Как би могла да го отблъсне? Той не се нуждаеше нито от нейното съчувствие, нито от нейното разбиране. Но имаше начин да го накара да забрави миналото, макар и за миг.

Земята под тях беше твърда и камениста, но те не усетиха нищо. Нощта беше хладна — не го разбраха. Нищо нямаше значение, нищо не можеше да ги спре, всеки виждаше само другия под звездното небе.

Устните им се срещнаха след дълго, безкрайно търсене, докато ръцете им трескаво отхвърляха дрехите, за да притиснат жадно голите си тела едно в друго. Движеха се едновременно, търсеха и намираха някакъв бавен, нестихващ ритъм, който ги отвеждаше извън времето и пространството, извън границите на поносимото... Рефуджо впиваше устни в нежната ѝ шия, там, където пулсираше сърцето ѝ, обхващаше в дългите си силни пръсти на фехтовчик гърдите ѝ, тънката ѝ талия, плъзгаше ги жадно все по-надолу, за да я опали с огнените спирали на насладата чак до самата ѝ пулсираща женственост. Сляха се, горещи, влажни, разтапящи се от нежност и желание, дъх в дъх, като две части на едно цяло.

Движенето ги завладя, превърна се в неумолим прилив на бясна възбуда, която ги опияняваше. Тя се надигаше срещу него, отвърщаше на силата му със своята сила, устремена към върховното блаженство. Пилар тръпнеше цяла от мощните удари на тялото му, дишането ѝ стана хрипливо и неравно. Искаше да го усети дълбоко вътре в себе си, безкрайно дълбоко, до самото си изначалие. Искаше той да достигне до всяка нейна фибра, тя го водеше, защото едничка тя знаеше къде се намира нейната светая светих...

И когато то достигна дотам, сякаш небето се отвори над тях. Безтленни и освободени, те се издигнаха шеметно нагоре, слети в едно, осенени от чудото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

На залез-слънце пристигнаха в Сан Хуан. Цялата мисия беше оградена от нисък тухлен зид, обрасъл в бръшлян. Картината, изникнала пред очите им — църквата с осветената от последните слънчеви лъчи камбанария, свещеникът, запътил се да ги посрещне в своето прашно черно расо, и този хор от плътни, звучни индиански гласове във вечерната тишина — изпълниха сърцата на новодошлите с облекчение и благодарност. За първи път от много седмици най-сетне ги обляхна спокойствие.

Може би трябваше да отидат в Сан Антонио де Бексар или в някоя друга от многобройните мисии, нанизани като перли по брега на река Сан Антонио. Но тяхна цел беше не градът, а станцията на бащата на Чаро. В Сан Хуан майката на Чаро изучавала като малка катехизиса. Можели да се надяват — заяви Чаро, — че добрият стар свещеник ще им предложи нещо добро за ядене и легло да пренощуват.

Мисията се състоеше от множество постройки, в това число къщата на свещеника и на неговия викарий. Малките кубчета на къщурките на работниците индианци също се намираха отсам стената, тук бяха също големият хамбар, ковачницата, тъкачницата и множество бараки и навеси. Но църквата беше средището на цялата община, причината тя да съществува.

Падрето покани пътниците да влязат да се помолят и да благодарят, че са пристигнали живи и здрави. Всички влязоха — къде от уважение към свещеника, къде от искрена благодарност. Някои от хората на Рефуджо влизаха за първи път от години в църква.

Сградата не беше нито висока, нито дълга, но действаше извисяващо с изчистените строги линии на арките, грубо издялани от камък. Олтарът беше дървен, със съвсем оскъдна порта. Но статуята на Девата беше прекрасна — боядисана в помръкнали от времето цветове. Имаше и две картини с маслени бои, явно докарани от Испания.

Стори им се странно, че индианците влизаха и излизаха в мисията спокойно и мирно. Мнозина от тях бяха покръстени и идваха

често да помагат на испанските свещеници. Повечето произлизаха от сравнително мирните племена наоколо, от Борадос до Гакаме, но имаше и индианци от племето налипан — апахите, които бяха приели изцяло християнството.

Чаро разказа, че наоколо имало десетина апахски племена, не всички били тръгнали по пътеката на войната като единствен път към честта.

Гостите бяха посрещнати точно както беше предрекъл Чаро. Самият той бе поканен на официална вечеря у свещеника, както подобава на сина на една от най-старите приятелки на църквата. В поканата бяха включени доня Луиза, Рефуджо и Пилар — свещеникът изгаряше от желание да научи колкото се може повече за тяхното пътуване. Рефуджо обаче помоли да го извинят, същото стори и Пилар. Усещаше, че на Рефуджо ще му е трудно да се преструва, че цялото това пътуване е съвсем безобидно, а и тя просто копнееше да се изкъпе без вечното присъствие на доня Луиза в малката къщичка, която бе предоставена на тях двете. През последните дни Пилар се насилваше да се отнася към доня Луиза с уважение, но нейното постоянно присъствие ѝ беше дошло до гуша.

Този път Рефуджо не възрази против разпределението на стаите — не би било възможно да го направи, без да обяви моментално Пилар за жена със съмнителен морал... Но би могъл да се опита да направи нещо, ако това изобщо имаше някакво значение за него. Въпросът е, че Пилар не беше сигурна, че той държи на това. Колкото повече се приближаваха към цивилизацията, толкова повече се затваряше той в себе си. От нощта след смъртта на Изабел тя продължи да спи с него, понякога той я вземаше в прегръдките си, но рядко се случваше нещо повече помежду им. Разбира се, беше ѝ приятно, че той мисли за доброто ѝ име, че не иска да рискува да има свидетели на тяхната интимност, нали останалите често лежаха съвсем близко до тях. Едновременно с това обаче неговата способност да се сдържа, а и да отстранява от себе си и самата нея, бе просто ужасяваща. Не би било така, ако тя означаваше нещо за него... Това я натъжаваше, съмнения и опасения разяждаха сърцето ѝ.

Какво ще стане с нея? Откъсната от всичко близко?! Сега, когато вече се приближаваха към целта на своето пътуване, Пилар все пак трябваше да вземе някакво решение за това как ще свързва двата края.

Трябва да потърси работа, да реши къде ще се установи. Дали свещеникът на мисията не би могъл да ѝ предложи нещо? Нямаше представа към кого да се обърне. Ясно ѝ беше само едно: тя не желае да бъде зависима от Рефуджо.

Почти цялата нощ Пилар не мигна. Беше свикнала да вижда нощем над главата си открито небе, тук стените на малката къщичка просто я смазваха.

По време на закуската — прясно изпечен хляб и горещ шоколад — Пилар погледна към главатаря на бандата, който говореше тихо с Балтазар. През последните дни този мъж-исполин като че ли се беше смалил и спаружил. Раната му още не бе заздравяла и го болеше. Говореше малко, все търсеше да е сам, странеше от другите.

Рефуджо изглеждаше бодър и отпочинал. Беше свалил превръзката от главата си. От раната бе останал само тъмен струпей, който се губеше в косата му. Явно беше, че той се възстановяваше бързо от нараняванията, поне физическите.

Сега Рефуджо вдигна очи и срещна погледа на Пилар, като че усети, че тя го наблюдава. Усмихна се едва забележимо и отново се обърна към Балтазар. Този кратък миг на мимолетна близост предизвика у нея странно усещане — стори ѝ се, че той я погледна по някаква вътрешна необходимост, но след това веднага я класира в друго отделение на мозъка си, за да не му пречи да върши онова, което си е наумил. Побиха я тръпки, въпреки топлата лятна утрин.

Почти веднага се отправиха на път с благословията на падрето и всред приветствените викове на индианчетата, които дълго звучаха в ушите им.

Пресякоха реката и се отправиха на югозапад. Облачето прах се появи пред тях някъде малко след обяд. Конниците бързо се приближаваха. Първо ги взеха за индианци — веднага свърнаха от пътя, само Чаро и Рефуджо препуснаха напред на разузнаване. Двамата се върнаха начело на малка група мъже, които надаваха радостни викове и стреляха във въздуха. Бащата на Чаро с неколцина от своите чароси беше излязъл да ги посрещне и да ги придружи до хасиендата. Предишната вечер свещеникът прати вест за тяхното пристигане и сеньор Хуерта не беше могъл да се стърпи час по-скоро да прегърне сина си. Бяха тръгнали от хасиендата в ранни зори.

Домът, в който се беше родил Чаро, беше същинска крепост — трябваше да устоява на нападенията на индианците. Тухлените зидове бяха дебели и високи, в килерите и складовете беше струпано всичко, което би могло да се окаже необходимо при продължителна обсада. Колибите — или както ги наричаха тук — хакалес — на работниците индианци бяха струпани на групички извън стените на хасиендата, но в оградения двор имаше достатъчно място за много хора, в случай на нужда. Двуетажната задна част на къщата образуваше всъщност задната стена на крепостта. Оборите и останалите постройки се редяха покрай стената, а в средата на просторния двор имаше басейн от пясъчник, в който бликаше фонтан.

Цялата фасада на къщата беше опасана от дълъг тесен балкон на втория етаж, а под него се разкриваше лоджията с големи арки. Над тези арки имаше навес от дървени пръти, обхванати целите от кой знае колко ли стар бръшлян, гъст и пищен, предлагащ съблазнително сянката си.

Под отъпкания глинен под на този навес беше сложена дълга, грубо скована дървена маса, заобиколена от дълги пейки. Под навеса бяха провесени плитки чесън и люти чушки. Огромни глинени гърнета от зехтин и пъстри пукнати стомни бяха засадени с герании — цели пухкави облаци от розови и яркочервени цветове.

Майката на Чаро седеше под лоджията, когато гостите влязоха в двора през голямата двукрила порта. Тя скочи и тръгна към Чаро — дребничка закръглена жена с кръгло лице, цялото набръчкано от меката майчинска усмивка. Тя прегърна сина си, целуваше ту едната, ту другата му буза, взираше се в него възхитена и не преставаше да го целува. След това поздрави радостно всички с добре дошли и ги въведе в къщата, като не преставаше да поглежда към Чаро с щастливи, невярващи очи.

В големия салон тя се озърна и махна с ръка на прислужницата индианка, която се навърташе наоколо, за да ѝ даде нарежданията си.

— Бенита! — възкликна Чаро радостно и се втурна към момичето. Хвана ръцете му и ги разтвори встрани, за да я огледа по-добре. — Колко си пораснала! Колко хубава си станала!

Смуглото лице на момичето порумения. То хвърли трескав поглед към сенъора Хуерта и отново се обърна към Чаро, грейнало от обожание. Чаро се взираше надолу в лицето ѝ, без да обръща внимание

на свитите вежди на майка си. Това, навярно, беше онази индианска прислужница, заради която бяха прокудили Чаро чак в Испания.

— Бенита! — каза сенъора Хуерта със строг глас. — Чака ни много работа, ако искаме да свършим всичко преди фиестата.

— Фиеста?! — възкликна Чаро, пусна ръцете на момичето и се обърна развеселен: — Наистина?

— Разбира се! — Баща му се приближи и го трупна по рамото. — В края на краищата синът ми не си идва всеки ден от Испания, а още по-малко пък през хълмовете откъм Луизиана, това трябва да се отпразнува!

— Тази вечер?

— Разбира се, че тази вечер! Трябва да е в самия ден на пристигането, нали така? Докато те нямаше, кой не се изреди да пита и да разпитва къде си, как си. Грехота ще е да не им известим сега за твоето завръщане.

Пратениците с поканите за фиестата бяха заминали още сутринта. Само след няколко часа започнаха да пристигат съседи и приятели. Повечето дойдоха на коне, накачили на седлата пред себе си жените и децата си, ако не водеха за тях кротички магарета и мулета. Някои пристигнаха със скрибуцащи каруци, други дори с истински карети. Мнозина се бяха наговорили да пътуват заедно, та да е по-безопасно.

Гостите мъкнеха със себе си китари, мандолини, барабани, кастанети, та дори и индиански кратуни-дрънкалки. Надонесоха царевично брашно, чушки, козе сирене, домашно вино и всевъзможни сладкиши с шоколад и орехи.

По-възрастните дами бяха облечени в черно, с черни забрадки на главите, а по-младите бяха закичили цветя в косите си. Роклите им бяха целите във волани и дантели, в цветове и кройки, отдавна излезли от мода в Испания.

Широкият портал остана отворен, докато не влезе и последният окъснял гост.

А ястията! Всичко беше пищно и тежко като на средновековно пиршество. Поднесоха говеждо печено със сос от чушки и мед. На открито на огромни огньове се печаха цели прасета и агнета, разнасяха се огромни тави с ориз и боб. Десертите бяха невероятни! Освен традиционните торти се поднасяха непознати сладкиши, потънали в

масло и сироп или напълнени с плодове, щедро ароматизирани с ром и ванилия. И когато вече никой не беше в състояние да сложи в устата си нито троха повече, започнаха танците.

Пилар, която получи от майката на Чаро подходяща вечерна рокля, се впусна да танцува с кавалерите, представени ѝ от внимателната домакиня. Доня Луиза, на която сеньора Хуерта бе предложила черна рокля, реши, че също ѝ се танцува. Техните спътници от бандата също танцуваха, както се очакваше от всички свободни кавалери. Балтазар взе чинията си и бутилка вино и с мрачно изражение се запъти към оборите. Така и не се появи повече.

Историята за това как Рефуджо срещнал Чаро в Испания и как му помогнал, се разправяше от уста на уста и всички ги приветстваха като герои. Но никой не научи цялата истина. Не се спомена и дума за Ел Леон. Родителите на Чаро решиха, че е по-умно да спестят тази част от патилата на своя син.

Сеньора Хуерта, която зорко следеше гостите от своето място под лоджията, хвърляше от време на време неспокоен поглед към Рефуджо. Този човек ѝ беше върнал сина отново в къщи, а беше и толкова приятен! Тя непрекъснато му се усмихваше и все гледаше да му представи някой от съседите си. Всички видяха, как докато се разхождаше в градината с Рефуджо, погълнати в спокоен разговор, тя прекръсти челото му, шепнейки благословия.

Рефуджо изтанцува с Пилар едно бързо болеро, направи го грациозно и страстно. Погледът на тъмносивите му очи я пронизваше, но той почти не се усмихна, докосването му беше напълно безлично. След това уж се направи, че не позволява на Чаро да му я отнема за следващия танц, но в протеста му имаше само показност.

Пилар и Чаро излязоха да се разхождат в градината. Разговаряха за неговия дом, за гостите тази вечер, за фиестата.

— Не съзнавах, че всичко това толкова ми е липсвало — призна Чаро. — Аз самият не бях чак толкова запален да замина, по-скоро баща ми настояваше, но все пак си мислех, че ще е чудесно да види човек високи сгради, да слуша учени мъже, да се среща с елегантни жени и да върви велики дела. Е, понагледах се и се поналудувах. Сега ще се задоволя с това, да се оженя, да навъдя дребни хуертчета и да прекарам остатъка от живота си тук.

— Въпреки апахите?

— Опасности има навсякъде. Ако не са апахи, друго ще е, я жълта треска, я порой, я бандити... — Чаро ѝ се усмихна хитро. — А вие? Какво смятате да правите вие?

Бяха стигнали до фонтана и Пилар протегна ръка да потопи пръсти във водата на басейна.

— Не зная. Много неща зависят от втория ми баща: дали ще дойде до тук, какво е замислил. Дори и да не застрашава живота ми, той може много да ми навреди. Ще пусне разни приказки, та хората да не ме приемат.

— Това е невъзможно! — изпъчи се Чаро решително.

Пилар го погледна с благодарност.

— Може би вие ще можете да ми намерите някаква работа? Като шивачка, да речем.

— Шивачка?!

— В манастира ни подготвиха много добре.

— Повечето тукашни жени също го могат. Сами си шият дрехите. Но вие не сте получили образование, за да работите такава долна работа.

— Но нали все пак трябва да правя нещо?

— Какво е положението с Рефуджо?

— Ами аз... Никой не знае.

Чаро я гледа мълчаливо известно време, преди да продължи:

— Да, ясно. Но ако не беше той и ако вие бяхте някоя от щерките на съседите, една разходка като тази можеше да означава оповестяване на бъдещ годеж.

Пилар го стрелна с очи и се засмя:

— Вече толкова свикнах да бъда без дуеня до мене, че просто не помислих как може да изглежда това наше усамотение в очите на хората. Не трябва ли да се върнем при другите, за да спасим репутацията ви?

— Ще ме спасите може би единствено от гнева на майка ми. Но вие наистина помислете върху това...

— За една дуеня ли?

— Не, Пилар, за един годеж. Тук винаги ще има място за вас!

До ушите им достигна весела мелодия и лекото потропване на танцуващите, следващи развеселени ритъма.

Чаро продължаваше да я гледа с най-сериозно изражение.

— Това е... един много любезен жест... — заекна Пилар объркана.

— Няма никаква любезност! — изкриви лице Чаро. — Просто мисля само за себе си. Сега няма да ви кажа нищо повече, защото Рефуджо е мой приятел, но ще помислите върху думите ми, нали?

Този разговор стопли душата ѝ. Нямаше намерение да се възползва от чувствата му, но му беше благодарна. Пилар му се усмихна в полумрака на градината, преди да се насочат обратно към лоджията.

Веселието беше в разгара си, когато на портала се разнесе силно чукане. Чаро изприпка до зида и се качи на платформата за наблюдение, издигната до главния вход, за да види какво става. Когато съобщи, че навън чака цял ескадрон войници, сеньор Хуерта веднага нареди да отворят.

Индианските прислужници се притекоха да хванат юздите на конете, сеньор Хуерта излезе напред към войниците, които бързо слязоха от конете и веднага се наредиха в редица.

— Добре дошли в моя дом! Както виждате, пристигате у нас в щастлив час! Празнуваме завръщането на нашия син от Испания. За нас ще е радост, ако вземете участие в нашето празненство и прекарате остатъка от нощта като наши скъпи гости.

Младият капитан, който командваше ескадрона, се поклони:

— За нас е голяма чест, сеньор! Приемете нашата благодарност за любезната покана... — Той се покашля. — Боя се обаче, че съм натоварен с не много приятна задача. Идвам при вас по поръчение на сеньор губернатора Рамон Мартинес Пачеко.

— И какво означава това? — попита сеньор Хуерта вече по-хладно.

— Ако сме осведомени правилно, у вас се намира човек на име Рефуджо де Каранца и Леон, а така също и една жена, която е негова спътница, сеньорита Пилар Сандовал и Серна. Вярно ли е това?

Оркестърът беше престанал да свири. Гласът на капитана прозвуча силен и ясен. Двойките още се държаха за ръце, но всички се бяха обърнали към тях и наблюдаваха сцената.

— Точно така е — отвърна бащата на Чаро.

— В такъв случай съм длъжен да ви помоля да ми ги предадете.

— Мога ли да попитам защо?

— Губернаторът заповяда да се явят пред него, за да отговорят на някои негови въпроси.

— Но те току-що пристигнаха! — възрази възрастният човек. — Откъде може да знае сеньор губернаторът за тяхното идване?

— Донесено е за тях от друг пътник на име дон Естебан Итурбиде. Боя се, че той има да предяви твърде тежки обвинения. Принуден съм да ви помоля още веднъж да ми предадете вашите гости. При отказ да го сторите съм упълномощен да ги арестувам и отведа под стража.

Всъщност те бяха вече арестувани. Войниците, въоръжени със саби и мускети, преградиха пътя към изхода. С един само поглед Пилар прецени, че ще трябва да се бият, ако искат да си проправят път. Така можеха да бъдат ранени много от струпалите се на двора хора. Тя видя продължителния поглед, който си размениха Енрике и Рефуджо, и се обърна към Чаро, който бе застанал точно под наблюдателницата и я гледаше, стиснал ръце в юмруци. Енрике погледна отново Рефуджо, но главатарят поклати бавно глава.

С уверена стъпка Рефуджо излезе напред. Заговори спокойно, с ясен глас:

— Не е нужно да използвате сила, нито да нарушавате правилата на гостоприемството. Аз съм Рефуджо де Каранца и Леон, на вашите услуги! Що се отнася до дамата, не виждам в какво може да бъде обвинявана тя. Не е необходимо да отвеждате и нея.

Пилар си запробива път всред струпалите се, зяпнали от смайване хора и застана до Рефуджо. Каква ирония на съдбата, че дон Естебан успя да я залови точно тук, където най-сетне се бе почувствала в безопасност!

— Не съм молила за никакво снизхождение! — каза тя. — Сеньор губернаторът е заповядал да се явя и аз, а дон Естебан е мой втори баща. Не бих искала да разочаровам никой от тези двама господа.

Приеха ги в един от кабинетите на резиденцията на губернатора. Бяха потеглили от дома на семейство Хуерта в зори, а пристигнаха в Сан Антонио по вечерня. След кратък отдых ги отведоха пред човека, който бе официалния наместник на Испанския крал.

Палат на губернатора наричаха, всъщност твърде преувеличено, ниската варосана сграда на Военния площад на Сан Антонио де Бексар, до самата църква „Сан Фернандо“.

Частните покои на губернатора Пачеко се намираха в същата сграда, и сега до тях долитаха най-обикновени домакински шумове, идващи някъде иззад кабинета — някаква жена ругаеше кресливо, тракаха съдове. Високите прозорци — от пода до самия таван — бяха отворени. Навън се виждаше площадът. Последните слънчеви лъчи огряваха дърветата и хвърляха дълги виолетови сенки върху прашния площад.

Губернаторът Пачеко седеше зад тежко писалище от тъмен дъб. Високата облегалка на тапицираното му с червено кадифе кресло стърчеше две педи над главата му. До него, подпрял ръка на ръба на писалището, стоеше дон Естебан. Лицето му бе обрулено от слънцето, далеч не беше толкова елегантен, както винаги се носеше. В малките тъмни очи трепна злорадство, когато Рефуджо и Пилар, заобиколени от войници, застанаха пред губернатора, но изражението му бързо застина, когато видя, че те не са дошли сами. Зад тях нахлуха Чаро, Балтазар, Енрике, сеньор Хуерта, както и десетина от неговите прочути чароси. Рефуджо не беше въоръжен, разбира се, но другите носеха оръжие. А и начинът, по който навлязоха в кабинета, бе твърде войнствен.

Губернаторът се надигна от стола си:

— Какво означава това струпване, сеньор Хуерта? Вие не сте призовани!

— Двамата, за които сте наредили да се явят, са приятели на сина ми. Ако не са били тези хора, той да е мъртъв сега. Затова те са и мои приятели, искам да им помогна според силите си.

— Недопустимо! — избухна дон Естебан и удари с юмрук по чуждото бюро. — Такава намеса няма да търпя! Настоявам да отстраните тези мъже!

Губернаторът обърна бавно глава и погледна мрачно благородника. Пролича ясно, че между двамата се е натрупало известно напрежение. Навярно дон Естебан е предявил куп изисквания или се е престарал в желанието си да впечатли губернатора с връзките си в двореца. Губернаторът, мрачен и горд, съвсем не приличаше на човек, който би се оставил да го сплашат.

— Налага се да ви припомня, уважаеми господине — каза с ледена учтивост висшият магистрат на провинцията, — че този разговор водя аз. Ще ми позволите, надявам се, сам да изясня нещата. — Той сви за малко замислено устни и се обърна отново към бащата на Чаро: — Тъй като вие сте достопочтен член на нашата общност, сеньор Хуерта, ще позволя да останете, вие и вашите хора.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство — поклони се бащата на Чаро, — от свое име и от името на сина ми!

Чаро също удари токове и се поклони.

Губернаторът се облегна назад в стола си.

— След като решихме този въпрос, можем да продължим.

Той започна да подрежда педантично купчинката документи пред себе си. Дон Естебан до него явно губеше търпение, но губернаторът не позволи да бъде притесняван. Най-послед изглежда купчинката бе подредена точно така, както му се искаше, той я премести настрани и постави изискано ръце върху кожения плот на писалището.

— Хм, днес тук бяха издигнати няколко обвинения. Най-сериозното от тях е насочено към вас, Рефуджо де Каранца. Дон Естебан Итурбиде, изправен тук пред нас, твърди, че вие сте общоизвестен разбойник, познат в Испания под името Ел Леон. Обвиняват ви, че сте извършили лично няколко престъпления срещу дон Естебан. Според твърденията на тук присъстващия, през декември миналата година сте отвлекли от неговия дом доведената му дъщеря сеньорита Пилар Сандовал и Серна и сте я завели в планината, където сте я държали в плен против волята ѝ.

— Това не е вярно! — прекъсна го Пилар. — Аз помолих Рефуджо де Каранца да ме отведе от дома на моя втори баща, защото се страхувах за живота си. Имах подозрения, че дон Естебан е убил моята майка. А бях принудена да остана при сеньор де Каранца, защото дон Естебан изпрати да убият единствената ми роднина, леля ми. Тя бе прободена с нож в леглото си...

— Врели-некипели! — избухна дон Естебан, преди Пилар да е свършила. — Тя се е побъркала! Животът сред главорези и измет като Каранца и хората му я е побъркал! Ето че те са съсипали не само морала ѝ, но и ума ѝ!

— Ще ме извините... — Сеньор Хуерта направи крачка напред. — Кого наричате главорези и измет? Позволявам си да ви напомня, че синът ми е живял при сеньор Каранца и той не е нито главорез, нито измет!

— Господа, моля ви! — вдигна ръце губернаторът.

— Сеньор Хуерта има право! — започна бързо Пилар. — Никога не съм видяла някой от хората на Рефуджо да извърши някаква недостойна или несправедлива постъпка! Нещо, което съвсем не бих могла да твърдя за моя втори баща.

— Благодаря ви, сеньорита! — каза губернаторът, губещ търпение. — Можем ли да продължим?

— Уверявам ви, че е така...

— Може да е така, а може и да не е. — Губернаторът изгледа строго Пилар. — В момента изреждам точките, по които се обвинява Рефуджо де Каранца. Моля да млъкнете!

Пилар преглътна възраженията си, въпреки че чувстваше, че се задушава от безсилен гняв.

— Докъде бях стигнал? Да. Сеньор Каранца, тук се твърди, че сте похитили сеньорита Сандовал и сте я принудили да води неморален и греховен живот. Направили сте го със зъл умисъл, за да си отмъстите на дон Естебан. Присъстващият тук господин твърди понататък, че сте го преследвали до колонията Луизиана, като сте се появили там демонстративно с доведената му дъщеря, за да го дискредитирате и zlepоставите в качеството му на държавен чиновник. С помощта на доведената му дъщеря сте нахлули в дома му, използвайки я като свое послушно оръдие. По време на престоя си в дома му сте взели една малка кесия със смарагди и сте принудили със заплахи дон Естебан да ви покаже къде държи златото си.

— Смарагди?! — Пилар не можа да скрие учудването си.

Губернаторът я погледна строго.

— Дон Естебан е продал срещу тези скъпоценности едно голямо имение.

— И Рефуджо е взел тези смарагди? — каза бавно Пилар, по-скоро на себе си.

— Такова е отправеното обвинение! — С едно решително движение губернаторът отвърна лице от Пилар и продължи: — Дон Естебан Итурбиде е готов да се закълне, че Рефуджо де Каранца се е

опитал да го убие в нечестен двубой, а когато не успял, подпалил нарочно един семеен параклис, за да може да се измъкне с откраднатите ценности. Този пожар едва не изпепелил до основи Ню Орлиънс...

Пилар вече не слушаше обвиненията. Не сваляше очи от Рефуджо. Възможно ли е? Може ли при претърсването на къщата Рефуджо да е намерил смарагди и да ги е взел?

Ако имаше нещо такова, той положително щеше да ѝ каже, не би пропуснал да спомене за такава безценна находка... Той веднага би разбрал, че тези благородни камъни са купени всъщност с нейното откраднато наследство. Не би могла да допусне, че Рефуджо е държал смарагдите у себе си през всичкото това време. Чакай, чакай! Но това обяснява много неща! Защо иначе дон Естебан ще се излага на такива рискове да ги преследва? Само едно нещо би могло да го накара да прави такива огромни разходи — богатството.

Рефуджо бавно обърна глава и я погледна — погледът, който пресрещна кафявата топлота на очите ѝ, бе пълен е горчива самоирония.

Нямаше съмнение. Рефуджо е откраднал смарагдите. Взел ги е тайно от нея! Изменил е и на нея, и на тяхната обща кауза... Извършил е предателство срещу всеки миг от тяхната взаимна близост заради шепа скъпоценни камъни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Ще ви задам един въпрос, Рефуджо де Каранца! — Губернаторът говореше със спокойствие, което не можеше да скрие твърдостта на гласа му. — Известен ли сте в Испания като Ел Леон или не сте?

Устните на Рефуджо се разтеглиха в усмивка.

— Не съм лъв и никога не съм бил — отвърна той. — Възможно е в някои случаи да съм бил куче.

— Ето на — подскочи сеньор Хуерта. — Ето ви думата на единия, срещу думата на другия. Целият този разпит е чисто оскърбление, явно е, че обвиненията са продиктувани от стара вражда!

Дон Естебан вирна глава.

— Обвинявате ме в лъжа, сеньор? Ако говорим за лъжа, ще ви кажа, че лъжецът седи ей там! — То протегна ръка и посочи Рефуджо. — Дори ще ви кажа, че този разпит бе твърде снизходителен! Този човек би трябвало да бъде подложен на изтезания!

Губернаторът ги изгледа — най-напред единия, след това другия.

— Не виждам основания за прилагане на мъчения. Можем да изясним работата и така. Отнесох се към този случай с цялата изискваща се сериозност. Ако вие, господа, не сте доволни от процедурата, предлагам да отнесете оплакванията си до Мексико Сити. А може и в Мадрид, ако желаете.

Сеньор Хуерта не се стресна.

— Каранца е приятел на моя син, един почтен и храбър човек. Нито едно от обвиненията, отправени от този испански господин против де Каранца не може да бъде доказано! Действията на дон Естебан Итурбиде не са нищо друго, освен опит да злоупотреби с официалната власт на тази провинция и да я използва за своето лично отмъщение в една вражда, която трае от години между него и семейство де Каранца. Мисля, че това не бива да се допуска!

— Кой сте вие всъщност, та да можете изобщо да се намесвате тук? — ядоса се дон Естебан. — Вие, господине, не можете да знаете

нищо за тези неща във вашата затънтена провинция! Ще ви посъветвам да оставите Каранца сам да се оправя, иначе току-виж се набутате в една война, каквато не сте и сънувал!

Бащата на Чаро се надигна от мястото си:

— Вие заплашвате ли ме?

— Приемете го както ви е угодно. Ако ви трябва доказателства за твърденията ми, погледнете моята доведена дъщеря, изправена наред с Каранца! Какво друго доказателство искате?

Чаро излезе напред.

— Ами ако Пилар е дошла тук с нас? Няма що, вие отлично се грижете за нея! Направихте всичко, за да очерните името ѝ пред целия свят.

Дон Естебан се усмихна презрително:

— Пътувахте с Каранца, значи сте един от неговите бандити. Каква тежест има мнението на един бандит? Естествено е да го подкрепяте. Търсите да спасите собствената си кожа, оправдавайки него.

— Долна лъжа! — изрева сеньор Хуерта.

— Моля ви, отклоняваме се от темата! — ядосано ги прекъсна губернаторът.

— Бих искал да взема отношение! — настоя Чаро. — Вие, дон Естебан, никога ли не сте чували за връзките на сърцето? Вашата доведена дъщеря няма да е първата, която, както вие така елегантно се изразихте, е поела с врага на семейството ви...

Губернаторът напразно се опитваше да въдвори ред. Дон Естебан изобщо не му обърна внимание и се изсмя подигравателно.

— Връзките на сърцето? — подхвана той с писклив глас. — Така ли го наричате? Вие се заблуждавате по отношение на чувствата на Каранца, приятелю! Той не познава нищо друго, освен омраза! Държи дъщеря ми при себе си, само за да се подиграе с мен, защото нейния позор е и мой позор!

— Не е така! — Гласът на Рефуджо преряза като с остър нож спора, в който Чаро и баща му се опитваха да отхвърлят обвинението срещу него. — Не е вярно! — повтори Рефуджо вече по-спокойно, след като всички млъкнаха. — Вярното е, че Пилар Сандовал и Серна пътуваше под моя закрила. Но вярно е също така, че моето отношение към нея невинаги беше безупречно. В едно мога да се закълна: никога

не съм имал намерение да ѝ навреда с нещо! Най-голямото ми желание е тя да бъде при мен, до мен за цял живот. Мечтата ми е да я направя своя жена.

Надвисна тежко мълчание. Всички мъже гледаха Пилар. Губернаторът пръв се опомни:

— Истина ли е това?

Истина ли е? Пилар не знаеше, а не можеше и да намери у себе си сили да повярва на Рефуджо. Да не бяха тези смарагди!... Тя нямаше предвид тяхната стойност. Важно бе само това, че Рефуджо не ѝ каза нищо за тях, остави я да си мисли, че е бедна и нищо не ѝ е останало...

Тя може да сложи край на всички лъжи още сега, в този момент! Пилар скръсти ръце на гърдите си и пое дълбоко въздух.

— Почакай! — обади се Рефуджо с мек, но настойчив тон. — Не са ти известни нито всички обстоятелства, нито всички причини!

Чаро, който стоеше до Пилар, също се обърна към нея:

— Оставете я да говори! Нейно право е!

Пилар погледна най-напред единия, сетне другия. Лицето на Чаро беше открито и ведро, сините му очи вдъхваха упование. По лицето на Рефуджо се бореха разкаяние, надежда и отчаяние.

Пилар заговори с ясен, звънлив глас, гневът ѝ даваше още по-голям кураж:

— Рефуджо де Каранца ми е оказвал огромни услуги и аз съм му благодарна за тях. Но той пропусна да ми каже, че има подобни намерения. Много съжалявам, но аз вече имах честта сеньор Мигел Хуерта да поиска ръката ми.

— Възнамерявате ли да се омъжите за него? — попита строго губернаторът.

Пилар погледна към Чаро — очите му бяха станали кръгли от изненада. Тя по-скоро усети, отколкото видя жеста на протест, който направи Рефуджо. Той пристъпи към нея, но след това отново се дръпна назад.

— Да — каза тя, — възнамерявам.

Чаро се усмихна, отиде до нея, обгърна с ръка раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Ах, скъпа моя! Ще ти бъде добър съпруг.

Губернаторът се покашля и изравни отново ъгълчетата на документите до лакътя си.

— Така. Това като че ли изяснява въпроса. Можем ли да продължим?

— Ами хайде де! — сопна се дон Естебан.

Губернаторът го изгледа сърдито и се обърна към Рефуджо.

— Оказва се, сеньор Каранца, че вие наистина сте отвлекли сеньорита Сандовал. Всичко сочи, че вие сте действали в нарушение на закона.

Рефуджо мълчеше, въпреки че губернаторът го гледаше въпросително, без да може да привлече вниманието му.

— Оттук за мен става свършено ясно — продължи губернаторът, — че не мога да оставя без последствие повдигнатите срещу вас обвинения. Вярно е обаче и това, че фактът, че сте отвлекли дамата, не доказва, че сте Ел Леон. Така че нямам основание да ви задържа.

Ликуващ вик се изтръгна от гърдите на Висенте, останалите бандити и чаросите на сеньор Хуерта. Дон Естебан пребледня и отново удари с юмрук по масата.

— Тишина! — извика властно губернаторът. — Стига толкова! Делото още не е приключило.

— Какво означава това? — изненада се сеньор Хуерта.

Губернаторът не му обърна внимание, защото отново заговори на Рефуджо:

— Не мога да ви задържа, сеньор, но не мога да потвърдя със сигурност, че в обвиненията срещу вас няма и нещо вярно. Ето защо ще пиша в Испания да ми изпратят описание на бандита Ел Леон.

— Това е безобразие! — провикна се заплашително дон Естебан. — Настоявам да арестувате този човек!

— Значи настоявате, сеньор? — изви очи към него губернаторът и стана от мястото си. — А ще се съгласите ли да останете и вие в Сан Антонио на мое разположение, докато получа отговора от Испания? Ще ви задържа, просто за в случай, че Рефуджо де Каранца рече да ви обвини в оклеветяване, ако отговорът бъде в негова полза...

— Няма да посмеете да го направите.

— Не бъдете толкова сигурен! — Губернаторът го погледна отвисоко. — Бих искал да ви припомня, че на север от Рио Гранде аз

съм върховната власт.

— До време! — излая дон Естебан. — Имам приятели, които ще се погрижат вече никога да не получите официален пост!

— Надявам се да го направите, дон Естебан! — Сега вече губернаторът беше побеснял от гняв. — И без това най-голямото ми желание е да се махна оттук и да се върна в Испания!

Губернаторът сви устни презрително и поклати глава. След това се обърна към останалите, сякаш злополучният гранд изобщо не беше в залата.

— Чухте решението ми. Изказвам ви дълбоката си благодарност за това, че се отзовахте незабавно на моята покана. Приятен ден, господа!

Бяха свободни. Решението на губернатора Пачеко беше истинска победа. Запитването за сведения за Ел Леон щеше да потегли по трудния път на юг през Сонора, по витите пътеки до Мексико Сити, а оттам до Вера Круз и през моретата, чак до Испания. Всичко става. Писмото може да се загуби по дългия път, докато бъде напълно забравено. Дори и да не станеше така, най-вероятно бе, когато пристигне след година и половина в Нова Испания, та дори и след две години може би, описанието на Ел Леон да бъде толкова неясно, че никой изобщо да не може да го разпознае...

Разбира се, повечето хора между Севиля и Кордова, както и много граждани знаеха, че Рефуджо де Каранца е Ел Леон. Но испанските служители в Мадрид надали го знаеха или не биха могли да го докажат.

Но каквото и да излезе от цялата работа, за момента заплахите, изречени от дон Естебан, оставаха без последствия. Рефуджо бе свободен. Не ги заплашваше нищо. Очакваше ги просто един чудесен обед и още по-чудесна почивка! А щеше да има и сватба... Всички се смееха и разговаряха приповдигнато през целия обратен път до хасиендата. Мълчеха единствено Пилар, Рефуджо и бъдещият жених.

Сеньора Хуерта посрещна новината далеч не толкова радостно:

— Истина ли е, сине? — попита тя и обхвана с длани лицето му.

— Да, майко.

— И ще бъдеш щастлив? И ще останеш тука?

— Да, майко.

Тя дълго се вглежда в очите му, а после бавно кимна:

— Това е хубаво. Ако ще правим сватба, най-добре да започнем отсега да се стягаме.

— Не е чак толкова бързо — възрази Пилар, която стоеше наблизко.

По-възрастната жена се обърна към нея.

— Има ли причина да се бавим?

— Няма такова нещо! — отвърна Чаро вместо Пилар. — Колкото по-бързо се венчаем, толкова по-добре!

— Съгласна ли сте? — попита сеньора Хуерта Пилар, вдигнала високо вежди.

Пилар опита да се усмихне и прошепна:

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

Майката на Чаро влезе в стаята на Пилар, съпроводжана от момичето, което наричаха Бенита. Слугинята носеше пухкава купчина рокли — бледосиня, кремава с жълти гарнитури, бяла на малки сини цветчета. Това бяха булчинските рокли в семейството на сеньората. Имаше и две-три други рокли, които бе носила сестрата на Чаро. Сега Пилар трябваше да пробва всичките, за да може Бенита да ги преправи по нейните мерки.

Сеньора Хуерта кимна към леглото с балдахина, да сложи момичето дрехите там. След това отиде до тясната двукрила врата към балкона, дръпна завесите, за да не се вижда от вън и седна на едно кресло.

На Пилар ѝ беше все едно какво ще облече, но все пак беше най-добре да прояви готовност и благодарност. След кратко обсъждане сеньората обяви като най-подходяща за венчавката бялата рокля на сини цветенца. Нека Бенита преправи най-първо нея, а след това и останалите.

Пилар стоеше мълчаливо, разперила ръце докато Бенита се въртеше около нея с игла и конец в ръка. Изглежда в Тексас не бяха виждали карфици — момичето тропосваше направо по нея.

Докато Бенита шиеше, сеньора Хуерта заразително Пилар за семейството ѝ, за обучението ѝ в манастира. Изведнъж Пилар изписка и се дръпна, присвила очи от болка — иглата се бе забила в тялото ѝ.

— Извинявайте много, сеньорита! — каза бързо индианката, но в тъмните ѝ позачервени очи нямаше и следа от съжаление. По широкото лице на момичето се четеше само ревност и неприязън.

Пилар се почувства гузна — изобщо не бе помислила какво може да причини на другите нейното прибързано решение.

Сеньора Хуерта стана.

— Несръчно същество! Видя ли какво направи?! Изплеска цялата рокля с кръв. Бързо свършвай с шиенето и тичай да изпереш петната!

Пилар не трепна, когато момичето отново се приближи с иглата. Това беше едно дребно отмъщение, едно убождане, което трябваше да ѝ припомни някои неща. Ето че Бенита бе успяла.

Сега всичко мина гладко. Пилар стоеше, без да диша, докато Бенита прихващаше роклята, о, не, струваше ѝ се, че стеснява не роклята, а цялото ѝ бъдеще, че никога вече няма да може да си поеме отново дъх.

Не само Пилар беше забелязала колко отчаяна е Бенита от предстоящата сватба. Доня Луиза също повдигна тази тема, когато дойде на другата сутрин при Пилар.

— Изглежда сте разрушили мечтите на младото индианче. — Вдовицата излезе на балкона и продължи да отхапва престорено от парчето хрупкав сладкиш, което държеше в ръката си. — Видях я преди малко как жулеше масата в кухнята със сълзи вместо със сапун.

— Чувствам се ужасно заради нея — каза Пилар и също излезе на балкона.

Доня Луиза я разглеждаше с всезнаещ поглед:

— Не зная дали бива да говоря толкова направо, ама да ви кажа, и вие не изглеждате по-щастлива от Бенита.

— Опитвам се да дойда на себе си. Всичко стана толкова набързо!

— Да, сигурно е от това. А за Рефуджо не се безпокоите, така ли?

Пилар се надвеси силно напред над перилата на балкона и каза през рамо:

— Защо трябва да се безпокоя?

— Той поиска официално ръката ви и вие му отказахте. Не ви ли интересува как понася това оскърбление?

— Той имаше своите съображения да ми направи предложение, а аз моите, за да му откажа. Той е достатъчно умен, за да разбере подбудите на другите.

— Едно е да ги разбере, друго е да ги приеме. Питам се обаче дали не преценявате погрешно Рефуджо. Предполагам, че много малко от нещата, които прави, не са подплатени със сериозни причини, но фактът, че умът му работи добре, не означава, че не е способен да чувства. Той е изключителен човек. На ваше място бих премислила сто пъти, преди да го отхвърля.

— Така ли? — каза само Пилар, като даде да се разбере, че всичко това не е особено важно.

— Да, бих премислила. А кой знае, може би бих постъпила точно като вас и да се омъжа за Чаро.

— Защо ми казвате всичко това?

— В момента той е по-перспективен.

— И съвсем изключват есмарагдите, нали? Уверена съм, че Енрике се е разприказвал за тях.

Доня Луиза се засмя.

— Разказа ми, разбира се! Могла ли да забравя такова нещо?! Но положително Енрике ми се отразява много облагородяващо.

Пилар се обърна и погледна сепната доня Луиза.

— Това признание ли е?

— Ами да, не е ли смешно?

Пилар намръщи чело.

— Да не възнамерявате да играете комбина с Енрике?

— О, той не е човек за такава работа! — Усмивката на доня Луиза стана по-широка. — Много е миличък, толкова весел и по-толерантен от повечето други мъже. Но има много високи изисквания и е доста претенциозен. Хубавото е, че поставя и към себе си същите високи изисквания, каквито предявява и към мене. Намирам всичко това страшно вълнуващо.

— Разбирам — промърмори Пилар.

Доня Луиза се разсмя.

— Не вярвам, че го разбирате, но това няма никакво значение. Важното е, че съм щастлива.

— А какво става с наследството от мъжа ви? Възнамерявате ли да се върнете и да го потърсите?

— Не. — Вдовицата потръпна престорено. — За нищо на света! Кракът ми никога повече няма да стъпи на кораб, а кон не искам и да помириша!

— Това е твърде странно. Вие всъщност нямаше защо да напускате Ню Орлиънс. Можехте да си останете там, без изобщо дон Естебан да разбере за вас.

— Да, странно е. Но понякога просто е писано да стане така.

Пилар изглежда продължително доня Луиза.

— Но какво ще стане с парите ви?

— Енрике ще се погрижи за всичко. На него пътуването не му пречи, а като мой съпруг ще има право да управлява моите работи.

— Като ваш съпруг?! Ами какво ще стане с... — Пилар рязко млъкна, не искаше да изрече нещо, което бе само едно неясно опасение в нейните представи.

— С Рефуджо? — Вдовицата се разсмя. — Той беше много мил с мене на кораба. Видя колко се страхувам от самотата и колко съм наранена от тази история с мъжа ми. Бях се омъжила за човек, който искаше да се сдобие с наследник, но отказа да се раздели с ужасната си мулатка. Но по-сетне Рефуджо престана да е толкова любезен, струваше ми се дори, че той гледаше да направи така, че да се сближа с Енрике. Ох, в този човек има нещо сатанинско, но е много умен.

Дали пак самият Рефуджо не бе направил така, че Пилар да се насочи към Чаро?! Дали просто не се чувстваше задължен да „нареди“ жените, които вече не желае?

— Значи вие оставате тук?

— О, да. Нищо, че няма приказни златни градове. Предполагам, че Рефуджо искаше само да ме подмами с тези приказки. Не съм толкова глупава. Но реших да видя дали е прав и дали все пак не съм по-силна, отколкото предполагах. Бях много изненадана, когато установих, че наистина е така. Все още ме е страх от апахите, но щом Енрике е до мене, всичко ще превъзмогна. Като се уреди въпросът с наследството от мъжа ми, ще намерим някое местенце, където да можем спокойно да отгледаме децата си.

— И ще се задоволите с това? Няма ли да ви липсва Мадридският двор?

— Ще ми липсва, разбира се. И още как! Отсега си знам, че ще се ядосвам, понякога ще копнея за старите си приятели, за приемите и за красивите си рокли. Има да се питам защо съм се погребала в тази пустош. Но след като зная, че Енрике е принуден да живее далеч от

Испания и от своето минало, какво мога да направя? Той поне винаги ще ме разбере и ще намери с какво да ме разсмее.

— Очаквате твърде много от него.

— Така е. Но той ще ми даде дори много повече. Има много други важни неща в живота...

— Чаро също ще бъде добър съпруг — вирна брадичка Пилар.

— О, вероятно. Но ще му бъдете ли вие добра жена?

Това беше въпросът на въпросите.

Пилар продължи да мисли за това дълго, след като доня Луиза си беше отишла.

Нощта отдавна беше настъпила, когато Пилар долови първите акорди на китарата. Опита се да ги прогони от мисълта си, но не можа. Това беше любовна песен от Андалусия, същата, която Рефуджо беше свирил през нощта в Севиля, когато се срещнаха за първи път.

Пилар излезе на балкона. Не можа да различи Рефуджо в сенките, но чуваше ясно красивия му глас.

В момента нямаше други хора наблизо. Чаро беше заминал с баща си до високопланинските пасбища и ги чакаха късно. Висенте, Енрике и Балтазар бяха заминали на бой с петли горе при индианските колиби. Сеньора Хуерта беше заета да контролира приготовленията за закъснялата вечеря, а доня Луиза бе в стаята си.

Пилар плъзна пръсти по перилата на балкона и наклони глава, за да погледне от друг ъгъл. Рефуджо не се виждаше. Най-сетне тя се върна в стаята си и затвори тясната балконска врата. Музиката стана по-тиха и секна. Нищо не се чуваше.

Пилар пое дълбоко дъх и затвори очи. Сега вече в стаята не нахлуваше и нощният бриз, като че ли се бе затворила сама с ужасната жега на дългия горещ ден. Глупаво е от нейна страна да си налага да седи в тази пещ само заради една песен и заради своите объркани чувства!...

Тя скочи, отиде да отвори вратата, за да пусне в стаята прохладния вятър.

Рефуджо дойде сякаш със самия вятър, плъзна се край рамката на вратата и остана така, опрял гръб до стената.

— Колко навременно и колко любезно! Какво забележително гостоприемство! — Той говореше тихо и припряно. — Дали ще се окажеш и толкова отзивчива, колкото си гостоприемна?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Пилар настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да разбера дали съм добре дошъл.

— Как можеш да допуснеш такова нещо, след като се омъжвам за Чаро?

— Надали би могла да намериш по-добър начин да предизвикаш у сеньор Пачеко съчувствие към мене. Но бих предпочел да се откажа от такава помощ, ако това щеше да ми спести мъките.

— Добре прикри мъката си.

— Въпрос на тренировка.

— Въпреки всичко, въпросът е решен, аз ще се омъжа.

— Значи ли това, че ще му се закълнеш във вярност? — попита подигравателно Рефуджо.

— Естествено!

— Доста размишлявах по този въпрос.

Пилар вирна брадичка. Разбра какво искаше да каже Рефуджо.

— И смяташ, че би трябвало да остана вярна на тебе?

— Кой знае защо, очаквах такова нещо — той сви рамене. — Просто сам не разбирам защо.

— Аз също, защото ти си този, който ме измами.

— Имаш предвид смарагдите?

Тя се обърна и направи няколко крачки из стаята, преди да го погледне отново.

— А какво друго да мисля? Не ми каза нито думичка за тях, въпреки че знаеше колко много значат те за мен. Държал си ги у себе си през цялото това мъчително пътуване, без дори да продума. Как можа?

— А знаеш ли какво означаваха те за мене? Това няма ли значение? — Той задържа погледа си на пламналото ѝ лице.

— Именията на Каранца в Испания са загубени завинаги. Би могъл да купиш някоя хасиенда и добитък тук в Тексас, да наемаш

чароси. Но каква стойност ще има всичко това, след като е придобито с измама?

— Не е така! Съвсем не е това! — прекъсна я той пламенно. — Ако ти бях дал смарагдите, щях да те изложя на опасност. Ако разбереше дон Естебан, че са у тебе, лошо ти се пишеше. Освен това... те бяха средство да те задържа при себе си.

Тя присви очи.

— Ако наистина си вярвал, че скъпоценните камъни ще ме накарат да остана при тебе, грешно си ме преценил!

— Докато държах в ръцете си камъните, наследството ти беше защитено от дон Естебан, разбираш ли? Но мислех, че докато ти самата изобщо не знаеш нищо за тези смарагди, няма да имаш никакви средства и затова няма да ме напуснеш... Поне така се надявах.

Пилар го погледна. Думите му я пронизаха. Той не иска тя да го напусне! Беше рискувал всичко, само за да я задържи!...

— Значи си се страхувал, че ще се върна в Испания, ако разделиш смарагдите с мене?

— Да ги разделя? — попита той.

— Естествено, аз нямаше да взема всичките! Така че и ти загуби точно толкова, колкото и аз.

— Много си великодушна. Но даже и така, пак щеше да получиш достатъчно. Не би имало какво да те спре.

— Възможно ли е да задържиш насила или с пари една жена? Нали тя по своя воля ще реши да остане или да си иде?

— Изкушението да можеш да използваш парите, които са ти паднали в ръцете, е много силно, особено когато алтернативата е трудно поносима...

Ето го! Може би някакъв опит за обяснение или за оправдание, но положително не и извинение. Стори ѝ се, че по този начин той иска да изрази нещо друго, но Пилар не проумяваше какво. Винаги бе знаела, че той я желае, но не беше предполага, че за него алтернативата да я загуби ще е непоносима.

Тя сведе клепки, докато размисляше.

— Тогава... в нощта след смъртта на Изабел — започна тихичко тя, — че ти се иска да останеш в Нова Испания, това не бяха просто думи, нали? Тогава ти знаеше, че разполагаш със смарагдите, за да уредиш бъдещето си.

Рефуджо реагира веднага:

— Никога не бих могъл да използвам тези средства, без да ти обясня откъде идват. Щях всичко да ти призная, когато му дойдеше времето.

— Разбира се, ти щеше да имаш готово обяснение, не се съмнявам — отвърна Пилар иронично.

Рефуджо бутна стола си, стана и се приближи до нея.

— Какво трябва да кажа, за да ми повярваш, за да ме разбереш, след като...

Думите му бяха прекъснати от силен конски тропот. Чаро и останалите се връщаха. Гласовете им прокънтяха на двора — смееха се, викаха да им приготвят нещо за пиене, за да изплакнат праха от гърлата си.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — каза Пилар. — На Чаро няма да му е приятно да те завари тук.

— Да не се е превърнал в някакъв годеник, болен на тема собственост?

По лицето ѝ пробягна безпокойство.

— Той никога не говори много, но забелязах, че ни наблюдава.

— Несъмнено, на неговото място и аз щях да постъпвам така. — Всичко в тона на Рефуджо говореше, че той проявява разбиране към едно такова поведение, но изобщо не възнамерява да я остави сама.

— Моля те — каза Пилар, — сега наистина трябва да си тръгнеш!

— Трябва ли? А бих могъл и да остана. А ти да кажеш на Чаро, че си сгрешила и сега си размислила.

— Аз дадох дума! — Гласът ѝ прозвуча решително, порешително, отколкото се чувстваше самата тя.

— Обещания се нарушават, хората често пристъпват думата си.

— Но не и без основателни причини.

— Какво ще рече основателни причини в случая?

— Разбира се, нямам предвид смарагдите — каза бързо Пилар, защото се уплаши, че той може да ѝ ги предложи.

— Пилар, ти ме подценяваш. Аз съм по-разумен, отколкото си мислиш, а вече имам и планове какво ще направя с тях. Сеньор Хуерта ми спомена, че някаква естанция в съседство се продава изгодно. Собственикът бил стар и нямал повече желание да се бори с апахите.

Искал да си умре в Испания. Във всеки случай, аз съм много по-сентиментален, отколкото си мислиш.

Скритото напрежение в гласа му при победните думи я накара да си спомни, че и при срещата в кабинета на губернатора пак бяха говорили за неговата чувствителност. Не спомена ли дон Естебан нещо такова?...

Бъдещият ѝ съпруг беше вече в къщата. Пилар чу гласа му, който извика името ѝ. Веднага след това стълбите заскърцаха под тежките му стъпки.

Пилар пое въздух.

— Моля те, Рефуджо, не бива да правиш това!

Той наклони глава.

— Значи моите чувства не те интересуват?...

— Не сега, не точно в този момент! — Тя стисна ръце в юмруци.
— Не тук!

Той се изправи и остана загледан в нея няколко секунди, докато стъпките на Чаро се приближаваха все повече. Изведнъж Рефуджо заговори с високомерен тон:

— Тогава ми остава само отмыщението и една несподелена любов. Може би точно това най-много ми подхожда.

На вратата се почука.

— Пилар? — извика Чаро.

Тя не отговори. Обърна се към Рефуджо, като че привлечена от неотразим магнит и прошепна:

— Любов ли е наистина?

Но не получи отговор. Рефуджо беше излязъл.

Трябваха ѝ няколко секунди, докато успее да раздвижи скованото си тяло. Отвори вратата. Чаро застана пред нея, вперил изпитателен поглед в бледото ѝ лице. Огледа стоята и спря очи на балконската врата. Чак тогава пристъпи прага и влезе.

— Какво има? Добре ли си?

Пилар се насили да се усмихне.

— Нищо. Просто си... почивах.

Чаро бавно затвори вратата. Когато я погледна отново, блясъкът на очите му беше помръкнал.

— Той е бил тука, нали?

— Да — отвърна Пилар.

Не искаше да го лъже.

— Да не би да те моли да размислиш? Случи ли се нещо? Любихте ли се?

— Ох, не! Той само ми обясни нещо. Или поне се опита да ми обясни.

— И това е всичко?

Тя наведе глава. Нямаше нужда да му казва, че ако не беше дошъл той, сигурно нямаше да е само това. Чаро пристъпи и взе ръцете ѝ в своите.

— Рефуджо е мой приятел... Дори нещо повече, той ми е като брат. Той прие онова невъзможно момче, което бях, и направи от него мъж. Той ми върна гордостта и самочувствието кой съм и какво съм. Няма човек, когото да уважавам повече от него. Но разбери, съкровище, аз не мога да му позволя да идва в спалнята ти! Ако го допусна, с нас е свършено!

— Зная — каза Пилар тихо. — Никога не ще направя нещо, което ще те нарани. Опитах се да му обясня...

— Убеден съм, че е така, но когато става въпрос за тебе, Рефуджо не слуша никого. Ти си неговата слабост. Необходимо е той да напусне хазиендата. Не можем да останем тук и тримата.

— Да — прошепна тя. — Но ако откаже да си отиде?

— Тогава ще трябва да се откаже от тебе. Ако не може или не желае да го направи, някой ден ще се стигне до такава разправа, че един от двамата ни ще трябва да умре.

— О, не, Чаро! — проплака Пилар с разширени от ужас очи.

Той наведе глава, взе ръцете ѝ и сложи устните си върху тях. Гласът му беше глух и дрезгав, когато каза:

— Друг начин няма.

— Не може да няма! — запротестира тя.

Чаро не отвърна, притегли я в ръцете си и притисна устни върху нейните. Дъхът му бе топъл и ароматен. Но Пилар, изтръпнала в силните му ръце, не изпитваше нищо друго, освен страх.

Тази нощ Пилар не можа да спи. Всичко онова, което бяха казали Рефуджо и Чаро, се въртеше в главата ѝ, повтаряше се до безкрайност. Знаеше, че Рефуджо е прав. Беше приела предложението на Чаро,

защото беше наскърбена. Много добре разбираше, също така, че Рефуджо не ѝ бе предложил дял от смарагдите. О, тя не ги искаше! Но Рефуджо трябваше да ѝ ги предаде! Нали той все още изпълняваше ролята на неин закрилник от дон Естебан?

Той спомена нещо за любов, макар и по неговия странен, твърде иносказателен начин. Дали имаш предвид именно това, което тя разбираше, или пак беше вложил някакъв скрит смисъл в думите си.

Стори ѝ се, че изминаха безкрайно много часове. Изведнъж се разсъни напълно: някъде съвсем наблизе долови шум! На балкона? Или в самата ѝ спалня.

Пилар кипна. Отвратително е от страна на Рефуджо да си въобразява, че може да идва в спалнята ѝ, когато му скимне, та дори и посред нощ. Този път вече трябва да се изяснят веднъж завинаги!

Тя полуотвори очи, примижала. Балконската врата се очертаваше като сив правоъгълник в тъмнината. Там не помръдваше нищо, не се виждаше фигура на човек. Стаята тънеше в мрак, всичко беше спокойно. Къде е? Или изобщо не е бил той? Дали не си е въобразила, че чува стъпките му или може би е сънувала?

Над самата си глава чу тихо прошумяване. Преди да успее да се обърне или да извие очи, някои натисна лицето ѝ с груб дебел плат. Пилар заудря с ръце и крака, но дебелата покривка тегнеше и върху тялото ѝ. Нечий крак натисна бедрото ѝ и я прикова към матрака. Пилар пое мъчително въздух, за да изкрещи. Звукът остана в гърлото ѝ, когато тежката ръка затисна устата ѝ. В следващия миг тъмнината избухна в безброй светли искри — ударът я зашемети, главата ѝ звънна. Светулките изчезнаха и остана само черен мрак.

Съзнанието ѝ проблесна за кратко — лежеше по корем върху седлото на някакъв кон, беше омотана в дебело одеяло, пропито с миризмата на овча вълна и дим от дърва. Глезените и китките ѝ бяха завързани стегнато. В главата ѝ пулсираше непоносима болка, сякаш я удряха чукове. Чу изскърцването на кожата, когато човекът слезе от седлото. След това я изтеглиха през седлото, целият ѝ корем се сви от болка, чуковете в главата ѝ заблъскаха по-силно. Болката я хвърли отново в непрогледен мрак.

Следващият път, когато дойде на себе си, Пилар долови човешки гласове. Идваха някъде издълбоко, думи не се различаваха. Тя извърна леко глава и се опита да си поеме въздух. Болката в слепоочията ѝ

пулсираше безпощадно. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае, че гласовете са стихнали.

Отвори очи. Лежеше на твърд глинен под. Тялото ѝ беше усукано в индианско одеяло, но лицето ѝ беше оставено открито. Над главата си видя плетеница от кръстосани клони, в центъра на тази конструкция се виждаше открито небе. Нямаше мебели, нямаше легла, нито съдове около огнището, намиращо се в една дупка в средата на помещението. Колиба. Необитаема. Може би индианска колиба...

Единственият фенер хвърляше оскъдна светлина. Беше оставен на земята, далече от провисналата на пантите си врата. До фенера седяха двама мъже, обърнати към нея. Пилар виждаше лицата им с размити очертания, като във вода, но постепенно погледът ѝ се поизбистри.

— Ето че се събуди, скъпа ми Пилар! — каза дон Естебан. — Бяхме започнали да се тревожим за тебе. Моят голям приятел се опасяваше, че те е ударил твърде силничко.

Пилар премести очи върху другия мъж. Чу онова, което каза дон Естебан, но мозъкът ѝ сякаш отказваше да го повярва. Тя потръпна, премигна няколко пъти с очи, за да прогони тази странна празнота от главата си. Навлажни засъхналите си устни, за да проговори, но излезе само шепот.

— Балтазар...

— Толкова ли си изненадана? — намеси се самодоволно дон Естебан. — Дори не предполагах, че ще изиграе така добре ролята си. Да се чудиш какво ли не правят хората, щом като е за пари...

Пилар не можа да намери отговор. Установи, че ръцете ѝ вече не са вързани, но глезените ѝ бяха стегнати с плетен кожен ремък. Тя замижа и вдигна ръка към челото си.

— Не исках да ви причиня болка — каза Балтазар с приглушен бас. — Но нямаше как, трябваше да ви измъкна без много шум.

Пилар го погледна. Светлината на фенера в краката му осветяваше бялата му риза и хвърляше меко отражение под брадичката му.

— Защо го направихте?

— Аз му наредих — обади се пастроктът ѝ вместо Балтазар. — Ти си ми нужна, защото ти си единствената, която може да послужи като примамка за Каранца. Ще ми дойде на крак, и той, и смарагдите.

— Какво?... — Тя млъкна, изведнъж всичко ѝ стана ясно.

— Ясно ти е, нали? Както тръгна при апахите да търси своята малка приятелка Изабел, така ще потърси и тебе. Няма друг начин, все пак той си остава Ел Леон.

Пилар поклати глава. Но тук вече сгреши — изхълца, защото от това движение ѝ прилоша, отново ѝ се зави свят и тя прошепна със свито гърло:

— Няма да знае къде да ме търси... Той е по-умен от много хора, но все пак мисли не може да чете...

— Оставих му аз бележчица на възглавницата ви — засмя се самодоволно Балтазар. — Писах и къде се намирате, и това, че трябва да дойде самичък... Ще мине време докато намерят бележката и тя стигне до него, ама все пак той ще се появи, няма как да не се яви.

— Виждаш ли? На възглавницата ти — обади се злорадо дон Естебан. — Мисля, че това ще го поразтревожи, не смяташ ли?

Пилар не му обърна внимание, не откъсваше поглед от Балтазар.

— Не разбирам как сте ме изнесли от хасиендата. Нямахте ли постове? Как минахте през тях?

— Не беше трудно — изпъчи се исполинът. — Вие сте такава лекичка, а перилата на балкона ви са здрави. Виж, за стражата нямахме никакъв проблем. Аз бях на пост тази вечер.

— Но защо трябваше да ме изнасяте от хасиендата... По-лесно щеше да е да бяхте взели смарагдите, можехте да ги откраднете, нали моят баща иска тях.

Дон Естебан се засмя злобно:

— Със смарагдите щеше да е много по-трудно. Каранца ги носи непрекъснато у себе си. А и не става въпрос кое е по-лесно, кое е по-трудно. Просто нямаше да бъде достатъчно! Ти знаеш най-добре от всички, че аз искам не само смарагдите.

— Това е истинско безумие! — В гласа на Пилар трепна отчаяние. — Поел си такива страхотни рискове, и за какво? Заради омразата си и заради едно богатство, което вече си съсипал. Защо не ни остави просто да си идем, когато напуснахме Ню Орлиънс?

— Защото не исках — отвърна грандът и в очите му загоря зъл пламък.

Пилар задържа очи върху лицето му.

— Значи ако Рефуджо дойде, ще имаш онова, което желаш?

Дон Естебан се обърна нехайно към Балтазар, сякаш думите ѝ изобщо не стигнаха до ушите му. Двамата мъже се дръпнаха по-далеч и заговориха шепнешком. Пилар, която се бе сковала да лежи по гръб на коравия под, започна да се измества — сантиметър по сантиметър, с мъка, докато най-после успя да стигне до плетената стена и да опре гръб. Тя внимателно размърда краката си под одеялото, за да провери колко е стегнат ремъкът около глезените ѝ. Кожата се вряза в крака ѝ, но тя не обърна внимание на острата болка. Какво би направила, ако освободи краката си, сама не знаеше, но поне имаше чувството, че предприема нещо.

Дон Естебан се обърна и попита грубо:

— Какво правиш там?

Пилар го погледна най-невинно:

— Ами нищо.

— Не си въобразявай, че ще ме заблудиш! Какво правиш под одеялото?

— Левият ми крак... целият е изтръпнал...

— Колко жалко! Мирувай, иначе ще направя така, че изобщо да престанеш да мърдаш! Завинаги!

Пилар се подчини, поне дотогава, докато той не се обърна с гръб към нея. След това отново започна да върти бавно глезена си.

Рефуджо изникна без предупреждение. Не се чуха нито конски копита, нито стъпки, никакъв шум в нощната тишина. Провисналата врата изведнъж изскърца и зейна, за да отвори път на Рефуджо.

Балтазар се извърна, изострените му от годините, прекарани в бандата инстинкти, го накараха да посегне светкавично към шпагата. Дон Естебан само изруга.

Рефуджо се огледа спокойно. Наметката му беше вързана на врата и предниците бяха отметнати назад — веднага се виждаше, че не е въоръжен.

— Добър вечер, господа! — поздрави той. — Или може би вече е утрин?

— Как пристигна толкова бързо? — излая дон Естебан.

— На кон, естествено. Нима не ме очаквахте?

Рефуджо пристъпи няколко крачки. Хвърли бегъл поглед към Пилар, задържа го само за миг върху нея, но тя имаше чувството, че той не пропусна и най-дребната подробност.

Балтазар смръщи важно чело и изломоти:

— Много бързо намери колибата, след като не си...

— След като не съм вървял по петите ти? Не ти ли е минало през ума, мой бивши приятелю, че това твое нощно отвличане мина някак си прекалено гладко?

— Какви ги приказваш? — избоботи неспокойно Балтазар.

— Ами че ти през цялото време си мислеше, че си ми заложил капан, а сам влезе в клопката, която аз ти бях заложил. Това ти приказвам. Не се ли учуди, че ти единствен застъпи на пост? По-рано ти вярвах, но мина това време!

— Ти си искал да отвлека Пилар? Това не го вярвам!

Дон Естебан нададе кратък вик, но веднага се овладя.

— Това е блъф! — изграка той. — Вие сте без оръжие.

Рефуджо го погледна, сякаш изненадан, че го вижда.

— Ами да. Но смятате ли, че това се явява нещо като разрешение да режете кожата ми на тънки ивици? Само опитайте и ви обещавам същата участ, преди да сте избърсал шпагата си.

— Заплахи, само празни заплахи! — озъби се дон Естебан.

— Възможно е. Искате ли да опитаме?

Балтазар бавно поклати глава:

— Ти никога няма да изложиш на опасност Пилар, като започнеш битка.

— Така мислиш, заради нощите, които сме прекарвали заедно с нея. Тя бе за мен едно сладко развлечение по време на пътуването, но всяко пътуване свършва един ден...

Балтазар погледна неспокойно Пилар, след това отново Рефуджо:

— Не го вярвам! Поне не, когато говориш за тази жена. Нали те чух как ѝ се молеше да се омъжи за тебе. Всички те чуха.

Рефуджо се засмя.

— Представлението не беше лошо, нали? Радвам се, че номерът ти е харесал, специално за теб го изиграх. За теб и за дон Естебан, естествено. Трябваше ми случай, за да те накарам да се разкриеш, та всички да разберат какъв си предател. А трябваше и да намеря начин да отдалеча дон Естебан от губернатора и от полицейските власти. Все си представях, че едно отвличане ще свърши добра работа. Знаех си, че моят стар приятел ще се радва да ми изиграе същия трик, който аз му изиграх в Испания. Оставаше ми да ви накарам да повярвате, че Пилар

ще е ценна заложница. Какво по-подходящо от едно предложение за женитба, за да демонстрирам колко много държа на нея?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Рефуджо си беше послужил с нея! Беше изложил живота ѝ заради своята жажда за мъст!

Тази мисъл изгаряше съзнанието на Пилар.

Вече е ясно, че не я обича. Всичките му полуизречени клетви са били празни думи!

Вярно е, че нищичко от тази история никак не се връзваше с онзи Рефуджо, който тя знаеше. Но нали той сам си признава всичко?!

Пилар чувстваше, че се задушаваше от огорчение.

Но не беше толкова лесно да се убеди Балтазар.

— И няма да почувствува нищо, ако дон Естебан я убие? — попита той недоверчиво.

— Какво ще докаже това? Само, че убиецът притежава сила и оръжие, друго нищо!

— Нищо — съгласи се исполинът. — Ама тебе ще те заболи така, както ме заболя мене. Трябваше тогава да взема аз да предам Пилар на индианците, та да трябва и нея да убиеш.

Рефуджо поклати глава, вперил очи в Балтазар.

— Не убих Изабел, защото ти ме помоли.

— Така ли? Ама аз нали помня... точно помня.

— Възможно е — каза Рефуджо меко. — Но аз сам реших, че съм длъжен да я застрелям, защото ти не можеш.

Пилар почувства, че собствената ѝ остра болка сякаш се изпари пред мъката на тези двама мъже. Но тя видя и още нещо: дон Естебан ги наблюдаваше.

Тя заговори бързо, без дори да размисли:

— Не смятам, че някой от вас е виновен за смъртта на Изабел. Мисля, че истинският виновник стои ей там, пред вас.

Балтазар се извърна бавно и я погледна:

— Какво значи това?

— Ако не беше дон Естебан, никой от нас не би напуснал Испания. Той предизвика събитията, които ни тласнаха да тръгнем

насам. Неговата роля в цялата тази история отива далеч назад, чак до смъртта на бащата на Рефуджо. Дон Естебан уби моята майка, но ако не беше отвякъл Висенте със себе си в Луизиана, никой нямаше да тръгне за Луизиана и Изабел можеше да си е жива сега...

— Ако Каранца не беше откраднал смарагдите ми... — започна дон Естебан, но Рефуджо го прекъсна:

— Това е чиста заблуда! Една от многото ваши измислици! И все пак, дон Естебан, аз мисля, че смъртта на Изабел е свързана и по друг начин с вас.

— По какъв начин? — В гласа на Балтазар се надигна дебнещо недоверие.

— Това е номер, казвам ти! — пресече го бързо дон Естебан. — Не го оставяй да те обърка! Той извърта работата така, както на него му харесва.

— Това съвсем не е тайна — каза Рефуджо. — Просто едно упражнение по логично мислене. Дон Естебан пътува насам с търговците, онези французи, които познават много от племената, говорят езика им и въртят търговия с тях. И изведнъж апаките тръгват след нас, сякаш някой им е възложил. Следвате ли мисълта ми?

— Искаш да кажеш, че им е било платено, за да ни нападнат? — Балтазар се бе извърнал целият с лице към Рефуджо.

— Платено им е в мускети и са щели да получат още, стига да бяха свалили скалповете ни.

Сега Балтазар направи крачка към дон Естебан:

— Значи вие сте изпратили ония дяволи след нас? Изпратили сте ги, макар да знаехте, че аз и Изабел сме тук?!

— Глупости! — подскочи по-възрастният мъж и тръгна към Балтазар, като че искаше да го сплаши. — Нападнаха ви, защото навлязохте в земите им. Аз нямам нищо общо с тази работа.

— Но как така не нападнаха нито вас, нито групата ви? — попита разсъдливо Рефуджо.

— Този факт нищо не доказва.

— Чакай, чакай! Рефуджо не говори току-така! — обади се Балтазар с внезапно укрепнал глас. — Той си има съображения.

— Да, разбира се! Ето и сега се опитва да ни изпрати за зелен хайвер! Не го слушай!

— Знае ли човек? — промърмори объркан Балтазар.

— А за него какво да кажем? — продължи заядливо дон Естебан с писклив от възмущение глас. — Не каза ли той, че е негово решението да минете по тези места?

Балтазар не отговори.

Пилар погледна Рефуджо в очите. Явно, че той искаше да противопостави двамата си противници един на друг и да разколебае Балтазар. Означаваше ли това, че е дошъл наистина сам? Тя просто не смееше да помисли за това, защото това би означавало също така, че Рефуджо е изправен напълно невъоръжен срещу двама мъже, които желаят смъртта му! Но то показваше също, че той никога не би я използвал като стръв. Сега той се нуждаеше от нейната помощ.

Пилар се обърна към Балтазар:

— Щом търсите някой, който е виновен за смъртта на Изабел, защо не помислите за самия себе си? Ако по време на нападението не бяхте стреляли по Рефуджо, Изабел не би напуснала укритието и апашите нямаше да я пленят. Но вие го направихте, пак вие платихте на някого на кораба да стреля по Рефуджо, помните ли, когато пиратите ни нападнаха? Вие сменихте в Хавана притъпената шпага с бойна. Защо, Балтазар? Какво, за Бога, ви накара да се сдушите с моя пастрок срещу собствените си приятели?

Балтазар я изглежда мрачно:

— Изабел обичаше Рефуджо, но той дори не я забелязваше, като че беше въздух. Той ѝ отне всичко, но не я освободи от себе си.

— Опитих се — каза меко Рефуджо.

— О, да, опита се! Доведе горе в хижата една дама, та да я унижиш още повече. Доведе Пилар, за да покажеш на Изабел, че не е достойна за тебе.

— Отдавна се опитвах да ѝ обясня, че не мога да я обичам. Надявах се, че тя ще се привърже към тебе.

— И тя наистина се привърза, но за удобство, а не от любов. Дадох ѝ цялата си любов, но тя изпитваше към мен само състрадание.

— Не е така! — намеси се Пилар. — Тя ви обичаше! Уважаваше Рефуджо, защото я е спасил, защото той е първият мъж, при когото се е почувствала в безопасност. Това не е любов.

— Може би. Но аз исках да прояви и към мен същото това уважение. Докато беше жив Ел Леон, Изабел никога нямаше да изпита към мене такова чувство...

— Значи сте предложили на врага си своята помощ и сте убили леля ми същата нощ, в която аз пристигнах в планината? Тогава вие дълго се губихте някъде...

— Няма такова нещо! Защо да трябва аз да го направя? За тази работа дон Естебан си беше изпратил друг човек. До тогава аз само му обаждах от време на време за ходовете на бандата, но нямах какво чак толкова да съобщавам, защото само Рефуджо знаеше къде отиваме и какво ще правим. Чак после стана така, че предложих на дон Естебан помощта си, той обеща да плати, ако убия Рефуджо.

— Опитайте се да го убие, след всичко, което е направил за вас?!

Балтазар извърна поглед от Пилар.

— Парите ми трябваха за Изабел. За по-късно.

— Сега вече няма да има „по-късно“. Изабел е мъртва, дон Естебан се погрижи за това.

— Ах, колко трогателно! — подигра се дон Естебан. — Но и за тебе няма да има „по-късно“, скъпа ми щерко! Както и за Каранца.

Балтазар се вкамени, между веждите му се образува дълбока бръчка.

— Чакай! Вие обещахте да пуснете сеньорита Пилар да си върви, щом дойде Рефуджо. Нали така?

— Ще обещаю, разбира се, иначе нямаше да я доведеш! — тросна се дон Естебан. — Никъде няма да ходи! Оттук направо при губернатора!

— Едно е Рефуджо да загине в бой, друго е да трябва да обяснявате на губернатора, как така е загинала доведената ви дъщеря. Най-добре ще е хубаво да помислите!

Лицето на дон Естебан се сви от злост:

— Това същество ми създава само затруднения, откакто е излязло от манастира. Толкова бели ми направи! Просто ще е един нещастен случай и толкова! Или Каранца я е използвал като щит, когато сме се дуелирали, или пък самият той я е убил в пристъп на ревност... защо не? За мене е важно да я видя мъртва, все едно ми е каква версия ще пуснем за хората.

Рефуджо заговори, без да откъсва очи от лицето на човека, който беше негов приятел от толкова време:

— Балтазар, ти ли написа в бележката, че даваш дума да пуснеш Пилар?

— Дон Естебан я написа.

— Но ти си ми я оставил, ти си поставил условието и аз го приех. Гледай сега да сдържиш дадената дума!

— Не го слушай! — извика дон Естебан тревожно. — Представи си само какво страхотно отмъщение ще е, ако той знае, че и тя ще умре, заради него!

— Не става така — възпротиви се Балтазар упорито. — Дадох дума на Рефуджо. Той никога нямаше да дойде, ако не ми беше повярвал.

— Сега това няма никакво значение! — Лицето на дон Естебан беше станало мораво. — Много е късно за скрупули.

— Точно така! Да изхвърлим зад борда всички скрупули! — съгласи се Рефуджо. — Щом не мога да имам честен приятел, нека да имам поне безчестен враг!

Балтазар отново събра вежди.

— Аз исках Рефуджо да умре, но няма, не давам да пострада една жена!

— Ама точно това е истинското отмъщение! — продължи да го насъсква дон Естебан. — Ако тя умре преди него, той ще страда така, както си се измъчил ти от смъртта на Изабел.

Пилар не откъсваше очи от лицето на Балтазар — той цял кипеше от съпротива.

— Какво става, Балтазар? — нападна го бързо тя. — Трудно ли ви е да убиете приятел, застанал лице в лице срещу вас? Най-честно би било да му дадете шпага и да премерите сили. Но не ви се иска, нали? Три пъти се опитахте да го убиете, и трите пъти не успяхте. Сигурен ли сте, че наистина искате да го убиете?

— Дръж си устата! — изсъска дон Естебан.

Пилар съсредоточи цялата сила на волята си върху Балтазар и жестоката вътрешна борба, която бушуваше в него.

— Дон Естебан предизвика смъртта на Изабел! Той уби майка ми и леля ми, а сега иска моята смърт. Този човек е убиец, убиец на жени! Балтазар!...

Дон Естебан изтегли шпагата, която висеше на кръста му и каза задавено:

— Твоята смърт ще ми достави дори удоволствие!

Пилар не обръщаше внимание на острието, насочено към нея.

— О, Балтазар! — продължи своята атака тя. — Как можете да се примирите с това, че този човек отне най-скъпото ви? Нима ще позволите да ви използва, за да постигне целта си? Знаете, че като нищо би оставил апахите да ви убият. Балтазар! Има само едно решение! Дайте шпагата си на Рефуджо и оставете тези двама мъже, които са ви причинили страдание, да се бият помежду си. Толкова е просто, Балтазар!

— Забележителна идея! — обади се Рефуджо тихо, сякаш се страхуваше, че една само силно изречена дума може да насочи Балтазар към погрешно решение.

В същия миг дон Естебан пристъпи към Пилар и ревна:

— Аз казах ли ти да млъкнеш?

Балтазар се хвърли да задържи ръката на дон Естебан, а Рефуджо застана до него.

Пилар се подпря на стената и се изправи. Въртеше отчаяно, стиснала зъби, десния си глезен, за да поразпъне още малко ремъка. Усещаше топлата прясна кръв, която се стичаше по стъпалото ѝ, но продължаваше да опъва, без да обръща внимание на болката. Изведнъж ремъкът, прогизнал от кръв, се отпусна.

Дон Естебан беше съвсем близо до нея, когато видя, че краката ѝ са отвързани. Със злобно проклятие той се извърна и проговори през рамо на Балтазар:

— Виж какво! Ти започна с мен тази работа! Престани да се правиш на глупак и ми помогни да я свършим!

Пилар заговори забързано, със звънък глас към исполина:

— Не е глупост да признаете, че сте допуснал грешка! Не сте задължен с нищо на дон Естебан! Нищо, освен отмъщение за смъртта на Изабел...

— Вслушай се в думите ѝ, Балтазар! — помоли Рефуджо. — Чуй я и си отмъсти, както ти казва Пилар. Или го остави на мене.

— Какви смешни глупаци сте всички вие! — извика презрително дон Естебан, изкривил устни в гримаса на отвращение. С решително движение той стисна шпагата и насочи острието ѝ към гърдите на Пилар.

Тя се насили да овладее треперенето си, но бе наясно, че всеки опит да избегне удара ще означава само забавяне.

Балтазар облиза устните си.

— А сигурно след това ще ме убиеш...

— Не, Балтазар — прекъсна го припряно Рефуджо. — Ти можеш да излезеш през вратата...

— Не ставай идиот! — изкрещя пресипнало дон Естебан. — Защо ти трябва?

Исполинът поклати нерешително глава.

— А откън ще ми видят сметката другарите от бандата, нали? Само да се покажа и ще стрелят.

— Те сигурно ще се опитат. Трябва да действаш светкавично — Гласът на Рефуджо беше твърд и ясен, като че ли издаваше заповед. — Разбираш ли, Балтазар? Аз ти предлагам възмездие за мъченичеството на Изабел, за нейната полята кръв. Животът на Пилар зависи от това.

— Нищо не зависи! Защото ще я убия! — извика ехидно дон Естебан и присви очи.

— Дай боже, онези добре да се прицелят! — каза Балтазар, изтегли шпагата си и я бутна в ръката на Рефуджо. В следващия миг се беше извърнал и се хвърли през глава навън.

Рефуджо дори не погледна към него. Скочи с все сила напред и с рязко движение отби острието, насочено срещу Пилар. Бляскавата стомана се заби в плета над главата ѝ. Рефуджо сграбчи противника си за рамото и силно го блъсна. Дон Естебан загуби равновесие, подхлъзна се, но се удари в стената, превъртя се и се намери точно срещу шпагата на своя противник.

С едно движение Рефуджо омота крайчеца на наметката около лявата си ръка. Дон Естебан нападна озверено, решил да се възползва от тясното пространство на колибата. Пилар залепи гръб до вратата, готова да се измъкне всеки миг навън. Зад гърба си чу конски тропот, който заглъхна в далечината. Значи Рефуджо блъфира! Бил е наистина сам, никой не е чакал отвън!

Дон Естебан се биеше отчаяно, като животно, попаднало в капан. Но Рефуджо внимаваше за двама — едно поражение щеше да означава и неговата смърт, и смъртта на Пилар. Той действаше със забавени, гъвкави, добре премерени движения, вложил в тях цялото си внимание и пресметливост.

Дон Естебан започна да пъшка шумно при всеки удар. Пот се лееше по лицето му. На гърба му се появи мокро петно. От краката на двамата противници се вдигаше прах, който образуваше златни повлякла в светлината на фенера. Дон Естебан ставаше все по-агресивен, готов да съсече сякаш Рефуджо на парчета. По-младият му противник също отстъпваше, явно решил да пести силите си.

Изведнъж Рефуджо отстъпи с отскок назад, освободи края на наметката от ръката си и бръкна с лявата си ръка в джоба на жакета си. Извади я, стиснал в шепата си малка кожена кесия. Без да откъсва очи от шпагата на дон Естебан, той разхлаби с едно движение кесията — по пода се разпиляха зеленикавите камъчета.

— Искайте смарагдите срещу Пилар! — процеди през зъби той. — Ето ви ги! Може и да се поизцапат на земята, но аз спазвам обещанията си!

Дон Естебан го погледна като обезумял, после изведнъж застана на пръсти и започна да се взира тревожно и трескаво по глинения под. Без да иска настъпи един от смарагдите и изруга — чу се само едно изхрущяване.

— Махнете се! Дръпнете се настрана?! — изквича дон Естебан. — Трябва да събера имуществото си!

Рефуджо сведе глава галантно:

— Естествено. На вашите услуги!

Дон Естебан клекна и засъбира святкащите камъчета по прашния под. Посягаше трескаво, но несръчно, намираше, хващаше, изпускаше, отново намираше, като непрестанно проглеждаше към Рефуджо — не беше ясно дали се бои да не бъде нападнат или крои как самият той да удари...

Пилар го наблюдаваше напрегнато.

— Внимавай! — разнесе се нейният писък.

Но не бе нужно да предупреждава, Рефуджо също беше нащрек.

Грандът скочи, хвърли в лицето на Рефуджо шепа пръст и смарагди и нанесе светкавичен удар с шпагата си. Рефуджо се наведе, за да запази очите си, ловко парира удара и подхвана серия бесни атакуващи удари. Шпагата на дон Естебан се плъзна леко, като змиорка във вода, и изчезна от ръцете му.

Дон Естебан неволно извика, но не помръдна. И двамата стояха един срещу друг, неподвижни, като че изчакваха да се разнесе прахът,

хвърлен от дон Естебан. После за миг двамата мъже сякаш се прегърнаха... Рефуджо бавно изтегли шпагата си. Дон Естебан политна и падна назад. На ризата му бързо разцъфваше кърваво цвете — все по-голямо и по-голямо.

Пилар беше престанала да диша. Сега тя бавно, безкрайно бавно пое дъх и преглътна с мъка, защото сълзите я задавяха. Чувстваше се изнурена, празна и изтръпнала от ужас. Беше присъствала на една екзекуция. Знаеше, че трябва да стане така, също както го знаеше и Балтазар, когато подаде шпагата си и избяга.

Дон Естебан беше мъртъв. Всичко свърши.

Пилар отвори очи. Рефуджо беше коленичил и събираше смарагдите. Движенията му бяха бързи и точни. Слагаше скъпоценните камъни на дланта си и ги броеше. Някаква куха болка сви сърцето на Пилар. Но побърза да се наведе да му помогне. Намери още няколко.

— Това са всичките.

Лицето на Рефуджо остана безизразно, очите му не се виждаха в сянката.

Пилар вдигна събраните от нея камъни към светлината и ги избърса от праха, преди да му ги подаде. Той хвана ръката ѝ в своята и изсипа всичките смарагди в нейната шепка.

— Какво правиш? — възрази вяло тя. — Не ги искам тези камъни.

— Но веднъж каза, че ги искаш.

— Сега вече не. Ти рискува живота си заради тях, ти си изгубил много повече от мене, ти трябва да ги вземеш.

Тя се опита да му ги върне, но Рефуджо не прие. Дори я отблъсна леко и се изправи на крака.

— Не желая да ги виждам! — каза тихо той. — Напомнят ми за неща, които бих искал да забравя. Подарявам ти ги за зестра.

— Но какво ще стане с тебе?! — погледна го тревожно тя.

Рефуджо се обърна към вратата. Чак оттам я погледна. Сивият поглед беше сякаш забулен от облак, а лицето му бе изпито от изтощение.

— Какво има да става с мене? Зестрата е добро нещо, но... на мен няма да ми трябва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Погребението на дон Естебан се извърши след няколко дни. Погребяха го в малкото парче осветена земя извън стените на хасиендата, където спяха своя вечен сън чаросите и техните семейства.

Сеньор Хуерта заяви, че по всяка вероятност Пилар е наследница на дон Естебан. Синът му беше мъртъв, а нямаше други роднини, така че тя би могла да претендира за имуществото му. Имаше някакъв горчив привкус в тази перспектива.

Губернаторът Пачеко дойде на опелото. Бяха изпратили Висенте да му извести за смъртта на дон Естебан и да разбере какви разследвания възнамерява да предприеме сеньор Пачеко. Беше наистина голяма чест, че губернаторът дойде в хасиендата, за да присъства лично на погребението.

След траурната церемония губернаторът свика присъстващите на събрание. Пилар и останалите жени от къщата не бяха поканени. Чак по-късно Чаро им разказа, че губернаторът е издал определение, че дон Естебан Итурбиде е загинал в честен бой с меч в ръка и Рефуджо няма вина за трагичната му кончина.

Сега вече настроението в хасиендата се поразведри и всички заговориха само за предстоящата сватба.

Оставаха само две нощи, тази и следващата, и Пилар щеше да бъде венчана за Чаро. Искаше ѝ се да може да се зарадва, но не можеше. Тя наистина харесваше Чаро, изпитваше към него уважение, знаеше, че ще ѝ бъде добър съпруг. Но дори само мисълта за сватбата и за сватбената нощ я изпълваше със страх.

Колко пъти ѝ се прииска да изтича при него, да го помоли да се откаже от нея... Но нямаше сили да го наскърби и да го унижи. Презираше се, защото трябваше да признае, че не знае какво иска, че е приела предложението му само защото беше отчаяна.

Пилар допускаше, че Чаро долавя мислите ѝ, наведнъж беше улавяла загрижения поглед, с който я наблюдаваше. Но появеше ли се наблизко Рефуджо, Чаро веднага изникваше до нея.

Балтазар се изгуби нанякъде, дори чаросите-индианци не откриха следи в близост до хасиендата. Никой не знаеше къде е и какво прави.

След нощта в колибата Пилар често си мислеше за него. Беше причинил много злини, но все пак със своето решение през онази нощ той спаси живота им.

Пилар издърпа стола си на балкона. Тук навън ѝ беше някак по-леко, отколкото в спалнята. Нощта бе тиха, беше приятно, въпреки че въздухът бе твърде хладен и сух.

На платформата до портала стоеше човек на пост, но ѝ се стори, че е заспал — от доста време откъм наблюдателницата не долиташе и най-малък шум. Само от време на време се чуваше пърхането на нощна пеперуда и отново всичко замирише.

Първите тонове на китарата прозвучаха толкова тихо, че Пилар не беше сигурна дали не се лъже. Постепенно акордите станаха по-силни, макар че долитаха някъде отдалече, може би от някоя от стаите в другия край на лоджията.

Когато позна мелодията, Пилар почувства как нещо парещо и тежко ляга на сърцето ѝ и започва да го притиска.

Защо? Защо трябва да го прави? Не знае ли каква болка предизвикват у нея тези звуци, какви спомени събуждат?!

Мелодията звучеше все по-силно.

Тя затвори очи, вслушана с цялото си същество, като че да запомни всеки такт, всяка каденца, всеки зов на страстно желание. Вслушваше се, безпаметна, забравила да диша.

Не може да го стори!

Не може да се омъжи за Чаро, когато всяка фибра в нея затрептява в безнадежден копнеж само от звуците на една китара! Да застане с Чаро пред олтара, да изрече клетвата за вярност и любов до гроба би означавало да извърши предателство! Предателство към самата себе си и към всичко онова, което изпитва към Рефуджо. Ако Рефуджо дойде да я вземе, тя ще го последва, трябва да го последва! Нищо не би могло да я спре, само смъртта...

Ще дойде ли? Не се ли чуваха сега звуците на китара по-отблизо?

Пилар скочи и се дръпна назад, по-далеч от перилата.

Нито шум от стъпки, нито някакво раздвижване в сенките.

Тя напрегна очи, но не можа да проникне в мрака под дърветата.

Мелодията секна. Пилар пое дълбоко дъх и се приготви да излезе от прикритието си в сянката, за да може Рефуджо да я види.

Изведнъж струните издрънчаха нестройно, скърцащият звук опъна нервите ѝ до скъсване, полазиха я студени тръпки. Пилар не помръдваше, отворила очи широко, чак до болка, за да се визира в тъмните ъгли на големия двор.

Какво беше това? Какво стана? Понечи да хукне навън, но се поколеба.

Тогава чу изшумоляването на клоните. Един мъж се катереше бързо и ловко към балкона. Движенията му бяха уверени и точни. Пилар пристъпи крачка напред.

Между листата се появи ръка — мъжът посегна към перилото и се изтегли нагоре, готов да стъпи с един крак на дъсчения под. Пилар направи няколко бързи стъпки и излезе на лунната светлина. Останала без дъх, с глух от възмущение глас тя прошепна:

— Тук съм, Рефуджо!

От сянката на дърветата долу в двора се отдели фигурата на мъж — Лицето му не се виждаше от шапката, но в ръцете си държеше мускет.

— Назад, Пилар! — изкрещя той. — Дръпни се!

Мъжът на ръба на балкона се отпусна от перилото. Чаро вдигна мускета до рамото си и се прицели.

Пилар изпадна в паника. От гърлото ѝ се откъсна див вик, който я разтърси цялата:

— Недей!

Изстрелът отекна като гръмотевица. От дулото блъвнаха оранжеви огньове, задушени в облак черен дим. От друго място изтрещя втори изстрел, след него трети. Гърмежите избухваха с трясък, заглушиха всеки друг звук в тишината на нощта.

Куршумите свиреха около мъжа, вкопчен в балкона. Един от тях го улучи и го отхвърли назад. Ризата му се бялна за миг, но белотата ѝ бързо се стопи в черното петно на кръвта. Мъжът простена, но не отпусна ръце от перилата. След това бавно се олюля и падна на двора.

Пилар чу глухия удар. Бореше се да си поеме дъх, да овладее тялото си и да го накара да ѝ се подчинява, докато някаква червена пелена обгърна погледа и съзнанието ѝ.

— Не! Не! — шепнеше тя, като мяташе глава ту на едната, ту на другата страна. — Не!

После се люшна и хукна с развети поли — през спалнята, през салона, по стъпалата надолу, навън до лоджията. Чак сега позабави стъпките си и тръгна като сомнамбул към проснатото тяло.

Чаро и Енрике се бяха привели над него. Зад тях се виждаха трепкащи светлини, чуваха се уплашени гласове. През мъглата на сълзите Пилар видя Бенита, която дотича от една от долните стаи. Зад нея от тъмните сенки на двора изплува сеньор Хуерта с димящ мускет в ръка.

Чаро се обърна към Пилар. Лицето му беше пепелносиво, устните му се бяха свили в тясна, горчива резка. Той се изправи, скри с тялото си пространия на земята мъж и протегна ръце да я задържи:

— Недей, Пилар! Не гледай! Всичко вече е свършено.

Тя се откъсна от ръцете му и рухна на колене до убития. Очите ѝ се взираха отчаяно в огромното червено петно на гърдите му. Разтърсвана от ридания, тя протегна разтреперана ръка, за да обърне лицето му към светлината. Сълзите я заслепяваха. Стенейки като смъртно ранена, тя сложи ръка на челото му и я спусна бавно, с безкрайна нежност надолу, за да затвори изцъклените му очи.

Мъжете наоколо се размърдаха. Един мъж пристъпи и гъвкаво коленичи до Пилар.

— Искам да си винаги близо до мене, скъпа! — прошепна Рефуджо. Лицето му бе изпънато от напрежение.

Той обгърна с ръка раменете ѝ и я задържа за миг притисната към себе си, преди да ѝ помогне да се изправи.

Рефуджо бе жив и здрав! Чаро пристъпи към тях.

— Трябваше да стреляме. Балтазар отново се опита да нападне Пилар. Един Господ само знае защо! Дали за отмъщение, дали заради смарагдите... Не можехме да го оставим така!

Бяха стреляли всички — не само Чаро, но и баща му, и Енрике. Мъжете още стискаха нервно мускетите в ръка. Пилар видя, че Рефуджо не носи огнестрелно оръжие — на кръста му висеше само шпагата, а на кожения ремък, прехвърлен през гърдите му, беше окачена китарата.

— Би трябвало да ви благодаря, че отмъстихте заради мен — каза Рефуджо глухо.

Чаро сви рамене.

— Мисля, че трябва. След като не пожела сам да го направиш!

— Предполага се, че съм си имал съображения...

— Да, разбира се! Едно съвсем неуместно състрадание! Балтазар на три пъти се опита да те убие, сигурно щеше да посегне и четвърти път. Отвлече Пилар и остави живота ѝ да виси на косъм, а ето че и сега пак се опита.

— Не мисля, че искаше да ми причини зло — обади се Пилар с прегракнал глас. — По-рано той дори ме предупреди, когато дон Естебан искаше да ме убие. Не, аз мисля, че той сега знаеше, че сте излезли да го причакате. Струва ми се, че Балтазар искаше...

Ръката на Рефуджо натисна твърдо рамото ѝ — едно предупреждение да млъкне. Гласът му беше тих, когато продължи вместо Пилар:

— Несъмнено, Балтазар искаше само няколко смарагда, за да улесни пътуването си, независимо накъде искаше да тръгне. Това е съвсем очевидно.

Може и да изглеждаше очевидно, но положително не беше така. Пилар беше сигурна, че Балтазар е търсел смъртта си от ръката на своите другари — беше избрал тях за свои ексекutori. Рефуджо го знаеше не по-зле от нея, той също чу молитвата, прошепната от Балтазар в колибата: „Дано се прицелят добре!“ Но и Пилар почувства, че не е редно да говори сега за това пред неговите бивши приятели, те и така имаха да се справят със смазващото чувство на вина и с голямата си скръб.

Чаро поклати глава:

— Той можеше да нарани Пилар!

— Да, можеше — съгласи се Рефуджо и гласът му бе глух от тревога и загриженост.

— Ето че се свърши — каза Енрике, като се опита да пропъди чувствата от думите си. — Дайте да го покрием, да го погребем и да приключим с тази история!

— Точно така! — обади се сеньор Хуерта и погледна жена си, а след това и доня Луиза.

Той даде знак на един от индианците, а също и на пазача, застанал на платформата до портала. Двамата мъже веднага се притекоха да помогнат.

— Внесете го тук! — Сеньора Хуерта посочи една малка стая на приземния етаж, където да занесат тялото на Балтазар.

Чаро застана до Пилар. Лицето му се издължи, когато видя ръката на Рефуджо, която все още бе на раменете ѝ. Но Чаро протегна спокойно ръка:

— Ела, Пилар, всичко това страшно те изнерви. Ще те придружа до стаята ти. Една чаша вино ще те поуспокои.

— Остави това!

Гласът на Рефуджо прозвуча категорично и безапелационно. Ръката му остана около раменете на Пилар.

Чаро го изгледа изпитателно:

— Нямах право да се месиш, Рефуджо. Тя ми е годеница.

— Беше. Но вече не е. Аз имам по-стари права и сега си я вземам.

— По-стари права? Отказвам да ги призная.

— Приятелю, съществуват обещания и клетви, които не са получили благословия, но обвързват хората не по-малко силно. Ние с Пилар сме преживели заедно много опасности, свързват ни безкрайни нощи... Пилар е моят живот, тя държи в ръце душата ми. Обичам я и няма да се откажа от нея за нищо на света!

Чаро не помръдваше, впил очи в лицето на приятеля си.

— Няма да позволя да я отведеш!

— Добре тогава... — Рефуджо вече шепнеше. — Опитай се да ми я отнемеш!

Той изтегли шпагата от ножницата. Бенита изпищя. Сеньора Хуерта изпъшка, а мъжът ѝ тихичко изруга.

Чаро стоеше като истукан — нито едно мускулче по лицето му не трепна, когато проговори отново:

— Достатъчна е една моя дума и ще се притекат всичките ми хора. Вратите са залостени. За бягство не може и дума да става.

— Дуелът не е най-любимото ми занимание — засмя се Рефуджо, — но ако трябва, ще се бия. Навън ни чакат коне. Енрике ще отвори вратите.

Акробатът само сви рамене и кимна, когато Чаро насочи тежкия си поглед към него.

— Забранявам! — каза Чаро. — Тук моята дума е закон!

— Не и за мене! — възрази Енрике. — Извинявам се, но за мене Рефуджо е главатар и такъв ще си остане. Той си остава Ел Леон.

Чаро се обърна към Пилар, присви очи и наклони глава, впил поглед в преbledнялото ѝ лице.

— Значи всичко е било подготвено? — попита остро той. — Трябваше да се сетя. И ти ли знаеше?

Пилар поклати глава, но веднага се намеси Рефуджо:

— За всичко съм отговорен единствено аз! Бях замислил да я отвлека тази нощ, а това, което стана, е чиста случайност.

— Безкрайно галантен, както винаги, разбира се! Но аз не очаквам отговор от тебе! Виждам, Пилар, че ти нито протестираш, нито молиш да останеш. Ако съм те разбрал погрешно, когато заяви пред самия губернатор, че искаш да се омъжиш за мене, по-добре щеше да е да ми го кажеш.

— Не си ме разбрал неправилно! Съжалявам, Чаро, тогава мислех, че така ще е най-добре за всички ни. Самата аз съм се лъгала!

— Значи тръгваш с Рефуджо?

— Моля те, не се опитвай да го спреш. Не бих могла да понеса, ако още някой падне убит!

— Но ако ти не желаш... — започна Чаро тежко, но Пилар го прекъсна:

— Не, не става дума за това, че не желая. Съвсем друго е...

Рефуджо направи знак на Енрике. Акробатът издърпа резето на вратата. Рефуджо хвана Пилар за ръка и я поведе със себе си. Чаро се втурна след тях, стиснал ръце в юмруци. На лицето му се четеше пълно стъписване.

— Остави я да върви, сине! — Съветът на сеньор Хуерта беше отправен високо и спокойно.

— Да! — извика Бенита гневно, — остави я да си върви!

Рефуджо не се поколеба нито за миг. Прекосиха бързо двора към коневръза, където ги очакваха два оседлани коня. Той помогна на Пилар да възседне коня, хвърли юздите в ръцете ѝ и бързо се метна на другия кон. Само след миг те полетяха надолу по прашния път към Сан Антонио.

Яздеха, като че ги гонеше самият дявол. Пилар дори не попита къде отиват — беше ѝ все едно, стигаше ѝ, че до нея е Рефуджо.

Бяха изминали около пет мили може би, когато най-сетне се реши да погледне назад. Пътят зад тях беше пуст. Но не след много се поети облак прах, който се носеше след тях като белезникава мъгла, проблясваща на лунната светлина.

— Преследват ни! — извика Пилар.

— Зная.

— Дали не са апахи?

Рефуджо поклати глава.

— Чаро.

Препуснаха още по-бързо. Студеният вятър обжари лицата им, донесъл отнякъде сладкия тръпчив аромат на треви.

Ездачите след тях не нарушаваха дистанцията — нито се приближаваха, нито изоставаха. Продължиха да препускат така безкрайни часове. Зората просветли небесната шир и я изпъстри с вълшебен декор от розово кадифе, бяла коприна и воали от син тюл. Започваше тържеството на изгрева. И тогава утринният бриз донесе до тях звука на църковни камбани.

Висенте ги очакваше пред църквата на мисията. Двамата братя се прегърнаха усмихнати. След това Висенте пристъпи и целуна Пилар по бузата.

— Стига ти толкова! — намеси се Рефуджо уж сърдито. — Сега бърза ме!

— Проблеми ли има? — запита Висенте обезпокоен.

— Може и така да се каже. Чаро е по петите ни.

— Тогава веднага влизайте! Оттук! Отецът ни очаква.

Висенте изчезна в църквата. Чак сега Рефуджо се обърна към Пилар. Очите му изведнъж станаха мрачно сериозни. Той пое дълбоко въздух и застана пред нея, изпънал широките си рамене.

— Всъщност по-иначе си го представях — започна той. — Искаше ми се да разполагам с дълги часове, за да те убедя, че всичко, което наговорих в онази нощ пред дон Естебан и Балтазар, беше само лъжи. Мечтаех си да те обгърна с нежни слова, за да наваксам всичко, което остана неизречено през тези дълги месеци. Но нямах право да се разкривам пред тебе и да те глезя с нежности и признания. Искях да те ухажвам, да ти се вричам във вечна вяност, да те обожавам... А ако и това не помогнеше, щях да те отвлека!

— Да ме отвлечеш? — ахна Пилар премаляла.

— Да, защото щеше ли да надмогнеш себе си и да нараниш чувствителната гордост на Чаро с един директен отказ? Бях решил да направя това аз, вместо тебе.

— За да ме предпазиш да не направя грешката?

— Не съм чак толкова благороден. Не за да те предпазя, а за да те запазя за себе си.

— Сигурен ли си, че действително го желаеш?

— Имам нужда от тебе. Полудявам щом не си до мен.

— Но ако си сам, ще можеш да продължиш по-бързо пътя си.

— Не бързам за никъде.

— Ами ако губернаторът дон Пачеко получи съобщение от Испания?

— Той взе решение да не предприема издирвания, каза ми го на погребението. Тексас се нуждае от заселници, видели са хора всякакви, един разбойник повече няма да ги уплаши.

— Значи той знае истината?

— По-скоро бих казал, че гледа да не я научи.

— Означава ли това... — започна тя с просветлено от надежда лице, — че тук ти ще си в безопасност?

— И двамата сме в безопасност. За момента. Защото остава тази история с твоя изоставен годеник, а времето напредва. О, сладка моя Пилар, не се знае какво ще бъде скоро: мъртъв похитител или мъртъв съпруг. Какво трябва да сторя, за да получа отговора, който искам?

— Мисля, че трябва да попиташ — отговори протичко тя.

Усмивката на Рефуджо ставаше все по-широка.

— Предпочитам моите собствени методи. — Той се наведе, пхна ръка под коленете ѝ и я вдигна чак до гърдите си. Така я пренесе през църковния олтар. Там се спря, притисна я до себе си и попита с тържествен глас: — Ще се омъжиш ли за мене?

— Да, веднага! — отвърна нервно Пилар, защото дочуха тропота на препускащи коне, който заглуши дори гръмките удари на собственото ѝ сърце.

— Да — прошепна Рефуджо. — Веднага.

Свещеникът ги очакваше. Пред олтара беше сложена скамейката, на която трябваше да коленичат. Въздухът беше изпълнен с миризма на тамян и сухо дърво. Камбаните бяха замлъкнали.

Цялата церемония трая само няколко минути. Свещеникът редеше последната молитва.

Вратите на църквата шумно се отвориха, прокълтяха несдържани стъпки на подковани ботуши по скърцащия дървен под. След това отново настъпи тишина. Гласът на свещеника затрепери и секна за миг, но той се съвзе и продължи да реди смело, с още по-силен глас думите на молитвата, вдигна ръце за благословия и чак тогава погледна към вратата.

Пилар бавно се изправи и се обърна. Рефуджо сложи ръка около раменете ѝ.

До вратите стоеше Чаро, от едната му страна Енрике, от другата баща му. Зад тях се бяха скупчили неговите чароси, близо двадесетина мъже.

— Не беше редно да ви оставим да минете целия този път без ескорт, но все пак закъсняхме! — На лицето на Чаро се мярна усмивка. — Щеше да е срам за нас, ако апахите попречеха на сватбата. Защото тази сватба... така мислим ние, искам да кажа всички ние, трябваше отдавна да стане.

Баща му го тупна по гърба:

— Добре казано, сине! И ще я отпразнуваме, както знаем да сватбуваме само тука в Тексас! Моята съпруга и Бенита вече стягат угощението, разпратихме и конници да канят гостите. Като се върнем, стаята на булката ще е готова да ви посрещне за толкова време, колкото искате или за колкото можете. Хайде, тръгваме!

Празнуваха два дни и две нощи.

Отначало веселието на Чаро изглеждаше малко пресилено, но той бързо се разведри и разпали под погледите на щерките на съседите, умело стрелкащи изпод ъгълчето на миглите. А и Бенита се оказваше все наблизко, в примамните сенки.

Енрике и доня Луиза също бяха тук и обявиха пред всички, че ще се установят в Сан Антонио.

Още първата вечер след сватбата при Пилар дойде Бенита. Наведе се поверително над стола, на който седеше Пилар, и прошепна:

— Утре трябва да смелите жито.

— Какво? — Пилар чак подскочи от изненада.

— Жито. Така е прието там долу на юг, откъдето е дошла моята майка. Откак се помнят, открадне ли си младежът жена и започне ли тя

на сутринта да стрива жито, значи няма да му избяга и всичко е наред.

— Ще си помисля — засмя се Пилар.

— О, може и да е смешно, но е много мъдро. Да ви донеса ли една паница с малко жито?

— О, да, Бенита, моля те! — отвърна Пилар сърдечно, като се питаше какво ли би казал за това Рефуджо.

— Веднага идвам! — забърза се младото момиче и изчезна.

Стана късно. Рефуджо, който седеше с Енрике и сеньор Хуерта, хвърли на Пилар поглед, от който цялото ѝ лице порумена. Тя се извини на домакинята, пожела лека нощ и се запъти спокойно към стълбището.

Лежеше гола в голямото легло с тежък балдахин и чакаше Рефуджо. Той се поспря на прага, вперил в нея поглед, изпълнен с възхищение. След това пристъпи в спалнята и затвори вратата. Чак сега видя торбичката със смарагдите, поставена на неговата възглавница.

— Какво значи това? — попита спокойно той, докато разкопчаваше ризата си.

— Моята зестра — отвърна Пилар.

— Последното нещо, което бих искал в момента, е да те наскърбявам, но трябва да ти кажа, че нямам никакво намерение да делея възглавницата си с тези камъни.

— Ние трябва да решим какво ще ги правим.

— Трябва ли? И точно сега?

Тя си наложи да не забележи изкусителните нотки в гласа му.

— Трябва да видим тази естанция, която граничи с имението на семейство Хуерта.

— Желаш ли да притежаваш естанция?

— Просто мислех, че ти би искал, нали спомена?

— Смарагдите са твои. Направи с тях онова, което желаш.

Рефуджо хвърли ризата си и се зае да изува ботушите си.

Пилар го погледна объркана:

— Но как мога да купя земя, ако ти не си съгласен? Аз нито мога да я управлявам, нито мога да се боря с индианците.

— И искаш аз да взема решение?

— Не, нищо не искам! — отвърна тя, поизправи се, грабна кесията със скъпоценностите и му я хвърли: — Ти прави с тях, каквото

желаеш!

Със странно кратък тон той попита:

— Все едно какво, така ли?

— Да, все едно! Винаги ми е било все едно, освен...

— Зная, скъпа, винаги съм го знаел. Няма защо да го казваш! —

Той свали и панталона си и седна до нея на леглото.

Пилар го погледна.

— Значи смарагдите принадлежат на двама ни. Нека да решим заедно какво още ги правим!

— По-късно — промърмори той. — Защото тъкмо ми хрумна едно нещо, което мога да направя с тях.

Рефуджо се надвеси над нея, опрял се на лакътя си. Натисна я със силна ръка да легне по гръб, отвори торбичката и я обърна.

Пилар изтръпна от допира на студените камъни върху кожата си. Смарагдите се стичаха като зелена струйка в трапчинката между гърдите ѝ. Обзе я някаква странна възбуда в очакване на онова, което ще направи Рефуджо. Наблюдаваше го очарована, как се приведе над тялото ѝ и целувайки я, взе в устните си един от благородните камъни.

Рефуджо бавно вдигна глава леко намръщен, извърна се настрана изплю с кисело изражение камъка върху дланта си.

— Хм, все едно пясък — каза той. — Необяснимо какво им е скъпоценно.

— Необяснимо? — повтори Пилар тихичко.

Около устните му трепна усмивка.

— Е, мога и да се опитам да обясня, ако ме принудят.

— Обичам те! — каза тя и протегна ръка, за да погали лицето му. Прокара пръсти през твърдите му къдрици и усети как някъде дълбоко в нея се надига вълна на радост, на страст и на надежда.

— Зная — каза той, взрян в лицето ѝ, а очите му ставаха все по-тъмни. — Но мислех, че никога няма да го кажеш. Сега и хиляда пъти да го повториш, пак няма да се наситя.

— Да опитаме ли?

— О, не. Не веднага.

— Охо, значи предпочиташ онова, за което току-що си помислих?

— Може би. — Той се наведе напред и пое с устни още едно от камъчетата, но го изплю по-бързо от първото. — Цялото е в пясък.

Идеята май не се оказа много добра.

Пилар го погледна нетърпеливо. В очите ѝ горяха огньове.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРКАТА

Никога не съм била в Хавана, признавам си. Вярно е обаче, че много бих искала да я посетя, стига да можех. Но все пак, преди да се заема с тази книга, направих редица проучвания в Испания, в Сан Антонио, и, разбира се, в Ню Орлиънс. Всъщност книгата се появи на бял свят именно, защото животът в Испания толкова ме заплени. Моята приятелка Сю Андерсън събуди у мене интереса към Испания и съм й дълбоко благодарна за това.

Доколкото ми е известно, в Испания никога не е имало благородник, обявен извън законна, подвизаващ се под името Ел Леон, нито пък куртизанка с името Венера де ла Торе. Също и всички останали образи в романа са измислени, с изключение на губернатора на Ню Орлиънс Миро, ковчезника Нунес и губернатора на Сан Антонио, Пачеко.

Големият пожар през 1789 г., който почти унищожил Ню Орлиънс, е станал именно така, както е описано в романа. Започнал е от подпалването на дантелените завеси в семейния параклис на ковчезника Нунес. Силният южен вятър и експлодирането на множество барутни погребени са допринесли за бързото разпространение на огъня. Опустошението е било значително по-голямо, отколкото би могло да се очаква, тъй като никой не се е осмелил да бие църковните камбани — на Разпети петък камбани не се биели.

Издание:

Дженифър Блейк. Испанска серенада

ИК „Ирис“, София, 1994

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN 954–455–016–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.